

ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ที่มีต่อทัศนคติทางเพศ
ในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน

สารนิพนธ์

ของ

ปานทิพย์ ทองมั่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๕๕.๕๑๓

๑๕๔.๗๓

๕๓

ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ที่มีต่อทัศนคติทางเพศ
ในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน

บทคัดย่อ

ของ

ปานทิพย์ ทองมั่ง

๕๐ ก.ย. ๒๕๔๗

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม ๒๕๔๗

h 250470

ปานทิพย์ ทองมั่ง. (2547). ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน. ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพผล

การวิจัยเชิงทดลองเรื่อง “ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิง 2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับลักษณะชีวสังคมกับกลุ่มที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับลักษณะชีวสังคมที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว และ 3) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับการอบรมเลี้ยงดูกับกลุ่มที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/ 3 และ 2/4 โรงเรียนศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2546 จำนวน 70 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่ละกลุ่มได้รับการฝึกรวม 9 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองได้ทำการวัดทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์ด้านการรักษานวลสงวนตัวทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

ผลการวิจัยที่สำคัญมีดังนี้

1. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและติดตามดาอุปการะ มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผู้เฒ่าอุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 2

4. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ

5. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและมีสติปัญญาค่อนข้างสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีสติปัญญาปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์

8. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

9. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย

10. วิทยาลัยที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยาลัยที่รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**A STUDY OF THE IMPACT OF SEXUAL AWARENESS TRAINING ON EARLY
FEMALE ADOLESCENT'S SEXUAL ATTITUDES AS CLASSIFIED BY DIFFERENT
PATTERNS OF UPBRINGING**

AN ABSTRACT

BY

PANTHIP THONGMUNG

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Development Psychology
at Srinakharinwirot University**

May 2004

Panthip Thongmung. (2004). *A Study of the Impact of Sexual Awareness Training on Early Female Adolescents' Sexual Attitudes as Classified by Different Patterns of Upbringing*. Master thesis, M. Ed. (Developmental Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Nuanla – or Supapon.

The experimental research on “The study of the impact of sexual awareness training on early female adolescents’ sexual attitudes as classified by different patterns of upbringing” had three major objectives: (1) to study the effectiveness of sexual awareness training on early female adolescents’ sexual attitudes; (2) to study the interaction effectiveness between the sexual awareness training and bio – sociological variables on early female adolescents’ sexual attitudes; (3) to study the interaction effectiveness between the sexual awareness training and five patterns of upbringing variables, which were loved – oriented practices, reasoning – oriented practices, control practices, physical VS psychological punishment practices and independence training.

The sampling groups used in this research consisted of 70 grade eight students of Sri Ayudhaya School (class of B. E. 2546), selected by multistage random sampling method. The subjects were randomly divided into two equal groups, the experimental group and the control group. The experimental group received the sexual awareness training and the control group received English studying program. Both groups were trained for 9 periods, which one period was 60 minutes. Tests on sexual attitudes in both groups were carried out before the training and immediately after the training.

The statistics used for analyzing the data were t – test and Two - Way Analysis of Variance.

The major findings in this study were:

1. Female teenagers in the trained group had better sexual attitude than the untrained (($p < .001$);
2. There were interactive effects between the sexual awareness training and bio - sociological variables on sexual attitudes which were parents’guardian and others’guardian ; the trained female teenagers with parents guardian had higher scores of sexual attitude than the untrained female teenagers with parents guardian and others guardians ($p < .05$) ;
3. There were no interaction between the sexual awareness training and parents ‘occupation;

4. There were no interaction between the sexual awareness training and family's economical state ;

5. There were interactive effects between the sexual awareness training and the intelligence of the teenagers; the trained female teenagers with high intelligence had higher sexual attitude than the untrained female teenagers with high and average intelligence ($p < .05$);

6. There were interactive effects between the sexual awareness training and love –little love oriented practices ;the trained female teenagers with love – oriented practices had higher score of sexual attitude than the untrained with love oriented and little love-oriented practices ($p < .05$) ;

7. There were no interaction between sexual awareness training and reasoning-oriented practices;

8. There were no interaction between the sexual awareness training and reasoning and control-low control practices;

9. There were no interaction between the sexual awareness training and physical-psychological punishment practices; and

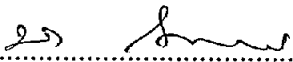
10. There were interactive effects between sexual awareness training and dependent-independent training; the trained female teenagers with independent training had higher scores of sexual attitudes than the untrained female teenagers with late independent training.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

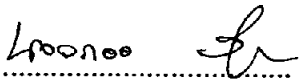
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

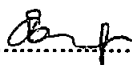
คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพล)

ประธาน

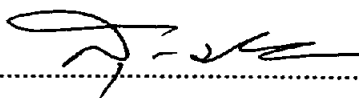

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วังณา ศรีสัตย์วาจา)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณี)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....
(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์

วันที่ ๒๘ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศคุณประการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ นวลละออ สุภาผล ประธานที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และรองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณฺ์ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด ข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนศรีอยุธยา และคณาจารย์ฝ่ายแนะแนวทุกท่าน ที่กรุณาเอื้อเฟื้อสถานที่และกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยและเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ขอขอบคุณ เรือเอกชาติสยาม ชัยชูโชค นางสาวอารดา ไปรา ด.ช. อานนท์ ทองมั่ง และ ด.ญ. วัชรินา ทองมั่ง น้องชาย และน้องสาวสุดที่รัก ที่เป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอด

ท้ายสุดนี้คุณความดีทั้งหมดที่สารนิพนธ์ฉบับนี้จะมีให้แก่สังคม ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ นางวาสนา ทองมั่ง และนายวัชระ ทองมั่ง ผู้ซึ่งเป็นมารดา และบิดาผู้ให้กำเนิดเลี้ยงดู และให้การศึกษาโดยมิได้เห็นแก่ความทุกข์ยากเหน็ดเหนื่อย จนผู้วิจัยสามารถประสบความสำเร็จในครั้งนี้

ปานทิพย์ ทองมั่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	7
กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	9
สมมติฐานงานวิจัย.....	10
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารที่เกี่ยวกับวัยรุ่น.....	13
ความหมายของวัยรุ่น.....	12
พัฒนาการของวัยรุ่น.....	13
พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน.....	16
สาเหตุการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น.....	17
ปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น.....	19
เอกสารที่เกี่ยวกับทัศนคติ.....	26
ความหมายของทัศนคติ.....	26
ลักษณะของทัศนคติ.....	27
องค์ประกอบและมิติทัศนคติ.....	28
การเกิดทัศนคติ.....	29
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ.....	30
ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส.....	31
เอกสารที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู.....	32
ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู.....	32
ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู.....	33
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู กับจริยธรรมด้านต่างๆ.....	39
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้โปรแกรมการฝึกจิตลักษณะต่างๆ...	42
การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง.....	42
การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง.....	42
การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อการเห็นคุณค่าของตนเอง.....	43
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
วิธีการดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง.....	56
การทดสอบสมมติฐาน.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1	59
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2	59
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.....	61
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7.....	67
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 8.....	67
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 9.....	68

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 10.....	69
5. สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	72
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	72
สมมติฐานของงานวิจัย.....	72
วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สรุปผลการวิจัย.....	74
การอภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	82
ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป.....	83
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	91
ภาคผนวก ก	91
แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว.....	91
แบบสอบถามทัศนคติทางเพศ.....	93
แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู.....	99
ภาคผนวก ข	105
ชุดฝึกการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอัน สมควร.....	105
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	106

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	46
2 การเปรียบเทียบลักษณะทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาตามกลุ่มที่ ได้รับการสร้างความตระหนัก และกลุ่มที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร	56
3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักษามวลสวงนตัว ของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อน วัยอันสมควร กับกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	59
4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษามวลสวงนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับผู้อุปการะ.....	60
5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษามวลสวงนตัวของกลุ่ม แบ่งตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับผู้อุปการะ.....	60
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษามวลสวงนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับอาชีพผู้ปกครอง.....	61
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษามวลสวงนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับระดับเศรษฐกิจ.....	62
8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษามวลสวงนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับผู้อุปการะ.....	63
9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของกลุ่มแบ่งตามการ สร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา.....	64
10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษามวลสวงนตัวของวัยรุ่นหญิงโดยพิจารณาตามการสร้าง ความตระหนักใน เรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู	65
11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษามวลสวงนตัวของกลุ่ม แบ่งตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู แบบรักสนับสนุน.....	66

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษานวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักกับ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผล.....	67
13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษานวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนัก กับการอบรมเลี้ยงดู.....	68
14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษานวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนัก กับการอบรมเลี้ยงดู.....	69
15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศ ในการรักษานวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนัก กับการอบรมเลี้ยงดู.....	70
16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว ของกลุ่มแบ่งตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันสมควรกับการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว – ช้า.....	71

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เพศสัมพันธ์ เป็นการตอบสนองตามธรรมชาติเพื่อการเจริญพันธุ์ อันเป็นการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ชาติไม่ให้สูญหายไป พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์เจริญเติบโตจนถึงวัยหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า วัยรุ่น ในวัยนี้ร่างกายและจิตใจ จะได้รับการกระตุ้นจากฮอร์โมนที่ทำให้มีการเจริญเติบโตทางเพศที่สมบูรณ์ เป็นเหตุให้วัยรุ่นเริ่มมีความต้องการทางเพศ สนใจในเพศตรงข้าม มีความรักระหว่างเพศ เป็นต้น (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ 2546: 1; อ้างอิงจาก สุชาติ และวรรณ โสมประยูร. 2536: 3)

ในแง่จิตวิทยา การมีเพศสัมพันธ์ไม่ถือว่าเป็นการเรียนรู้ แต่เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่พร้อมจะแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ เด็กวัยรุ่นซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์และสังคม จะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และค้นหาบุคคลที่ตนพอใจ ถ้าได้รับการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมที่ยั่วยุ ก็จะมีแนวโน้มในการสนองตอบต่ออารมณ์ทางเพศได้ง่าย ถ้าทั้งสองฝ่ายต่างมีวุฒิภาวะไม่พร้อมในการรับผิดชอบร่วมกัน ย่อมก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา ไม่ว่าจะเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาเด็กกำพร้า ปัญหาการล้มเหลวทางการศึกษา และอาจเลยเถิดไปถึงปัญหาการขายบริการทางเพศของวัยรุ่นได้ (กองวางแผนครอบครัว และประชากร. 2540 : 31) พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันได้ออกนอกกรอบของวัฒนธรรมดั้งเดิมมากขึ้นทุกที การมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นในวัยเรียนกลับเพิ่มมากขึ้นในระดับอายุที่ลดลงเรื่อยๆ ซึ่งเป็นไปตามที่จุฬามาศ นุชนารถ (2531: บทคัดย่อ) ได้เคยทำการศึกษาถึงการมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนวัยรุ่นมีอายุเฉลี่ย 16 ปี และมีแนวโน้มจะลดลงเรื่อยๆ

สมพงษ์ จิตระดับ สุธงควาทิน ผู้อำนวยการศูนย์เด็กด้อยโอกาสให้ความเห็นว่า “ทุกวันนี้ เรามีเด็กพันธุ์ใหม่ของสังคมไทย ซึ่งน่ากลัวมาก พร้อมทั้งจะเสพ พร้อมทั้งจะรับ พร้อมทั้งจะทำลาย พร้อมทั้งจะปฏิเสธทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ อุดมคติเจือจาง ความคิดเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ถือเป็นเรื่องปกติใกล้เคียงวัฒนธรรมตะวันตกเข้าไปทุกที แม้แต่นักเรียนชั้น ม. 1 – ม. 2 ก็ยังมีความสัมพันธ์แบบเช็กส์หมุกกันแล้ว” (อรสม สุทธิสาคร. 2546: 164)

ยิ่งไปกว่านั้นหากพิจารณาปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในขอบเขตของวัฒนธรรมไทยแล้ว ทำให้ผู้วิจัยสนใจปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวในวัยรุ่นหญิงมาก เพราะตามสมควรแล้ว วัยรุ่นหญิงควรจะต้องมีพฤติกรรมรักษานวลสงวนตัว ถือการรักษาพรหมจรรย์ก่อนการแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญ แต่ปัจจุบันกล้าพูดได้เลยว่าสาวแรกรุ่นสมัยนี้สะกดคำว่า

“พรหมจรรย์” ไม่เป็นแล้ว แน่นนอนเด็กวัยรุ่นประพฤติตนอยู่ในกรอบประเพณีมีอยู่จำนวนไม่น้อย แต่เด็กวัยรุ่นที่เดินหลงทางทุกวันนี้ก็มีจำนวนมาก ที่เห็นการเสียดัวเป็นเรื่องของประสบการณ์ชีวิต (สุพัตรา สุภาพ, อ้างถึงใน พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 2) ที่น่าเป็นห่วงที่สุดแม้แต่ผลการสำรวจของสวนดุสิตโพล ก็ยังระบุชัดเจนว่าเด็กผู้หญิงสมัยนี้เริ่มเสียดัวกันตั้งแต่อายุ 14 – 15 ปี บางคนก็เสียดัวด้วยความเต็มใจให้กับคนรัก คิดว่าผู้ชายจะรักจริง แต่พอเลิกกันไปมีผู้ชายคนใหม่ ก็พลิกกายให้ชายคนรักใหม่อีก ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนี้บ่อยๆ บางคนก็เห็นว่าไม่เสียดัวก็เลยเกิดไปสู่การช้ายตัว” มีอาจารย์โรงเรียนมัธยมหลายๆ โรงเรียน ให้ข้อมูลว่าขณะนี้เด็กมัธยมต้นนับเป็นระดับชั้นที่มีปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ถึงขนาดตั้งท้องมากที่สุด (นสพ. ผู้จัดการรายวัน. 2543, 7 มีนาคม : หน้า 1)

การเสื่อมถอยของค่านิยมเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไทยในลักษณะนี้ สาเหตุสำคัญเกิดจากแนวโน้มการปล่อยตัวทางเพศของวัยรุ่นในซีกโลกตะวันตกได้เข้ามามีบทบาท และมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อวัยรุ่นในประเทศไทย (ชูติมา ศรีแก้วนวล. 2540: 2) แนวคิดในเรื่องเสรีภาพทางเพศได้ผ่านเข้ามาตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ โทรทัศน์ ดารา นักร้อง ส่งผลให้ค่านิยมเดิมๆ กลายเป็นเรื่องล้าสมัย เช่นหญิงสาวต้องรักษานวลสงวนตัว ต้องแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีก่อนจึงสามารถมีเพศสัมพันธ์กับชายคนรักได้ เป็นต้น สิ่งที่เกิดขึ้น คือ เด็กคิดว่าตนเองมีเสรีภาพทางเพศในขณะที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และยังอยู่ในช่วงที่ใช้อารมณ์ความรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ การตัดสินใจและการใช้เหตุผลยังไม่ดีพอ วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยจึงต้องรับผลที่ตามมา ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์ในวัยเรียน การหมกมุ่นในเรื่องเหล่านี้จนเป็นเหตุให้ผลการเรียนตกต่ำ การใช้เวลาอย่างเปล่าประโยชน์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาเด็กกำพร้า ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และส่งผลเสียระยะยาวที่สำคัญต่อประเทศ คือโอกาสที่จะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมในระดับที่ด้อยมลลดลง

จากสถานการณ์ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิงที่มีแนวโน้มแยกลงทุกที ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าควรต้องมีวิธีการที่จะแก้ไข หรืออย่างน้อยก็บรรเทาให้ปัญหาลดลงได้บ้าง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะหาวิธีแก้ไขปัญหานี้ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้โปรแกรมการฝึก มีแนวโน้มพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นตามจุดประสงค์ของโปรแกรมการฝึกเพื่อจิตลักษณะนั้นๆ แตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า หากมีโปรแกรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ขึ้นก็น่าจะเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นหญิง ในการมีทัศนคติทางเพศที่สมควรขึ้น ผู้วิจัยจึงค้นคว้า และสร้างชุดฝึกการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในวัยรุ่นหญิงขึ้น เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการบรรเทาปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิงให้ทุเลาลงได้ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะตามการแบ่งของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) ได้ทำการวิจัยเอาไว้ คือ 1. แบบรักสนับสนุนมาก – น้อย 2. แบบใช้เหตุผล – อารมณ์ 3. แบบควบคุมมาก – น้อย 4. แบบหลงโทษทางจิต – กาย 5.

แบบพึ่งตนเองเร็ว – ข้า มาศึกษาประกอบด้วยเพื่อดูว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่เอื้อต่อโปรแกรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงในการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการนำไปเป็นแนวทางช่วยลดปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นหญิงได้ และอาจนำไปปรับปรุงใช้เพื่อบรรเทาปัญหาได้อย่างกว้างขวางต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิง ในกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ)
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับลักษณะทางชีวสังคมกับกลุ่มที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับลักษณะทางชีวสังคมที่มีต่อทัศนคติทางเพศ ในการรักษาวลสงวนตัว
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับการอบรมเลี้ยงดู กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัว

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้วัยรุ่นหญิงตระหนักถึงอันตราย และผลเสียอันเนื่องมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร รู้จักการป้องกันที่ถูกต้อง เช่นการคุมกำเนิด เป็นต้น
2. เพื่อให้ทราบถึงลักษณะทางด้านชีวสังคม และลักษณะทางด้านจิตวิทยา คือการอบรมเลี้ยงดู ที่เข้ามามีส่วนร่วมกับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร เพื่อจะได้พัฒนาลักษณะที่ได้ค้นพบนี้ต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนศรีอยุธยา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 70 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน กล่าวคือ 1) สุ่มแบบเฉพาะเจาะจงในการเลือกโรงเรียน (purposive Sampling) 2) สุ่ม

แบ่งกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (purposive Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นกลุ่ม และเลือกเฉพาะนักเรียนหญิง จากนั้น 3) สุ่มนักเรียนเข้ากลุ่ม (Random Assignment) เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 การให้กิจกรรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร แบ่งเป็น

1.1.1 ให้กิจกรรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ในกลุ่มทดลอง

1.1.2 ให้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในกลุ่มควบคุม

1.2 ลักษณะทางจิตวิทยา ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ แบ่งเป็น

1.2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก - น้อย

1.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล - อารมณ์

1.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก - น้อย

1.2.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต - กาย

1.2.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว - ช้า

1.3 ปัจจัยด้านชีวสังคม แบ่งเป็น

1.3.1 ลักษณะการพักอาศัย (ผู้ปกครอง)

1.3.2 อาชีพของผู้ปกครอง

1.3.3 รายได้

1.3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการตัดสินใจของวัยรุ่นหญิงในการรักษาวงศ์วานตัว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ดูแลปฏิบัติต่อเด็กและเรียกร้องให้เด็กปฏิบัติต่อตนเองและผู้อื่นในทำนองต่าง ๆ กัน ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในชีวิตเด็ก ทำให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว และเลียนแบบการกระทำต่าง ๆ ของผู้อบรมเลี้ยงดู ในที่นี้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูเป็น 5 ด้านคือ

1.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย-มาก หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ดูแลปฏิบัติต่อเด็ก โดยแสดงความรักใคร่ต่อลูกอย่างเปิดเผย สนใจทุกข์สุขเด็ก ใกล้ชิด บุตรยอมให้บุตรมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัว ให้ความสนิทสนม สนับสนุน

ช่วยเหลือและมีความเข้าใจความรู้สึกของบุตรเป็นอย่างดี ในปริมาณต่างๆ ตัวแปรนี้วัดโดยแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษานับสนุนของ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ลักษณะของแบบวัด เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้นจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรา 6 หน่วย ในการวิจัยนี้แบ่งผู้ตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษานับสนุนมาก กับกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษานับสนุนน้อย โดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าผู้ตอบได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษานับสนุนน้อย คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าผู้ตอบได้รับการเลี้ยงดูแบบรักษานับสนุนมาก แบบวัดนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นได้ .70

1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล - อารมณ์ หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ปฏิบัติต่อเด็ก โดยการกระทำ และแจกแจงเหตุผลต่างๆ แก่เด็ก ในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตรในสิ่งต่างๆ ตัวแปรนี้วัดโดยแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์-เหตุผลของ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรา 6 หน่วย ในการวิจัยนี้แบ่งผู้ตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล กับกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์โดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าผู้ตอบได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย หรือใช้อารมณ์มาก คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าผู้ตอบได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก แบบวัดนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นได้ .63

1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก-น้อย หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ดูแลปฏิบัติต่อเด็กโดยการออกคำสั่งให้เด็กทำตามแล้วบิดามารดา คอยตรวจตราว่าทำตามที่ต้องการหรือไม่ในปริมาณต่างๆ ตัวแปรนี้วัดโดยแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมของ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรา 6 หน่วย ในการวิจัยนี้แบ่งผู้ตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากกับกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย โดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าผู้ตอบได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าผู้ตอบได้รับการเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย แบบวัดนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิณ และคณะ (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นได้ .72

1.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต-กาย หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ดูแลปฏิบัติต่อเด็ก โดยการลงโทษเมื่อเด็กทำผิด ในที่นี้แบ่งเป็นการลงโทษทางจิต เช่น การงดแสดงความรักใคร่ เมตตา การดัดลิสหิธต่างๆ การทำท่าไม่พอใจ การเมินเฉย การดูดำ ว่ากล่าวตักเตือน ส่วนการลงโทษทางกาย เช่น การเขี่ยนตี ตัวแปรนี้วัดโดยแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู

ดูแบบลงโทษทางกาย-จิต ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) ลักษณะของแบบวัด เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วย มาตรา 6 หน่วย ในการวิจัยนี้แบ่งผู้ตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ลงโทษทางจิต กับกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย โดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม เป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าผู้ตอบได้รับการ อบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าผู้ตอบได้รับการ เลี้ยงดูแบบลงโทษทางกายมากกว่าทางจิต แบบวัดนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) ได้หาค่าความ เชื่อมั่นได้ .59

1.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว-ช้า หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ดูแลปฏิบัติต่อเด็ก โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันด้วย ตนเองในปริมาณต่างๆ ตัวแปรนี้วัดโดยแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า-เร็วของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะ เนื้อหาตั้งกล่าวข้างต้น จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรา 11 หน่วย ในการวิจัยนี้แบ่ง ผู้ตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วกับกลุ่มที่ได้รับการ อบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า โดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ ผู้ที่ได้ คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มแสดงว่าผู้ตอบได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า และผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าผู้ตอบได้รับการเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเอง เร็ว แบบวัดนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528) ได้หาค่าความเชื่อมั่นได้ .57

2. ลักษณะชีวิตสังคม หมายถึง ลักษณะทางชีวภาพ และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่ง มี 4 ประการ คือ ผู้อุปการะ อาชีพผู้ปกครอง ระดับเศรษฐกิจ และระดับสติปัญญา

2.1 ผู้อุปการะ หมายถึง บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย ได้แก่ บิดา และ/ หรือ มารดา พี่ - น้อง ญาติ และอื่นๆ

2.2 อาชีพผู้ปกครอง หมายถึง งานอันนำมาซึ่งรายได้ของผู้ปกครองของ นักเรียน ซึ่งประกอบด้วย

2.2.1 อาชีพประเภทหนึ่ง ได้แก่ รับราชการ/ พนักงานของรัฐ, คำขาย/ ธุรกิจส่วนตัว

2.2.2 อาชีพประเภทสอง ได้แก่ เกษตรกร / รับจ้าง

2.3 ระดับเศรษฐกิจ หมายถึง รายได้ของครอบครัวต่อเดือน แบ่งเป็น

2.3.1 ระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง หมายถึง มีรายได้ตั้งแต่ 10,000บาท/ เดือน

2.3.2 ระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ หมายถึง มีรายได้น้อยกว่า 10,000บาท/เดือน

2.4 ระดับสติปัญญา หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน แบ่งเป็น

2.4.1 สติปัญญาในระดับสูง หมายถึง ได้เกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

2.4.2 สติปัญญาในระดับปานกลาง หมายถึง ได้เกรดเฉลี่ยสะสมน้อยกว่า 2.00

4. วิทยุณหงู หมายถึง นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2546

โรงเรียนศรีอยุธยา

นียมปฏิบัติการณ์

1. การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร หมายถึง การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์แก่วัยรุ่นหญิงหลายๆ ประการ เพื่อให้เกิดความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ว่ามีผลเสียอย่างไรบ้าง อันจะทำให้ผู้เข้ารับการสร้างความตระหนักดังกล่าว ได้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องถึงผลเสียที่เกิดขึ้น และก่อให้เกิดความรู้สึกกลัว ไม่กล้ามีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง และนำมาสร้างชุดฝึก

จำนวน 9 ชุด แบ่งเป็น

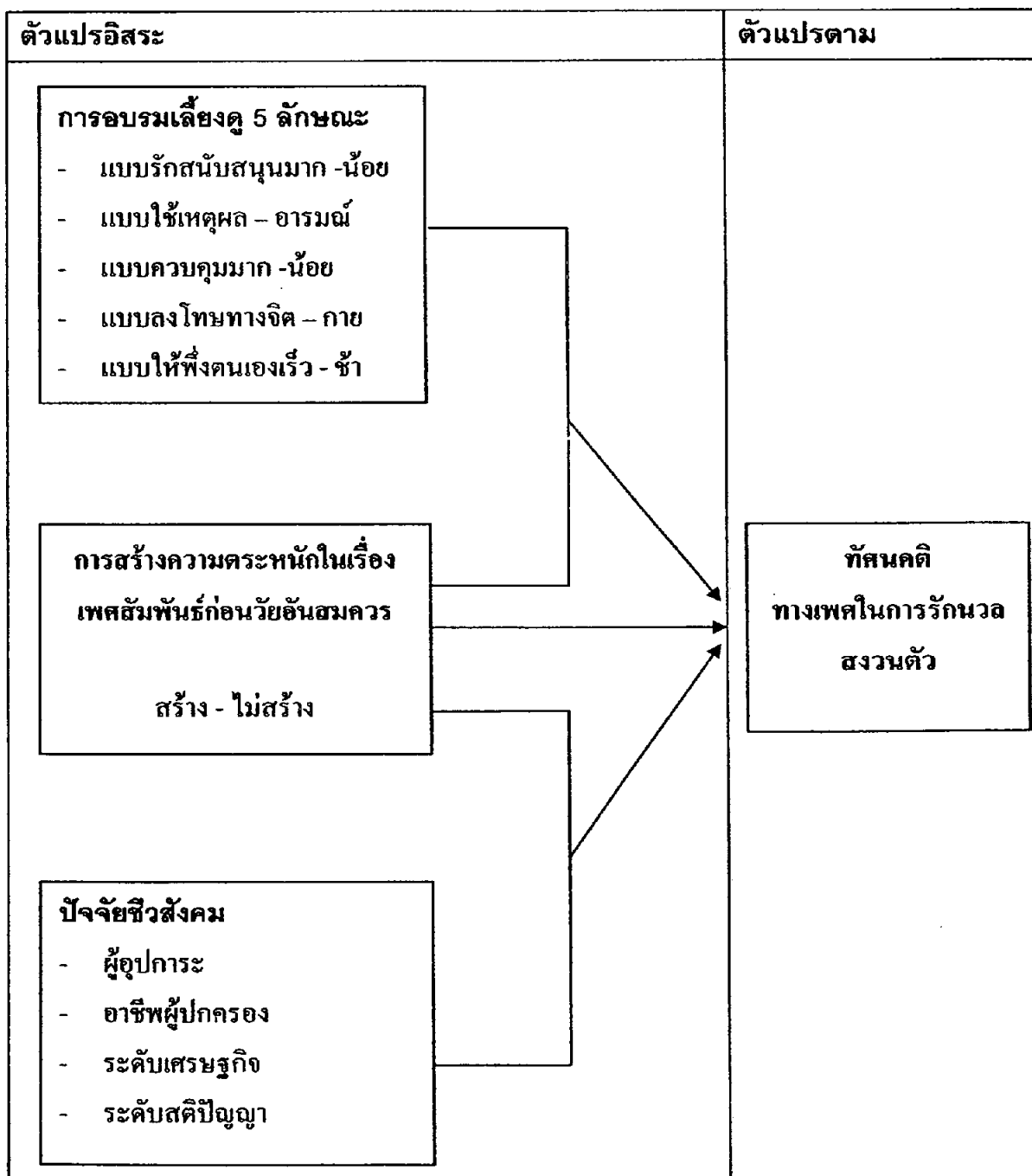
1. เพศศึกษากับวัยรุ่นหญิง
2. ความรักกับการควบคุมทางอารมณ์
3. คุณค่าความเป็นหญิง
4. ผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร
5. ผลเสียจากการทำแท้ง และวิธีการป้องกันก่อนตัดสินใจทำแท้ง
6. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
7. การป้องกัน และการแก้ปัญหาการเสียดัว
8. ความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด
9. ตัวแบบของผู้ประสบความสำเร็จในความรัก และในชีวิต

ซึ่งชุดฝึกทั้ง 9 ชุดที่นำไปใช้กับกลุ่มทดลองเพื่อสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร โดยมีลักษณะเป็นการบรรยาย การถาม-ตอบ ให้กิจกรรมกลุ่ม และการให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ฯลฯ โดยแต่ละชุดฝึกใช้เวลาประมาณ 60 นาที เมื่อสิ้นสุดโครงการ คือ การฝึกชุดฝึกทั้ง 9 ชุดแล้ว จึงทำการวัดทัศนคติของวัยรุ่นหญิงที่เกิดจากการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

2. ทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิง หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความเชื่อ และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในด้านการเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ในเรื่องต่างๆ เช่นการป้องกันการเสียดัว การปรึกษาผู้ที่ไว้ใจ

ได้เมื่อมีปัญหาทางเพศ การทำกิจกรรมทดแทนความต้องการทางเพศ การสอนเพศศึกษาในโรงเรียน การปฏิเสธว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักก่อนวัยอันสมควรเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำ การตระหนักถึงโทษของโรคติดต่อทางเพศ การทำแท้ง การเรียนรู้เรื่องการวางแผนครอบครัว และความภาคภูมิใจต่อความมีคุณค่าในเพศหญิง ซึ่งสามารถวัดโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ

กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับวัยรุ่น
 - 1.1 ความหมายของวัยรุ่น
 - 1.2 พัฒนาการของวัยรุ่น
 - 1.3 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน
 - 1.4 สาเหตุการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น
 - 1.5 ปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น
2. เอกสารเกี่ยวกับทัศนคติ
 - 2.1 ความหมายของทัศนคติ
 - 2.2 ลักษณะของทัศนคติ
 - 2.3 การเกิดทัศนคติ
 - 2.4 ทฤษฎีทัศนคติ
 - 2.5 ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู
 - 3.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู
 - 3.2 ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู
 - 3.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู
 - 3.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูกับจริยธรรมด้านต่างๆ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการให้โปรแกรมการฝึกต่างๆ ที่มีผลต่อจิตลักษณะบางประการ
 - 4.1 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง
 - 4.2 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง
 - 4.3 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

คำว่า วัยรุ่น ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า "Adolescence" มาจากภาษาละติน ว่า "Adolescere" ซึ่งหมายถึง to grow into maturity แปลว่าการเจริญเติบโตสู่วุฒิภาวะ หรือเป็นวัยที่พัฒนามาจากสภาวะความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเด็กจะบรรลุถึงขั้นวุฒิภาวะนั้นไม่ใช่จะเจริญเติบโตแต่ทางด้านร่างกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจก็เจริญเติบโตเป็นเงาตามตัวไปด้วย นั่นคือ จะต้องมีการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน ไปพร้อมๆกัน ได้แก่ ด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และสังคม (Hurlock. 1974: 391)

ฮอลล์ (Hall. 1964?) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่า "เป็นวัยพายุบุแคม" เป็นวัยของการกระทำที่เหมือนเด็ก แต่ก็เหมือนผู้ใหญ่ด้วย ระยะเวลาของวัยรุ่นเป็นระยะที่เริ่มตั้งแต่วัยเด็กตอนปลายจนย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในช่วงเวลาดังกล่าว อาจมีการแสดงออกถึงการกระทำที่เป็นเด็กอยู่หลายอย่าง แม้ว่าจะเป็นเวลาที่เด็กเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ก็ตาม วัยรุ่นถูกจัดว่าเป็นช่วงเวลาที่บุคคลไม่สมควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงผู้ใหญ่ ช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่จึงเรียกว่า เป็นระยะวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยเด็กที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปในทางที่แสดงให้เห็นชัดว่าเป็นชายหนุ่ม และหญิงสาว วัยนี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นบรรลุวุฒิภาวะมีความสามารถพอที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระ ไม่ต้องตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของบิดามารดา สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองและมีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม

สโตน และ เชิร์ช (ซูลิพร อินทรไพบูรณ์. 2536: 37; อ้างอิงจาก Stone and Church. 1968: 5) กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่เด็กจะพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ในระยะเด็กเริ่มให้ความสนใจตนเอง ค้นหาตนเอง แสวงหาค่านิยมและปรัชญาชีวิต ขณะเดียวกันมักจะมีควมวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง ส่วนทางด้านจิตใจ วัยรุ่นจะพัฒนาในด้านความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์แตกต่างไปจากวัยเด็ก ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จึงเป็นสาเหตุให้เกิดความแปรปรวนทางอารมณ์ด้วยการแสดงออกทางอารมณ์ ไม่ว่าจะน่ารัก โกรธ ดีใจ เสียใจ ค่อนข้างจะรุนแรง

สุชา จันทรเอน (2513: 23 – 24) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็กเป็นวัยที่เป็นสะพานไปสู่วัยผู้ใหญ่ไม่มีขีดเส้นแน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด และสิ้นสุดเมื่อใด แต่กำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และรูปร่างเป็นสำคัญ โดยถือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำอสุจิ วัยรุ่นชายหรือวัยรุ่นหญิงเมื่อมีเพศสัมพันธ์กัน อาจให้กำเนิดบุตรได้ เด็กชายจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 13 ปี ส่วนเด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุ 11 ปี และทั้งสองเพศจะสิ้นสุดสภาพของวัยรุ่นเมื่ออายุ 21 ปี

สุชา จันทรเอน (ซูลิพร อินทรไพบูรณ์. 2536: 37) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วัยรุ่นคือวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็กเป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาวัยผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นขีดขั้นแน่นอนว่าเริ่มเมื่อใด และสิ้นสุดลงเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้า

กำหนดไปว่าเริ่มเมื่อใดก็คือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนขึ้นในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่มียีน้ำกาม

สุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ. 2525: 2) ได้ให้ความหมายว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเจริญทางร่างกาย และจิตใจ “ร่างกาย” หมายถึงการไม่เป็นเด็กต่อไป “จิตใจ” หมายถึง การรู้จักใช้เหตุผล รู้จักควบคุมอารมณ์ รวมทั้งสามารถเข้าร่วมกลุ่ม หรือทำกิจกรรมต่างๆ ในสังคมได้ กล่าวโดยสรุปแล้ว วัยรุ่น คือ วัยที่เพิ่งพ้นจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่

โดยสรุป เรายาจให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่บุคคลพัฒนาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ถือเกณฑ์การเข้าสู่วัยรุ่นจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย รูปร่าง และการเจริญทางวุฒิทางเพศอย่างสมบูรณ์ โดยปกติเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1 – 2 ปี ช่วงอายุของวัยรุ่นจะอยู่ระหว่าง 12 – 21ปี

1.2 พัฒนาการของวัยรุ่น

1.2.1 การพิจารณาช่วงอายุ

อายุเป็นเกณฑ์หนึ่งที่นักจิตวิทยาใช้ในการแบ่งวัยรุ่นให้แตกต่างกันออกไปจากวัยอื่นๆ การให้นิยามวัยรุ่นโดยใช้อายุนี้นี้ มักจะไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากนัก เพราะเด็กแต่ละคนเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกัน เป็นแต่เพียงโดยประมาณเท่านั้น

มินล์เนอร์ และ ลาวาเดียน (ซูลิพร อินทรไพบุรณ์. 2536: 37 ; อ้างอิงจากMilner & Valadian. 1963: 10) ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

อายุ 10 – 14 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence)

อายุ 15 – 19 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence)

อลิซาเบท เฮอร์ลอค (ซูลิพร อินทรไพบุรณ์. 2536: 37; อ้างอิงจากElizabeth Hurlock. 1969: 27 – 28) ได้แบ่งวัยของวัยรุ่นดังนี้

อายุ 10 – 12 ปี เป็นระยะวัยก่อนวัยรุ่น (Preadolescence)

อายุ 13 – 16 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence)

อายุ 17 – 20 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence)

1.2.2 พัฒนาการของวัยรุ่น

พัฒนาการที่สำคัญของวัยรุ่นคือ การเปลี่ยนแปลงทางเพศ ร่างกายมีการเจริญเติบโตทางด้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว ตามปกติแล้วร่างกายของเด็กชาย และเด็กหญิงจะมีฮอร์โมนเพศชาย (Androgens) และ ฮอร์โมนเพศหญิง (Estrogens) แต่ต่อมาเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น สัดส่วนของฮอร์โมนจะแตกต่างกันมาก กล่าวคือ เพศชายจะผลิตฮอร์โมนเพศชายออกมามากขึ้น ส่วนเพศหญิงก็จะผลิตฮอร์โมนเพศหญิงออกมามากขึ้นเช่นกัน ในช่วงที่เข้าสู่วัยรุ่นต่อมโกนแอดส์ (Gonads) จะผลิตฮอร์โมนออกมาเร่งการเจริญเติบโตของอวัยวะเพศ (Primary Sex Characteristics) และปรากฏลักษณะประจำเพศขั้นที่สอง (Secondary Sex Characteristics) เด็กหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายพร้อมมีวุฒิภาวะทางเพศ (Sexual Maturity)

ตามลำดับดังนี้ คือหน้าอกขยาย มีขนขึ้นในที่ลับ มีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว มีประจำเดือน ส่วนการเปลี่ยนแปลงของเด็กชาย คือ อัณฑะมีการเติบโต อวัยวะเพศเจริญสมบูรณ์ มีขนขึ้นในที่ลับ เสียงห้าว มีขนขึ้นตามแขนขา และลำตัวเหมือนผู้ใหญ่เป็นต้น

เนื่องจากวัยรุ่นมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะพัฒนาการทางเพศ วัยรุ่นจึงมักมีความกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายในระยะแรก จึงจำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ที่เข้าใจพัฒนาการของวัยรุ่น เป็นผู้ให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ในช่วงนี้เด็กวัยรุ่นจะมีความรู้สึกทางเพศ และอาจจะระบายออกในรูปแบบของการคิดฝัน เช่น ฝันเปียก(Wet Dream) การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) แรงผลักดันทางเพศของวัยรุ่น ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองของวัยรุ่นจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้ (ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์ และคณะ. 2524.)

1.2.3 ความต้องการของวัยรุ่น

เมื่อลักษณะทางกาย และทางอารมณ์เปลี่ยน ความต้องการต่างๆ ของวัยรุ่นย่อมเปลี่ยนตามไปด้วย เพราะเป็นวัยที่ไม่ได้ยึดความต้องการของกลุ่มครอบครัวเป็นหลักเหมือนในสมัยเด็กๆ ที่พ่อแม่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมากในการสร้างทัศนคติ และความประพฤติต่างๆ เพราะความต้องการของวัยรุ่นมักเกิดจากค่านิยมของกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิก โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนฝูง ริชแมน (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 54; อ้างอิงจาก ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527) กล่าวว่าการกลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันเราเพราะบุคคลจะยึดเอากลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ความต้องการเหล่านี้อาจจะแยกเป็น

1. ความต้องการทางกาย เป็นความต้องการทางด้านปัจจัยสี่ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย เนื่องจากเป็นวัยที่เลี้ยงตนเองยังไม่ได้ ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ตลอดเวลา เด็กจึงอยากได้รับความมั่นใจว่าเขาจะได้รับการเลี้ยงดู ค้ำครอง ป้องกันจนสามารถจะช่วยตัวเองต่อไปได้

2. ความต้องการทางด้านจิตใจ เป็นความต้องการที่มองเห็นไม่ได้ จับต้องไม่ได้ แต่ความต้องการแบบนี้มีส่วนสำคัญเช่นเดียวกัน ได้แก่

2.1 ต้องการความรัก คืออยากรัก และอยากถูกรัก เช่น รักพ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูง รักเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น

2.2 ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่วนมากจะออกในรูปกิจกรรมกีฬา หรือการบันเทิงต่างๆ

2.3 ต้องการความเป็นอิสระ ความต้องการอิสระนี้อาจจะแสดงออกมาในรูปของการต่อต้านระเบียบกฎข้อบังคับต่างๆ ขัดขืน ตีตึงคำสั่งสอนของพ่อแม่ หรือครูอาจารย์ เป็นต้น

2.4 ต้องการได้รับการยกย่อง ต้องการมีชื่อเสียงคือ อยากให้สังคมชมเชย อยากเด่น อยากดัง เช่น อยากเป็นนักกีฬาที่เก่ง อยากเป็นขวัญใจโรงเรียน ความต้องการนี้บางครั้งอาจจะออกมาในรูปฝืนระเบียบของสังคม หากการพยายามทำดีแล้วไม่เป็นผล

2.5 ต้องการมีอนาคต คือ อยากให้ผู้ใหญ่เห็นว่าเขาควรจะมีอาชีพอะไรในอนาคต ที่เหมาะสมกับความถนัดและความสามารถของเขา

2.6 มีอุดมคติสูง เป็นวัยแห่งการเรียนรู้ทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริง จึงอาจจะละเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้างจัดเป็นพวกอุดมคติ (Idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางปฏิบัติได้จริงๆ (Pragmatist)

2.7 ต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงและหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่ง เช่นอยากแต่งกายแปลกๆ ตามสมัยนิยม อยากมีเพื่อนต่างเพศ หากผู้ใหญ่คัดค้านก็จะเกิดการชอนแรมปิดบังหลอกลวง และในที่สุดจะเกิดความเสื่อมเสีย เพราะเป็นวัยที่มีความรักกับความเกลียดใกล้กันมาก แต่มีข้อสังเกตว่า วัยนี้จะมีความรุนแรงที่ผิดธรรมดา เช่น พลาดหวัง หรือเพียงถูกคัดค้าน หรือดูค่าไม่ให้ทำสิ่งที่ผู้ใหญ่ไม่เห็นด้วย ก็อาจถึงทำร้ายตัวเองได้เหมือนกัน เพื่อเป็นการประท้วง

นอกจากนั้น วิทยา นาควัชระ (ณัฐวิดี วิชิธรรม. 2539: 22 – 23; อ้างอิงจาก วิทยา นาควัชระ. 2527: 392 – 393 รุจักชีวิต.) ได้กล่าวถึงความต้องการของเด็กวัยรุ่นไว้ดังนี้คือ

1. ความต้องการความรัก

วัยรุ่นต้องการความรักจากบุคคลหลายฝ่าย เช่นจากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง จากครู จากเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ การต้องการความรักนี้อาจเป็นเพราะว่าตนเองคิดว่าคนสนใจและรักตัวน้อยลง ซึ่งเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจที่ไม่ค่อยมั่นคง ไม่มั่นใจในควมมีค่าของตนเอง คิดว่าคนอื่นจะมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากเรียกร้องให้เขารักและสนใจตัวเองมากขึ้น

2. ความต้องการอยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ

วัยรุ่นจะมีความสนใจในเรื่องเพศ และเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ความเข้าใจทางเพศอย่างถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบัง หรือโดยการหาความรู้อย่างไม่ถูกวิธี นอกจากความสนใจแล้ว วัยรุ่นยังอยากทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศอีกด้วย เพราะเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ รักแบบหลงใหล ใฝ่ฝัน และเป็นความรักแบบรุนแรงไม่ค่อยมีเหตุผล

3. ความต้องการอิสรภาพมากขึ้น

สำหรับความต้องการอิสรภาพนั้น จะรุนแรงมากในวัยนี้ วัยรุ่นต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจ วางแผน วางโครงการของชีวิต และอยากลงมือทำด้วยตนเอง จะไม่ยอมให้ผู้ใหญ่มากำก่ายในชีวิตรองตน และมักคิดว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจความต้องการของตน

4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม

วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรือชมเชย อยากมีชื่อเสียงอยากเด่น อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อสังคม แต่ก็ทำได้สำเร็จค่อนข้างยาก เพราะขาดระบบในการทำงาน ขาดวิจารณญาณในตัวเอง ดังนั้น ผู้ใหญ่จะต้องหาสาเหตุแห่งปัญหา และแนวทางแก้ไข

5. ความต้องการรวมกลุ่ม

วัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เป็นเพื่อนยอมรับ จึงทำตามเพื่อน แม้ว่าบางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม

6. ความต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ

ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงมากในวัยนี้ เช่น ต้องการคบเพื่อนใหม่ๆ ต้องการทดลองสิ่งต่างๆ ตามเพื่อน เช่น การเดินขบวน การติดสิ่งเสพติด ฯลฯ

7. ความต้องการมีอนาคต ต้องการมีความสำเร็จ

วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจอาชีพต่างๆ อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคต มีการวางแผนว่าสำเร็จการศึกษาแล้วจะประกอบอาชีพอะไร

8. ความต้องการแบบอย่างที่ดี

ถึงแม้ว่าวัยรุ่นจะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่ซึ่งจะเห็นได้จากเด็กชายที่ต้องการพ่อมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เด็กหญิงก็ต้องการแม่เช่นกัน ฉะนั้นผู้ใหญ่จึงต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็ก ต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อเด็กทำผิด และให้รางวัลเมื่อทำดี

จะเห็นได้ว่าความต้องการของวัยรุ่นนั้นมีหลายประการ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และจิตใจ กระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจนำไปสู่ปัญหาสำหรับผู้วัยรุ่นได้ในบรรดาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากความต้องการของวัยรุ่นนั้น จะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศรวมอยู่ด้วย ผู้วิจัยสนใจพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ กรณีการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในวัยรุ่น เพราะในช่วงวัยรุ่นจะมีการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ มีการกระทำที่เรียกร้องความสนใจซึ่งกันและกัน เด็กวัยรุ่นจะพยายามแสดงบทบาทของตน และมีกิจกรรมในสังคมมากขึ้น เด็กชายจะเริ่มสนใจเด็กหญิงเมื่ออายุประมาณ 14 ปี เด็กหญิงจะสนใจเด็กชายที่มีอายุมากกว่า เนื่องจากเด็กหญิงมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าเด็กชายวัยเดียวกัน ถ้าวัยรุ่นสามารถปรับตัวในเรื่องเพศได้ดี และเหมาะสม วัยรุ่นก็จะสามารถผ่านพ้นในพฤติกรรมที่เป็นปัญหาไปได้แต่ถ้าวัยรุ่นปรับตัวไม่ได้ หรือกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศก็อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสได้

1.3 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นปัจจุบัน

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหามาก ถ้าผู้ใหญ่เองไม่ค่อยได้ช่วยแก้ไข หรือไม่เข้าใจวัยรุ่นเมื่อมีปัญหาใดก็ตามเด็กไม่กล้าขอคำปรึกษาเพราะกลัวว่าตนจะหมดอิสระภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นปัญหาทางเพศ (ณัฐวดี วิชิธรรม.2539 อ้างอิงจาก วัชร ทรัพย์มี. 2518: 38 – 40) บิดามารดา หรือผู้ปกครองมักจะไม่เข้าใจ และละเลยในเรื่องนี้ มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงพฤติกรรม และปัญหาทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันไว้ดังนี้

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทยปัจจุบันเริ่มเห็นเด่นชัดกว่าแต่ก่อนเพราะการยึดมั่นในวัฒนธรรมของชาติในวัยรุ่นหย่อนยานลง มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากประเทศอื่นๆ เข้ามาในประเทศไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลบางประการแก่วัยรุ่น เช่น การแต่งกาย อิสระเสรีทางเพศ ไกล่ลี้ชดสนิทสนมกันง่าย ประกอบกับอิทธิพลสิ่งแวดล้อมภายนอก เอกสาร

ภาพยนตร์ วีดีโอ สถานเริงรมย์มีมากทำให้วัยรุ่นขาดความยั้งคิดปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามความปรารถนาของธรรมชาติ ลืมคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจ และสังคม

วัยรุ่นในปัจจุบันนี้กล้าที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส เพราะมีการคุมกำเนิดที่ดีขึ้น และการทำแท้งที่มีความปลอดภัยกว่าเดิม จากการเปิดเผยของนายแพทย์วราพจน์ สุระวีระธรรม แพทย์ประจำโรงพยาบาลพัฒนาเวช พบว่ามีหญิงที่มารับบริการทำแท้งกันมากโดยส่วนใหญ่เป็นเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 13 – 14 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่แทบทั้งสิ้น (ณัฐวดี วิชิธรรม. 2539: 30)

ปกติวัยรุ่นปัจจุบันที่เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศนั้นมักจะมีความคิดที่แตกต่างกันในวัยรุ่นหญิงนั้น ความต้องการมีเพียงอยากใกล้ชิดสนิทสนม รู้สึกอบอุ่นที่อยู่ใกล้ชิด ต้องการสัมผัสที่นุ่มนวลอ่อนโยน โดยไม่มีความต้องการถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ อาจเรียกเป็น Romantic Love แต่ในวัยรุ่นชาย อิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่รุนแรงทำให้ความสนใจจะมีความต้องการทางเพศ หรืออารมณ์ทางเพศสูงและถูกกระตุ้นได้ง่าย ยิ่งถ้ามีโอกาสสัมผัสทางกายจะยิ่งกระตุ้นความต้องการทางเพศ จนถึงกับต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยเสมอ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Erotic Love โดยฝ่ายชายมักจะคิดว่า การที่ฝ่ายหญิงยินยอมให้มีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัว เช่นนี้เพราะยินยอมพร้อมใจ และคงจะยินยอมได้มากกว่านั้นถึงขั้นการร่วมเพศกัน (พนม เกตุมาน. 2535: 115)

จากงานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน พบว่า (นายแพทย์พนม เกตุมาน. 2535: 115)

1. วัยรุ่นสมัยนี้ มีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้นและเร็วขึ้น
2. วัยรุ่นชายมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง
3. มีแนวโน้มว่าเพศชายจะต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงด้วยกันมากขึ้น
4. วัยรุ่นชายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสว่าเป็นเรื่องไม่เสียหาย
5. วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในวัยนี้ แต่มีแนวโน้มจะยอมรับมากขึ้น

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นปัจจุบันมีการแสดงออกมากกว่าแต่ก่อน ทั้งนี้เนื่องมาจากการได้รับข่าวสาร การศึกษา และการรับเอาวัฒนธรรมจากชาติต่างๆ ประกอบกับวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ทางด้านร่างกาย จึงทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นปัจจุบันเห็นเด่นชัด และให้การยอมรับมากขึ้น

1.4 สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น

วันทนีย์ วาสิกะสิน (วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2526: 27) การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นพฤติกรรมที่ได้รับการกล่าวขวัญกันมากในวัยรุ่นที่เป็นนักเรียน และนักศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา มาก การถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างหนุ่มสาว กระทำกันโดยเปิดเผยกันมากขึ้น จึงอาจมีแนวโน้มนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการ

สมรสโดยที่วัยรุ่นชายบางคนคิดว่าการร่วมเพศเป็นการครอบครอง เป็นการเอาชนะ และมีความภาคภูมิใจในตัวเอง และสาเหตุของการที่คนเรานิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส เนื่องจาก

1. เป็นการสนองเพื่อความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกาย และจิตใจ เพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะการสมรสหรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้
4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับผู้หญิงบางครั้งเป็นเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม
5. เป็นการทำตามความนิยมของสังคมในปัจจุบัน

กินเซย์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539: 31 – 32; อ้างอิงจาก Landis.1975: 357 – 358) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของผู้ชาย และได้สรุปถึงเหตุผลทั้งที่สนับสนุน และต่อต้านพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังนี้

เหตุผลในการสนับสนุนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คือ

1. ช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศ
2. เป็นแหล่งหาความรื่นรมย์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์ให้เข้ากับคนอื่น ๆ ได้
4. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์และร่างกายให้เข้ากับคู่สมรสได้ดีขึ้น
5. ความล้มเหลวของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นให้ความสูญเสียทางสังคม น้อยกว่าความล้มเหลวหลังการสมรส
6. ประสบการณ์ทางเพศของผู้ชาย และผู้หญิงอาจจะช่วยป้องกันพฤติกรรมรักร่วมเพศได้
7. การร่วมเพศก่อนการสมรสอาจจะนำไปสู่การสมรสได้

ส่วนเหตุผลที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คือ

1. อาจทำให้ตั้งครรภ์นอกสมรส
2. อันตรายจากการทำแท้ง เพื่อหยุดยั้งการตั้งครรภ์
3. อาจทำให้เกิดการติดโรคได้
4. การตั้งครรภ์ก่อนการสมรสนำไปสู่การสมรสแบบจำยอม
5. ความรู้สึกผิดที่ได้สูญเสียพรหมจรรย์ไป
6. ความรู้สึกกลัวจะกลายเป็นคนไม่ยอมรับของสังคม
7. เกิดความรู้สึกกลัวว่าคนที่มิเพศสัมพันธ์ด้วยจะไม่ยอมสมรสด้วย
8. อาจทำให้ถูกดูหมิ่นว่าใจง่าย
9. เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม

วิทยา นาควัชระ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้
ดังต่อไปนี้

(วิทยา นาควัชระ. 2544: 33 – 37)

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้อยากเห็นดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส
2. วัยรุ่นทนการอดอั้นของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายอดอั้น ฝ่ายหญิงก็ใจอ่อน
3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟชั่น เมื่อคบกันเป็นแฟนกันก็ต้องมีได้เสียกัน แถมนางคนบอกด้วยว่า “ไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไร”
4. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งชายและหญิง แต่หลังจากมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกันแล้ว ความรู้สึกว่าจะไปเป็นเจ้าของซึ่งกันและกันไม่ได้จริงหรือไม่
5. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอว์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

ไรส์ (Reiss. 1960: 119 – 124) ได้เสนอว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นผลด้านดี และผลด้านลบ ดังนี้

ผลด้านบวก คือ

1. นำมาซึ่งความพอใจทางร่างกาย
2. นำมาซึ่งความสุขทางใจ
3. เป็นเครื่องช่วยในการปรับตัวทางเพศแก่คู่สมรส

ผลด้านลบ คือ

1. อาจเกิดการตั้งครรภ์ได้
2. มีอันตรายจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
3. การถูกคู่มินเหยียดหยามจากสังคม
4. เกิดความรู้สึกละอายใจ
5. นำไปสู่ชีวิตสมรสที่ล้มเหลว

จากการศึกษาถึงสาเหตุของการที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ทำให้ได้ทราบเหตุผลต่างๆ เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีในพฤติกรรมดังกล่าว และเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ช่วยกัน แนะนำ หรือให้คำปรึกษาแก่วัยรุ่น เพื่อวัยรุ่นจะได้ประพฤติในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นนั้นมีมากมายที่อาจจะทำให้วัยรุ่นเสียโอกาสดี ๆ ในการที่จะดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

1.5 ปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น

ในขณะที่การมีความสัมพันธ์ทางเพศอาจจะนำมาซึ่งการยอมให้ทางด้านร่างกายและอารมณ์ แต่ก็อาจนำมาซึ่งความเสี่ยงในหลายรูปแบบ เช่น ทางร่างกาย สังคม และทาง

จิตวิทยา ทางร่างกายก็คือ การตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ และมีโอกาสที่จะติดเชื้อกามโรค หรือโรคเอดส์ได้ส่วนทางด้านจิตวิทยานั้น มีคนเป็นจำนวนมากที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และยังคงมีความรู้สึกผิดหรือไม่สบายใจอยู่ในระดับต่างๆ กัน ส่วนทางด้านสังคม การที่คนคู่หนึ่ง มีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน ดูเหมือนจะเป็นอันตรายสำหรับคู่หนึ่ง หรืออาจเป็นการช่วยเหลือ กันของอีกคู่หนึ่ง ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของปัญหาจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการ สมรสดังต่อไปนี้

1. ด้านร่างกาย (Potential Physical Consequences)

1.1 การตั้งครรภ์ก่อนการสมรส (Premarital Pregnancy)

สำหรับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจนถึงระดับเกี่ยวข้องกันทางเพศ ความเสี่ยงที่มีอยู่เสมอก็คือ การตั้งครรภ์ ช่วงเวลาที่ผ่านมาการตั้งครรภ์เป็นสิ่งธรรมดาที่สุดที่เกิด ตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ เลเยอร์ (ณัฐดี วิถีธรรม. 2539; อ้างอิงมาจาก Dyer. 1983: 36) พบว่าเกือบ 20 เปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ เคยตั้งครรภ์ก่อนการสมรส อย่างน้อยหนึ่งครั้ง และเบาวเออร์ (ณัฐดี วิถีธรรม. 2539; อ้างอิงมาจาก Bower. 15975:85) พบว่า ประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ ของผู้หญิงโสดที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กันซึ่งส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษา เคยมีประสบการณ์การตั้งครรภ์โดยมิได้ตั้งใจอย่างน้อย 1 ครั้ง และยังคงพบว่า การมี อุปกรณ์คุมกำเนิดที่เชื่อถือได้ และมีความรู้ที่กว้างขวางเกี่ยวกับการคุมกำเนิด มิได้ลดจำนวน การตั้งครรภ์ก่อนการสมรสอย่างมีนัยสำคัญแต่ประการใด

จากการสำรวจทั่วประเทศในสหรัฐอเมริกาปี 1970 แสดงว่า ประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ ของผู้หญิงโสด อายุ 15 – 19 ปี ที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ มีบางครั้งเคย เกี่ยวข้องหรือมีเพศสัมพันธ์กันโดยมิได้ใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดแต่อย่างใด และ 3 ใน 10 ของ วัยรุ่นกลุ่มนี้ก็ตั้งครรภ์ เซลนิช และเคนเนอร์ (สุรศักดิ์ เอื้อมเกิบ.2541; อ้างอิงมาจาก ณัฐดี วิถีธรรม. 2539) ได้ทำการศึกษาจากหลายวิทยาลัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงที่มี ประสบการณ์ทางเพศประมาณ 30 – 65 เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดเลย หรือใช้วิธีที่มี ประสิทธิภาพน้อยที่สุด โบว์แมน และสแปนนิเออร์ (ณัฐดี วิถีธรรม. 2539; อ้างอิงมาจาก Bowman and spanier. 1978: 107) สรุปว่า “โดยทั่วไปหญิงสาวจำนวนมากรู้สึกว่าการ เตรียมตัวใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ประดักประเดิด ทะเลาะวิวาท และ ขาดอารมณ์อ่อนไหว กล่าวสั้นๆ คือ การมีเพศสัมพันธ์ควรเป็นสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติใน บรรยากาศของความรัก ผู้หญิงไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเธอจะต้องการมีเพศสัมพันธ์ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วเธออาจจะต้องการอย่างนั้น”

ดังนั้นจึงมีเหตุผลต่างๆ นานาว่าทำไมเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจึงมักเกิดขึ้นโดยมิได้มีการป้องกันหรือคุมกำเนิดไว้ก่อน จากงานวิจัยหลายฉบับพบว่า มีเหตุผลต่างๆ กัน ดังนี้

1. ขาดความรู้ว่าวิธีคุมกำเนิดแบบใดที่ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพ และจะได้มาอย่างไร

2. ปฏิเสธการใช้วิธีคุมกำเนิดโดยเหตุผลทางศาสนา หรือจริยธรรม
3. ปฏิเสธว่า ไม่มีวิธีคุมกำเนิดแบบใดที่ใช้ได้ผลจริงจัง
4. ต้องการพิสูจน์ความเป็นชาย หรือความเป็นหญิง
5. ไม่มีวุฒิภาวะ และขาดความรับผิดชอบ
6. การไม่ใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดให้ความสุขทางเพศมากกว่า
7. มีบริการทำแท้ง
8. ความรู้สึกที่ว่า “คงไม่เกิดกับเราน่า”

เมื่อผู้หญิงที่ยังไม่สมรสเกิดการตั้งครรภ์ขึ้นมา จะมีทางเลือก 3 ทาง คือ
 อย่างแรก สมรสแล้วมีบุตร อย่างที่สองคือ ทำแท้ง อย่างที่สามคือ มีบุตรทั้งคู่ที่ยังไม่สมรส หรือที่
 เรียกว่าการมีบุตรนอกสมรส ในกรณีสุดท้าย อาจจะไม่เลี้ยงบุตรด้วยตนเอง หรือยกให้ผู้อื่นเลี้ยง
 (วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2526: 118) จากการศึกษาของเจฟ และ ดรายฟูซ (วันทนีย์ วาสิกะสิน.
 2526: อ้างอิงมาจาก Jaffe and Deyfoos. 1976: 167 - 175) กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ยังไม่สมรส
 อายุระหว่าง 15 – 19 ปี ซึ่งตั้งครรภ์ พบว่า 14 เปอร์เซ็นต์ ของการตั้งครรภ์จบลงโดยการ
 แต่งงาน 38 เปอร์เซ็นต์ทำแท้ง 20 เปอร์เซ็นต์ทำแท้งเองโดยธรรมชาติ และ 29 เปอร์เซ็นต์ให้
 กำเนิดบุตรนอกสมรส

ขณะที่การแบกภาระของการตั้งครรภ์ก่อนการสมรสจะอยู่ที่ฝ่ายหญิง แต่สิ่งที่อาจเกิดขึ้น
 และเป็นปัญหาของฝ่ายชายคือ เขาอาจจะต้องเผชิญปัญหาค่าใช้จ่ายในการทำแท้ง เขาอาจจะ
 เจอปัญหาถูกบังคับให้สมรส หรืออย่างน้อยก็สมรสเร็วกว่าที่กำหนดไว้ หรืออาจเผชิญปัญหาค่า
 เลี้ยงบุตร แต่ถ้าความสัมพันธ์ของคู่รักก้าวหน้าไปถึงขั้นที่จริงจัง เช่น เป็นคู่หมั้นกันก่อนเกิด
 การตั้งครรภ์ อาจแก้ปัญหาโดยการเลื่อนกำหนดแต่งงานเข้ามา การกระทำเช่นนั้น หมายถึง
 แผนการศึกษา และการประกอบอาชีพ จะต้องพังทลายลง รวมทั้งความ
 เสียใจของครอบครัวทั้งสองฝ่ายในสถานการณ์ที่รุนแรงกว่าก็คือ การที่คู่สัมพันธ์มิได้ตั้งใจจะ
 แต่งงานกันและไม่เหมาะสมกัน แต่ถูกกดดันให้เข้าพิธีสมรสเพื่ออำพรางเรื่องการตั้งครรภ์ และ
 ทำให้เด็กที่เกิดมามีพ่อที่ถูกต้องตามกฎหมาย เหตุการณ์นี้มีศักยภาพที่จะทำลายทั้งผู้ชาย
 ผู้หญิงและเด็กได้สูงมาก

เดเยอร์ (ณัฐวดี วิถีธรรม. 2539 ; อ้างอิงมาจาก Dyer. 1983: 87 – 88) การแต่งงาน
 แบบถูกบีบบังคับ บังคับ หรือขาดวุฒิภาวะเกิดขึ้นเป็นจำนวนเท่าใดในปีหนึ่งๆ ไม่มีใครทราบ แต่
 เหตุการณ์บางอย่างพอจะเป็นข้อเสนอแนะว่าคงเป็นจำนวนที่สูงมากโดย

คริสเตนเซน (ณัฐวดี วิถีธรรม. 2539; อ้างอิงมาจาก Christensen.1966:66) พบว่า
 ในกลุ่มตัวอย่างของคู่สมรสมีประมาณ 20% ของบุตรคนแรกที่เกิดเป็นผลของการตั้งครรภ์ ซึ่งมี
 ขึ้นก่อนการสมรส ในปี 1977 กระทรวงสาธารณสุข ประมาณว่าราว 20% ของบุตรคนแรกเกิด
 จากมารดาที่สมรสมานานไม่ถึงแปดเดือน และถ้ารวมบุตรนอกสมรสแล้วประมาณว่าเป็นจำนวน
 เกือบ 1 ใน 3 ของจำนวนบุตรคนแรกทั้งหมด เป็นบุตรที่เกิดจากการตั้งครรภ์ก่อนการสมรสหรือ
 นอกสมรส

การศึกษาของโบเกอร์และโจเซฟ (ณัฐวดี วิชิธรรม. 2539; อ้างอิงมาจาก Borgie and Joseph. 1977: 103) พบว่า ผู้ที่มีครอบครัวตั้งแต่อายุน้อยจะมีแนวโน้มการหย่าร้างในอัตราที่สูง และมีประสบการณ์ปัญหาในการครองชีวิตคู่ ถ้าคู่สมรสมีอายุ 19 ปี หรือต่ำกว่า พบว่าชีวิตสมรสจะยืนยาวเพียงครึ่งหนึ่งของผู้ที่มีครอบครัว เมื่ออายุ 20 ปีขึ้นไป และจากการศึกษาในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา พบว่า ร้อยละ 40 – 50 ของคู่สมรสอายุน้อยจะแตกแยกกันภายใน 5 ปี เพราะความรู้สึกกังวลต่อการมีภาระ รวมทั้งยังไม่สามารถที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัว และยังเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา อาชีพ หรือกิจกรรมอื่นๆ

จากการศึกษาดังกล่าวจะพบว่า การที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นมีโอกาสที่จะนำไปสู่การตั้งครรภ์นอกสมรส หรือการมีบุตรโดยไม่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านร่างกาย และการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในอนาคตอีกด้วย

1.2 เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (risk of Sexually

Transmitted Disease)

กลุ่มของโรคติดต่อซึ่งมีวิธีการแพร่โรคโดยการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน พบว่ามีเกือบ 30 โรค สาเหตุที่ทำให้การแพร่กระจายของโรคมีมากขึ้น และรวดเร็วได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส
2. การเคลื่อนย้ายของประชากร
3. การคุมกำเนิด
4. ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม
5. ปัญหาทางการแพทย์ และการติดยาของเชื้อโรค
6. เพศศึกษา
7. รักร่วมเพศ

อายุที่พบมากเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ได้แก่ ช่วงอายุ 20 – 30 ปี แต่อายุ 15 – 16 ปีกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่าวิตก โดยพบกลุ่มนักเรียน นักศึกษามีประมาณ 20เปอร์เซ็นต์ มากเป็นอันดับ 3 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่พบมากได้แก่

1. หนองในแท้
2. หนองในเทียม
3. ซิฟิลิส (แผลริมแข็ง)
4. แผลริมอ่อน
5. เริม
6. หูดหงอนไก่
7. พยาธิในช่องคลอด
8. เชื้อรา
9. เอดส์

มีเชื้อกามโรคหลายชนิดที่ติดต่อทางท่อสืบพันธุ์จากผู้ที่เป็นโรคไปสู่คู่สัมพันธ์ของตน เชื้อที่ค่อนข้างร้ายแรง คือ ซิฟิลิส ซึ่งสามารถรักษาได้ในระยะเริ่มต้น แต่ถ้าทิ้งไว้นานโดยไม่รักษาจะแพร่ไปทุกระบบของร่างกาย และอาจถึงเสียชีวิตได้ หนองในแม้จะมีอันตรายน้อยกว่า เมื่อติดเชื้อในท่อสืบพันธุ์อาจทำให้เป็นหมันได้ และอาจเข้าไปในระบบเส้นเลือดทำให้เกิดอาการข้อบวม และไขข้ออักเสบ

สถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงมากคือ ชายไทยนั้นได้รับเชื้อเอดส์ตั้งแต่ยังเป็นเยาวชนรุ่นหนุ่มใหญ่จากการมีเพศสัมพันธ์ เพราะว่าหนุ่มไทยนั้นมีประสบการณ์ทางเพศกับโสเภณี หรือกับเพื่อนหญิงตั้งแต่อายุ 12 - 13 ปี ซึ่งถ้าหนุ่มหรือสาวที่เขาร่วมเพศด้วยนั้นติดเชื้อเอดส์ เขาก็จะได้รับเชื้อเอดส์มาตั้งแต่อายุน้อยๆ การติดเชื้อเอดส์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วไม่มีโอกาสให้แก้ตัวไม่ให้ติดเชื้อเอดส์อีกได้ ติดแล้วติดเลย

ปัญหาเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในเด็กวัยรุ่นนั้น ไม่อาจแก้ไขได้ง่ายนัก เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ยากรู้อยากลอง ต้องการเป็นตัวของตัวเอง และไม่เชื่อผู้ใหญ่อยู่แล้ว อีกทั้งยังมีระดับฮอร์โมนที่เปลี่ยนแปลงมากกระตุ้นความต้องการทางเพศอีกด้วย ดังนั้นการที่จะดักเตือนเด็กวัยรุ่นว่าไม่ให้มีเพศสัมพันธ์นั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่วัยรุ่นจะยอมรับได้ง่ายนัก ปัญหาสมควรเริ่มให้ความรู้ที่สอดคล้องในเรื่องเพศด้วยวิธีที่เป็นไปตามธรรมชาติและถูกต้องโดยให้เด็กรับรู้เรื่องราวเพศนั้นเป็นเรื่องที่สามารถพูดหรือปรึกษาได้

2. ผลทางด้านจิตวิทยา และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Possible Psychological and Interpersonal Consequences)

ผลทางด้านจิตวิทยาหรือทางอารมณ์ซึ่งอาจเกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสามารถแยกแยะออกได้ยากกว่าผลทางกายภาพ แต่ได้มีผู้พยายามศึกษาในเรื่องนี้ เช่น ไรซ์ (สุรศักดิ์ เอ็มเก็บ. 2541: 37) ได้ศึกษานักศึกษาระดับอุดมศึกษาในรัฐไอโอวา พบว่ายังมีความใกล้ชิดกันทางเพศมากเพียงใดก็จะมีความรู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเพียงนั้น ทั้งนี้เป็นจริงสำหรับเพศชายและเพศหญิง แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเพศหญิงพบว่า ผู้หญิงจำนวนมากกว่า 2 เท่าของผู้ชายที่รายงานว่ามีความรู้สึกผิดหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ความรู้สึกผิดนี้มักเกิดกับผู้ที่ประพฤติดังกล่าว ต่อมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ด้วย แม้กระทั่งในกลุ่มที่เปิดกว้างยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสว่าเป็นมาตรฐานแต่สมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มก็ยังรายงานว่าตนมีความรู้สึกผิดหลังการมีเพศสัมพันธ์

เบอร์โกส และวอลลิน (จุฑามาศ นุชนารถ. 2531; อ้างอิงมาจาก Burgess and Wallin. 1953: 63) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคู่หมั้นกัน และพบว่าผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันมักจะมีแนวโน้มที่จะลงเอยโดยการถอนหมั้นมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กัน การศึกษาอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่าคุณภาพของความสัมพันธ์รวมทั้งความมั่นคงในความรัก และความตกลงปลงใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดว่าเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจะมีผลต่อคู่หนุ่มสาวเพียงใดนั้น พบว่านักศึกษาหญิงจำนวนมากมีความรู้สึกโกรธ และต่อต้านเมื่อคู่รักของตนพยายามผลักดันที่จะมีเพศสัมพันธ์โดยวิธีที่ก้าวหน้า พวกเขาจะรู้สึกโกรธ และไม่หลงลม

ผู้ชายมีความรู้สึกผิดและอับอายต่อการกระทำของตนเอง บางครั้งการหมั้นต้องสิ้นสุดลงเมื่อผู้ชายผลัดดันผู้หญิงเร็วเกินไป และมากเกินไป

ในทางตรงกันข้าม มีหลักฐานแสดงว่าภายใต้สถานการณ์ที่เป็นใจต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอาจจะมีผลทางบวกต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และพบว่าในกรณีที่คู่รักมีความรักต่อกันอย่างลึกซึ้ง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมักจะเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์และกระชับความรักให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

จากงานวิจัยจะพบว่าทั้งกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับกลุ่มที่งดเว้นจนกระทั่งสมรสแล้ว ต่างก็มีเหตุผลในการกระทำของตนเอง เบอร์เกส และวอลลิน (จุฑามาต นุชนารถ; อ้างอิงมาจาก Burgess and Wallin. 1953) พบว่า คู่ที่งดเว้นการเกี่ยวข้องกับเพศก่อนการสมรส หรืองดเว้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มีความเชื่ออย่างแรงกล้าว่า การรอคอยจนถึงเวลาการสมรสแล้วจึงมีเพศสัมพันธ์กันจะเป็นผลดีต่อชีวิตสมรสของพวกตน ซึ่งสอดคล้องกับนักศึกษาของเทอร์แมน (สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. อ้างอิงมาจาก Teman. 1938) พบว่า คู่ที่งดเว้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มีความสุขในชีวิตสมรสมากกว่าผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส เมื่อเปรียบเทียบคู่แต่งงานที่มีความสุขกับคู่ที่หย่าร้าง

ในทัศนะของนักจิตวิทยาของไทยนั้น ได้กล่าวถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการที่วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ดังนี้

วิทยา นาควัชระ กล่าวว่า การที่วัยรุ่นชายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ผลที่จะเกิดก็คือ (วิทยา นาควัชระ . 2527: 35 – 36)

1. เกิดความซาซึนกับพฤติกรรมร่วมเพศ ไม่ได้มองเห็นค่าหรือความหมายของการมีเพศสัมพันธ์หรือเหมือนกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยเฉพาะในเพศชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี มีคนมาจีบเขาอยู่เรื่อยๆ หรือเขาสามารถจีบใครได้ง่ายๆ ก็อาจเบียดเบียนได้ง่ายๆ
2. ความรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ ไปของชีวิตก็จะมีน้อยลง เพราะอาจจะแลดูว่าอะไรๆ ก็ไม่ตื่นเต้น แม้แต่การจะชวนช่วยตัวเองในแง่การเรียนหรือการทำงานให้มากขึ้น ก็คงจะมีน้อยเพราะมีสิ่งล่อใจที่เร้าใจมากกว่า
3. อารมณ์แปรปรวนง่าย หงุดหงิดเพราะเขาไม่รู้จักจุดหลักของชีวิตจริงๆ ที่เขาจะต้องยึดถือให้ได้ ชีวิตไม่ได้มีแต่เพียงการร่วมเพศ ความสุข หรือความสนุกจากการร่วมเพศที่เขาได้รับ ซึ่งเป็นเพียงชั่วคราวช่วยยาม แต่แล้วเขาก็ต้องออกมาเผชิญกับปัญหาทั่วไป ของชีวิตที่ไม่สามารถจะแก้ไขได้ด้วยความหล่อเลาะห์หรือชั้นเชิงทางเพศรส เขาอาจจะรู้สึกด้อยในจิตใจก็เป็นได้ ยิ่งพยายามเน้นกิจกรรมทางเพศให้มากขึ้นในเปลือคนอก โดยที่จิตใจจริงๆ แล้วอาจจะไม่ต้องการก็ได้ การอยากทำงานเพื่อช่วยตนเองก็จะมีน้อย เพราะใจจะหมกมุ่นกับเรื่องเพศรส
4. ขาดการพัฒนาตนเองตามที่ควรจะเป็นทั้งร่างกายและจิตใจ
5. ถ้าหากมีลูกออกมาตัวเขาก็ยังไม่พร้อมจะเป็นพ่อของเด็ก การอบรมเลี้ยงดู ก็จะเป็นไปได้ยาก อาจจะกลายเป็นภาระอย่างมากจนอาจจะไม่รับความเป็นจริงเหล่านี้ก็ได้

6. ขาดโอกาสในการจะชวนชววยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป

ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากเป็นวัยรุ่นหญิง ผลที่ตามมา ก็จะเป็นดังนี้

(วิทยา นาควัชระ. 2527: 37 – 39)

1. มีความรู้สึกที่ตัวเองเสียสิ่งที่ตัวเองสงวนไว้ บางคนเสียความรู้สึก มีความละอาย มีความเสียดาย เสียความภาคภูมิใจในชีวิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบของพ่อแม่ ถ้าในบางครอบครัวไม่ได้อบรมในสิ่งนี้ เด็กก็คงไม่รู้รู้สึกอะไร แต่ในสังคมของพ่อแม่ที่เป็นไทย ส่วนใหญ่ยังอบรมถึงค่านิยมของการรักษาความเป็นสาวของลูกสาวเอาไว้ด้วย

2. เกิดความเคยชิน มีความต้องการมากขึ้น หรือต้องการขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งอาจจะหาได้ยากจากชายคนเดิม เพราะพอเขาได้รู้จักแล้ว เห็นแล้ว ประจักษ์แล้ว เขาก็อาจรู้สึก "ก็อย่างนั้น" ตัวเองก็จะต้องทนทุกข์ทรมาน

3. เกิดความกร้านต่อชีวิตได้เร็วเพราะต้องเผชิญกับปัญหาการรักษาตัวเอง บำรุงตัวเอง ระวังไม่ให้ตั้งครรภ์ ในกรณีที่ไม่ต้องการมีลูกหรือแม้แต่การรักษาโรคที่อาจจะติดตามจากฝ่ายชาย แคมต้องคอยห่วง และก็พะวงว่าฝ่ายชายจะไปสนใจผู้หญิงคนอื่นใหม่อีกไหม เสียเวลา และพลังงานมาก ผู้หญิงเหล่านี้มักจะต้องเผชิญกับการถูกชายคนรักทอดทิ้งด้วยความไม่พร้อม และเธอก็ต้องทนทุกข์ทรมานใจมาก ในขณะที่เพื่อนๆ รุ่นเดียวกันเขายังหาความสุข หรือสนุกตามวัยรุ่นของเขาได้ตามปกติ

4. ถ้าหากมีลูกออกมาก็จะเป็นปัญหาใหญ่มาก พ่อแม่คงไม่พร้อมจะชื่นใจแน่ๆ ถ้ามีลูกสาววัยรุ่นท้องขึ้นมาโดยไม่มีพ่อ หรือมีพ่อแต่ยังไม่พร้อม ภาระการอบรมเลี้ยงดูเด็กจะยุ่งยากมาก และแน่ๆ ก็คือ แม่ลูกอ่อนนั้นมักจะพลาดโอกาสในการศึกษาต่อไป ขาดการเตรียมตัวหาความรู้เพื่อการทำงานช่วยตัวเองต่อไปในอนาคต

5. โอกาสที่จะได้ผู้ชายดีๆ ที่จะมาใส่ใจก็คงจะน้อยไป เพราะว่าผู้ชายคงไม่ชอบผู้หญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์บ่อยๆ หรือค่อนข้างสำส่อนแน่ๆ แม้ว่าเขาจะบอกว่าไม่ถือสาหรอก แต่ก็ไม่ได้ถือสาในแง่ที่ว่าถ้าจะเป็นแฟน และมีส่วนร่วมสนุกด้วย แต่การที่เขาจะมาร่วมทุกข์ร่วมสุขแบบสามีภรรยาด้วยนั้นคงน้อยมาก

6. ค่านิยมของคนไทยทุกๆ ไปไม่ได้มองว่าดีเลยแม้ว่าคุณจะบอกว่าไม่สนใจ เขาก็ตาม แต่เขาก็ไม่สนใจคุณ เขาจะดูถูกคุณยิ่งขึ้นถ้าหากมีท้องขึ้นมาแล้วหาพ่อไม่ได้ก็อย่าคิดว่าจะมีคนเห็นใจ อาจจะมีพวกที่มากบอกว่าน่าสงสารเด็กไม่มีพ่อ อยากช่วยเหลือ แต่จะมีใครมาช่วยเหลือ มีแต่จะนินทาหลังหลังมากมาย ผู้วิจัยขอเสนอความคิดของนักวิชาการอีกท่านหนึ่งคือ วิศิษฐ์ วังวิทิญญ ในส่วนที่เป็นข้อดี และข้อเสียเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ได้กล่าวไว้ดังนี้ (สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. 2541: 39 – 40)

ข้อดี คือ

1. การร่วมเพศเป็นเรื่องที่น่าอภิรมย์ นอกเหนือจากการทำหน้าที่ให้เกิดมนุษย์

2. การเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสอาจจะช่วยให้การ

สมรสนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมิใช่ความสำเร็จความใคร่ เพราะเป็นกิจกรรมระหว่างคนสองคน ที่จะต้องเรียนรู้ความสัมพันธ์ต่อกัน และเรียนรู้การให้และรับ มีเด็กหญิงหลายคนที่ต้องมารู้สึกเสียใจภายหลังว่าตนไม่น่าแต่งงานไปโดยไม่ลองมีเพศสัมพันธ์กันดูก่อนเพราะหลังจากได้สมรสกันไปแล้วเพิ่งมารู้เอาภายหลังว่าตนและคู่ของตนมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันที่ไม่ดีเลย

4. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นการลองอยู่ร่วมกันที่ดี เพราะถ้าค้นพบว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่เหมาะสมกับตน ก็ทำให้ตนไม่ต้องมัวอยู่กับคนๆ นั้น ตลอดชีวิต

5. โดยทั่วไปคนเรามักจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้ก็เมื่อยังมีอายุน้อย
ข้อเสียคือ

1. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น อาจทำให้เด็กหญิงบางคน เกิดตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนาได้ ถึงแม้สมัยนี้จะมียาคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพก็ตาม แต่มักจะไม่ยอมใช้ ซึ่งเป็นการเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์

2. อาจจะติดโรคหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ได้

3. อาจถูกบังคับให้แต่งงานหลังจากมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะจบลงด้วยการหย่าร้าง

4. เกิดความรู้สึกผิดขึ้นหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไปตลอด

5. เมื่อมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว จะทำให้หมดความรู้สึกเคารพ หรือให้เกียรติในตนเองไป

6. มีความกลัวที่เกิดจากการถูกจับได้ โดยโรงเรียน พ่อแม่ ตำรวจ ญาติ หรือเพื่อน

7. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส บางทีจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคนแน่นหนึ่กไปในทางเรื่องเพศมากเกินไป มิได้เห็นว่าเป็นเพื่อนอย่างแท้จริง

8. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คนในสังคมมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดต่อศีลธรรมโดยความผิดนี้จะลงที่เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติ

2.1 ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ (Attitude) มาจากศัพท์ภาษาลาตินว่า "Aptus " แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม ได้มีผู้ให้ความหมายของทัศนคติไว้มากมายแตกต่างกันคือ

อัลพอร์ต (Allport, 1985) ให้ความหมายของทัศนคติว่า หมายถึงสภาวะความพร้อมของจิตใจ และประสาท ซึ่งเกิดจากประสบการณ์เป็นสิ่งกำหนดทิศทาง หรือมีอิทธิพลในการ

สนองตอบของบุคคลต่อสถานการณ์ หรือสิ่งเร้าที่มาเกี่ยวข้องกับตัวทัศนคติของบุคคลนั้นสร้างขึ้นหรือมีขึ้นจากการได้พุดจากกับครอบครัว เพื่อนฝูงและเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

ฟิชไบน์ (Fishbien. 1967: 8 Attitude Theory and Measurement.) ให้ความหมายของทัศนคติ หมายถึงสภาพความพร้อมของสมองและประสาท การจัดระบบมวลประสบการณ์ อิทธิพลภายนอก หรือภายในที่มีต่อบุคคลในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อสภาวะการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นๆ

กิลฟอร์ด (ณัฐวดี วิจิตรธรรม. 2539: 43; อ้างอิงจาก Guilford. 1939: 336) ทัศนคติเป็นอารมณ์ที่สลับซับซ้อนของบุคคลที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สถาบัน หรือเรื่องราวต่างๆ ทางสังคม

นิวคอมบ์ (Newcomb. 1954: 128) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความโน้มเอียงทางจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่ได้รับ อาจจะมีมากหรือน้อยในทางพึงพอใจ เห็นด้วย หรือชอบ ซึ่งเรียกได้ว่าเห็นไปในทางบวก ถ้าไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่ชอบก็เรียกว่าเป็นทัศนคติทางลบ ถ้ารู้สึกเฉยๆ ไม่ชอบ ไม่เกลียด เรียกว่า เป็นทัศนคติในทางกลางๆ

ซุติมา ศรีแก้วนวล (2540: 10) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่าความรู้สึกเชิงประเมินที่บุคคลกระทำอย่างเป็นระบบความคิด ความเข้าใจอันเป็นผลจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ แล้วตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทั้งที่เป็นบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ ในลักษณะความคิดเห็นว่าชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ยอมรับได้ หรือยอมรับไม่ได้ อันจะเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อไป

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 389) ได้ให้ความเห็นของคำว่า ทัศนคติว่าหมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นคำสมาส ระหว่างคำว่าทัศนะ ซึ่งแปลว่า ความเห็น กับ คติ ซึ่งแปลว่า แบบอย่าง หรือลักษณะ เมื่อรวมกันเข้าจึงแปลว่า ลักษณะของความเห็น

โดยสรุป ผู้วิจัยขอสรุปความหมายของทัศนคติเป็นเรื่องภายในของจิตใจ ความรู้สึกมีผลมาจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของบุคคลที่จะก่อให้เกิดแนวโน้มพฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกต่อบุคคล หรือสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งอาจจะเป็นในแนวทางด้านบวก ลบ หรือเป็นกลางก็ได้

2.2 ลักษณะของทัศนคติ

ทิตยา สุวรรณชฎ (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546; อ้างอิงจาก ทิตยา สุวรรณชฎ. 2520: 602 – 603) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ 4 ประการ คือ

1. ทัศนคติเป็นสภาวะก่อนพฤติกรรมตอบโต้ต่อเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ เป็นสภาวะที่พร้อมจะมีพฤติกรรมจริง
2. ทัศนคติมีความคงตัวอยู่ในชั่วระยะเวลา คือ มีความมั่นคงถาวรพอสมควร เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่มิใช่ว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง
3. ทัศนคติเป็นตัวแปรที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับ

ความรู้สึกนึกคิดไม่ว่าจะเป็นในรูปของการแสดงออกทางวาจา หรือความรู้สึก ตลอดจนงานที่ จะต้องเผชิญ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4. ทักษะที่มีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินและ เลือกสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งรวมถึงกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

2.3 องค์ประกอบของทัศนคติและมิติของทัศนคติ

2.3.1 องค์ประกอบของทัศนคติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบของทัศนคติว่ามี 3 องค์ประกอบดังนี้ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้หรือความคิด (Cognitive Component) หมายถึง ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น จะต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นลำดับ แรก และความรู้หรือความเชื่อถือที่ใช้ประเมินสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Effective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ความรู้สึกนั้นจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อบุคคลมีความรู้ เกี่ยวกับคุณ หรือโทษของสิ่งนั้นแล้ว

3. องค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะกระทำ (Action Tendency Component) หมายถึง ความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลนั้นจะประพฤติปฏิบัติเมื่อบุคคลมีความรู้เชิง ประเมินค่าและมีความรู้สึกชอบ ไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่ตามมาคือ ความพร้อมในการกระทำการ ที่สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้น

องค์ประกอบส่วนหนึ่งของทัศนคติที่จะก่อให้เกิดท่าที ความรู้ และการปฏิบัติ คือ องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา ซึ่งได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ บุคคลมีความรู้ในเรื่องใด ในลักษณะ ใด ก็มักจะก่อให้เกิดทัศนคติต่อเรื่องนั้นในลักษณะนั้น ซึ่งจะส่งผลพฤติกรรมของเขา เพราะการ ปฏิบัติ หรือพฤติกรรมการแสดงออกที่สังเกตได้ กับทัศนคติต่างมีความสัมพันธ์ และมีผลซึ่งกัน และกัน เป็นที่เชื่อกันว่า ทัศนคติมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล และ ขณะเดียวกัน การแสดงออกหรือการปฏิบัติของบุคคลก็มีผลต่อทัศนคติของบุคคลนั้นด้วย อาจ ทำให้ทัศนคติเกิดการเปลี่ยนแปลงไปได้ และเป็นที่เชื่อกันอีกว่า ถ้าองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่ง ของทัศนคติเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบอื่นๆ จะมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน เช่นถ้า องค์ประกอบด้านความรู้เปลี่ยนแปลงก็จะมีแนวโน้มทำให้องค์ประกอบด้านอารมณ์(Affective Component) และการปฏิบัติ (Behavioral Component) เปลี่ยนแปลงด้วย

สรุปได้ว่า องค์ประกอบทั้งสามด้านจะต้องมีความสอดคล้องต้องกัน ถ้า องค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป ทัศนคติของบุคคลก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2.3.2 มิติของทัศนคติ

ศักดิ์ สุนทรเสนี (สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ, 2541:อ้างอิงจาก ศักดิ์ สุนทรเสนี, 2528: 6) กล่าวไว้ โดยทั่วไปแล้ว "ทัศนคติ" มีคุณสมบัติมากมายหลายอย่าง ถ้าเรามองทัศนคติในแง่ของ

มิติต่างๆ จะสามารถมองทัศนคติได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและเข้าใจทัศนคติได้ดีขึ้น การมองทัศนคติในแง่หรือมิติต่างๆนั้นทำได้หลายวิธี อย่างไรก็ตามมิติที่น่าสนใจ และสมควรกล่าวถึง มี 7 ประการคือ

1. ด้านความเข้มข้น (Intensity) คือ มีลักษณะอื่นๆของทัศนคติเข้ามาประกอบ ทำให้เกิดความเข้มข้น ส่วนมากมักจะมีสิ่งอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ความมั่นใจ ความสำคัญของจุดมุ่งหมายที่มีต่อวัตถุประสงค์ของทัศนคติ เช่น ทัศนคติต่อบิดามารดาของเราย่อมเข้มข้นกว่าทัศนคติต่อบิดามารดาของบุคคลอื่น

2. ด้านขนาด หรือปริมาณ (Magnitude) คือปริมาณการชอบ หรือไม่ชอบว่ารุนแรงเพียงใด คือชอบมาก ชอบน้อย หรือไม่ชอบเลย

3. ด้านความเด่น (Salience) คือ ความพร้อมที่จะแสดงทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเช่น เราเป็นคนไทยนับถือพุทธศาสนา เมื่อมีคนมาว่าพุทธศาสนาไม่ดีเราพร้อมที่จะตอบโต้

4. ด้านความเป็นแกนสำคัญของชีวิต (Centrality) ทัศนคติบางอย่างมีสถานภาพที่สูงมาก การที่บุคคลมองโลกมองชีวิตจะใช้ทัศนคตินี้เป็นหลักในการมองทัศนคติ

5. ด้านมิติทั้งสามขององค์ประกอบทัศนคติ คือด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึก และด้านการกระทำ (Cognitive, Affective and Action – Tendency Trichotomy) การมองทัศนคติทั้งสามนี้เป็นการมองในด้านความเชื่อ ความคิดเห็นในความรู้สึก และในด้านการกระทำ หรือพฤติกรรมนั่นเอง

6. ด้านจิตสำนึก (Consciousness) ตามมิตินี้ทัศนคติจะถูกมองว่า ทัศนคตินั้นอยู่ในสภาวะจิตสำนึก หรือจิตไร้สำนึก หรืออยู่ในสำนึกเพียงบางส่วน หรือไม่อย่างไร

7. ด้านความมั่นคง (Stability) การพิจารณาทัศนคติตามมิตินี้ก็ดูได้จากว่าทัศนคตินั้นๆ มีความทนทานยืดหยุ่น หรือยากง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงมากน้อยขนาดไหนอย่างไร

มิติทั้ง 7 ที่กล่าวมานี้เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถจะใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาเกี่ยวกับการวัดทัศนคติมิติเหล่านี้จะมีประโยชน์มาก

2.4 การเกิดทัศนคติ

ฟอสเตอร์ (Foster. 1952) ได้สรุปแนวความคิดเกี่ยวกับการเกิดทัศนคติว่า ขึ้นอยู่กับสาเหตุ 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อบุคคล หรือสถานการณ์ ทัศนคติซึ่งเกิดจากการได้พบเห็นคุ้นเคย สัมผัส ได้ทดลอง เป็นต้น ถือเป็นประสบการณ์ตรง (Direct Experience) และการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปภาพ หรือได้อ่านจากสิ่งต่างๆ แต่ไม่ได้พบเห็น หรือสัมผัสโดยตรงด้วยตัวเอง ถือเป็นประสบการณ์อ้อม (indirect Experience)

2. ค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากกลุ่มคนแต่ละกลุ่มมีพื้นฐานแตกต่างกัน ค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยมจึงไม่เหมือนกัน ค่านิยมของกลุ่มต่อสิ่งเดียวกันอาจแตกต่างกัน

ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล อัลพอร์ต (Allport. 1985: 8) เสนอความคิดเห็นว่า ทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูน และบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่างๆ เช่น ทักษะคิดจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอน และอื่นๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อยๆ และยังทำให้มีกระสวน (Pattern) เป็นของตัวเองด้วย ดังนั้นทัศนคติบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคนคนนั้น

3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดทัศนคติของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบทัศนคติของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ – แม่ พี่น้อง และบุคคลอื่นๆ

4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีทัศนคติคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น ทัศนคติต่อศาสนา สถาบันต่างๆ เป็นต้น

2.5 ทฤษฎีทัศนคติ

คักดี สุนทรเสณี (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546; อ้างอิงมาจาก คักดี สุนทรเสณี, 2528: 8 – 12) ทัศนคติไม่ได้เกิดโดยกำเนิด หรือพันธุกรรมแต่ทัศนคติเกิดขึ้นภายหลัง อาจเกิดจากการเรียนรู้ การเลียนแบบหรือเกิดจากการได้รับแรงเสริมก็ได้ ทฤษฎีทัศนคติมีมากมายหลายทฤษฎี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ทฤษฎีใหญ่ๆ ได้คือ

1. ทฤษฎีวางเงื่อนไข และการใช้แรงเสริม (Conditioning and Reinforcement Theories)

เป็นทฤษฎีทัศนคติที่ใช้หลักการเรียนรู้ที่มีเงื่อนไข และแรงเสริม คือจะให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีทฤษฎีที่ดีต่อสิ่งใดก็นำสิ่งนั้นมาเป็นเงื่อนไข หรือนำไปเกี่ยวโยง (Associate) กับอีกสิ่งหนึ่งที่ชอบ หรือสิ่งที่เขามีทัศนคติที่ดีอยู่ก่อนแล้ว เขาจะเชื่อมโยงของสองสิ่งดังกล่าว และจะชอบในสิ่งที่เป็นเงื่อนไขนั้นด้วย

2. ทฤษฎีเครื่องล่อใจ (Incentive Theories)

สิ่งจูงใจต่างๆ จะทำให้คนเรามีทัศนคติต่อสิ่งนั้นๆ ในทางใดทางหนึ่ง เช่นฝัน เป็นสิ่งจูงใจ หรือเครื่องล่อใจอย่างหนึ่ง ทัศนคติของคนต่างๆ ไปจะมีทัศนคติต่างจากพวกเขาเขาปลุกฝัน คนเราจะมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ ในทางที่ดีต่อสิ่งที่เป็นประโยชน์ หรือสิ่งที่ทำให้เราเกิดความพอใจ เขาเขาที่ปลุกฝันจะมีทัศนคติที่ดีต่อฝัน เพราะว่าฝันทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์มากมายจากการปลุกฝัน คนเราจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดเราต้องเชื่อแล้วว่าสิ่งนั้นจะมีประโยชน์หรือสร้างความพอใจแก่เรา

3. ทฤษฎีการสอดคล้องของการเรียนรู้ (Cognitive Consistency Theories)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคิดหรือการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้หลายๆ ด้านหรือมีส่วนประกอบของการรู้ (Cognitive Element) หลายอย่าง รู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีมากกว่าในทางที่ไม่ดี ก็จะทำให้เกิดความสอดคล้องของการเรียนรู้ขึ้น ทำให้เราเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น หรือถ้าเรารู้ในทางที่ไม่ดีมากกว่าในทางที่ดี ก็จะทำให้เกิดความไม่สอดคล้องของการรู้ขึ้น ทำให้เรามีทัศนคติที่ไม่ดี หรือไม่ชอบสิ่งนั้น และเมื่อเรารู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ดี และไม่

ดีพอๆกัน จะทำให้เราเกิดความขัดแย้งของการรู้ขึ้นเรียกว่าเกิดความไม่สอดคล้องของการรู้ขึ้น (Cognitive Dissonance) ดังนั้นเราจะต้องรู้ในทางที่ดีมากกว่าที่ไม่ดี เราจึงมีเจตคติในทางที่ดีมากกว่า

ในเรื่องของการทำความเข้าใจพฤติกรรม และอธิบายพฤติกรรมนั้นได้มีทฤษฎีทางจิตวิทยา ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า แนวโน้ม หรือทัศนคติในการประกอบพฤติกรรมสามารถที่จะลดลง ถ้าบุคคลนั้นมีความเชื่อที่ถูกต้องและก็นำไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทฤษฎีดังกล่าวคือ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The Theory of Reasoned Action) ของฟิชเบิน และ ไอเซน (Fishbein and Ajzen) ซึ่งกล่าวว่าทัศนคติมีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อ (Beliefs) และความเชื่อที่เป็นรากฐานของทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมเรียกว่า ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral Belief) โดยทั่วไป บุคคลที่เชื่อว่า หากกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งจะนำไปสู่ผลการกระทำอันหนึ่งออกมา ซึ่งถ้าผลการกระทำอันนั้น เป็นสิ่งที่ดีก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น ในขณะที่บุคคลซึ่งเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่ง จะนำไปสู่ผลการกระทำอันนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ดี ก็จะมีทัศนคติไม่ดีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้น (Fishbein and Ajzen. 1975: 181) ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นข้อมูลพื้นฐานของทัศนคติต่อพฤติกรรมโดยสะท้อนให้เห็นเหตุผลที่ทำให้บุคคลมีทัศนคติที่แตกต่างกันในทิศทางที่แตกต่างกัน (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539: 4)

2.6 ทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

วรัญญู กุลติลล (2541: 55 – 56) ทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ทัศนคติในเรื่องเพศจึงหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อของบุคคลในเรื่องเพศ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัว การอบรม การสั่งสอน ตลอดจนการเลียนแบบจากการกระทำต่อกัน ตั้งแต่วัยเด็กจะมีส่วนช่วยให้พฤติกรรมนั้นสมบูรณ์ขึ้นได้ เพราะการปรับตัวของมนุษย์ได้ดีในช่วงระยะเวลาต่างของวัย มีความต่อเนื่องกัน บุคคลมีความสามารถปรับตัวได้ดีในช่วงระยะเวลาต่างๆ ของวัยมักจะเป็นผลมาจากการมีชีวิตที่ดี หรือมีประสบการณ์ที่ดีในวัยเด็ก การปรับตัวในเรื่องเพศก็เช่นกันจะเป็นไปตามระยะต่างๆ ตามลำดับของช่วงชีวิต ทัศนคติ ค่านิยมต่างๆ ที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กนั้นก็เปลี่ยนแปลงไป เมื่อระยะเวลาผ่านไป เนื่องจากบุคคลมีการเรียนรู้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อชนิดใดที่คิดว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม ก็ควรเก็บเอาไว้ ส่วนทัศนคติที่ไม่เข้ากับ

สภาพแวดล้อม และสังคมก็ควรยกเลิกหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไป

ถึงอย่างไรนั้นก็คงจะไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งที่สามารถอธิบายพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ครอบคลุมทุกกลุ่มบุคคล ตามแนวคิดของแพกซ์แมน และ ชุกเกอร์แมน (Paxman and Auckerman. 1987: 30 – 31) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นแบบดั้งเดิมนั้นถูกกำหนดโดยศีลธรรม และค่านิยมของสังคม ในขณะที่เดียวกันปัจจัยทางชีวภาพ และเศรษฐกิจสังคม ได้มีส่วนเปลี่ยนแปลงจริยธรรม ค่านิยม ระบบสื่อสารมวลชน รวมถึงกลไกการควบคุมทางสังคมด้วย จะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้ให้

ความสำคัญแก่สภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม โดยเฉพาะในเรื่องจริยธรรม และค่านิยม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดอื่นๆ เกี่ยวกับค่านิยมในเรื่องเพศ ซึ่งกล่าวว่า การที่บุคคลจะมีพฤติกรรมทางเพศอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับการศึกษาชื่อเสียงของตนเอง จากการเชื่อฟังคำสั่งสอนตามประเพณีเกี่ยวกับเรื่องเพศ ตลอดจนการยอมรับปทัสถานทางสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่

3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

3.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดูเป็นการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา และบุตร ซึ่งหมายถึงวิธีการดูแลบุตร และพฤติกรรมการฝึกฝนบุตร รวมถึงการแสดงออกซึ่งคุณค่า ทศนคติ ความสนใจ และความเชื่อของบิดามารดา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม และงามดา วณิชทานนท์ (2528: 3) ให้ความหมายคำว่า "การอบรมเลี้ยงดู" ว่า หมายถึงการที่ผู้ใกล้ชิดเด็กมีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็กทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อสารความหมายต่อเด็กทั้งทางด้านความรู้สึก และอารมณ์ของผู้กระทำ ตลอดจนเป็นการให้ผู้เลี้ยงดูสามารถจะให้รางวัล หรือลงโทษเด็กได้ นอกจากนี้ เป็นโอกาสให้เด็กได้ดูแบบอย่างการกระทำของผู้เลี้ยงดูตนด้วย

3.2 ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู

สภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อชีวิตและพัฒนาการทุกด้านของบุคคล คือ ครอบครัว ซึ่งมีบิดามารดาเป็นหลัก และเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม และแบบแผนพฤติกรรมต่างๆ แก่เด็กด้วยการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีผลต่อลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมของเด็กทั้งในปัจจุบัน ตลอดจนศักยภาพของบุคคลในอนาคตอีกด้วย

นักจิตวิทยาหลายท่านได้เน้นถึงความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ว่า มีผลต่อบุคลิกลักษณะ และพัฒนาการด้านสังคมของเด็กดังนี้คือ

เซียร์ (Sears, 1957) กล่าวเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กว่า พัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพของเด็กสามารถบ่งบอกถึงการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมามากเป็นผลจากการอบรมเลี้ยงดู และก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอีกด้วย การอบรมเลี้ยงดูเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง การอบรมเลี้ยงดูนั้นเป็นหน้าที่ของทุกคนในครอบครัว ไม่ใช่เป็นเรื่องของคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นพ่อ หรือแม่ และความรักของพ่อแม่เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาจริยธรรมในตัวเด็ก

แอดเลอร์ (สุวรรณี ทองรัมย์ภากุล, 2539; อ้างอิงมาจาก ประณีต สุขอุดม, 2514) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาสังคม ได้เน้นถึงความสำคัญของความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มว่า เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เมื่อทารกเกิดมาได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่อยู่รอบตัว และเริ่มกระบวนการเรียนรู้อยู่ในขอบเขต และกฎเกณฑ์ของสังคม ประสบการณ์ต่างๆ ที่เด็กได้สังเกต

และรับไว้จากครอบครัว และจะพัฒนาทุกๆ ด้าน รวมทั้ง ทักษะคติ ความเชื่อ และบุคลิกภาพของเด็ก องค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาของเด็กคือ ครอบครัว เด็กไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใด วัฒนธรรมใด หรือศาสนาใดก็ตาม จะพัฒนาทั้งกายและใจ โดยมีรากฐานจากประสบการณ์ในครอบครัว

มุสเซน (นันทา แทนธานี. 2534: 29; อ้างอิงมาจาก Mussen. 1963: 193) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูในระยะต้นของชีวิตควรมีพื้นฐานของความรักและความอบอุ่นเป็นสำคัญ และเมื่อเด็กโตขึ้น เขาจำเป็นต้องได้รับสิ่งแวดล้อมที่จะสร้างเสริมพัฒนาการของเขาให้กว้างออกไป สภาพแวดล้อมเด็กและทัศนคติของพ่อแม่ มีอิทธิพลต่อเด็กมาก โดยเฉพาะแบบแผนของครอบครัว และวิธีการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการของเด็กโดยตรงทั้งสิ้น การเรียนรู้ทางสังคมครั้งแรกของเด็กเกิดขึ้นที่บ้าน จาก การมีความสัมพันธ์กับสมาชิกภายในครอบครัว

3.3 รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทตามลักษณะ และปริมาณ การปฏิบัติต่อเด็ก นักจิตวิทยาแต่ละท่านก็มีการแบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันออกไป ตามวิธีการและจุดประสงค์ของแต่ละงานวิจัย ในที่นี้ผู้วิจัยได้เสนอการแบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูของนักจิตวิทยาแต่ละท่านเท่าที่รวบรวมมาได้ดังนี้

เอ แอล บอลด์วิน (อรวรรณ ภูมิสวัสดิ์. 2539: 29; อ้างอิงจาก A.L. Baldwin 1948: 127 – 136) ได้ศึกษาลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และบรรยากาศในครอบครัวต่างๆ ได้แบ่งประเภทของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็นประเภทใหญ่ๆ 4 ประเภท คือ

1. แบบให้ความรัก และการยอมรับ (Live and Acceptance) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่มีบรรยากาศที่แสดงถึงทัศนคติ และการกระทำที่เต็มไปด้วยความรักและการยอมรับ มีการตอบสนองต่อเด็กอย่างอบอุ่นเป็นมิตร มีการสนับสนุนให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวางภายในขอบเขตของความสามารถ ด้วยวิธีการที่สม่ำเสมอ ไม่ปล่อยตามสบายแต่ไม่มีการควบคุมบังคับ ในบรรยากาศแบบนี้เด็กจะรู้สึกว่าตนเป็นที่ต้องการได้รับการยอมรับ รู้สึกมีคุณค่า

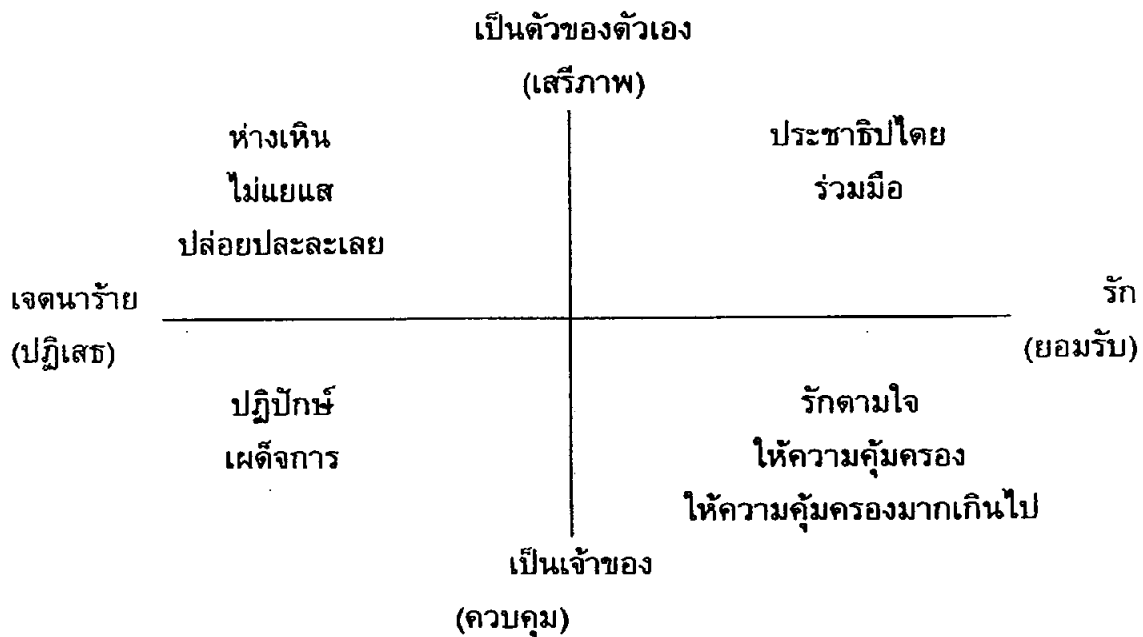
2. แบบตามใจมาก (Overindulgence) เป็นสัมพันธภาพที่ปล่อยให้เด็กแสดงพฤติกรรมได้ตามอำเภอใจ ไม่มีการลงโทษ ซึ่งเด็กไม่มีโอกาสรู้ว่าพฤติกรรมใดพึงปรารถนา พฤติกรรมใดไม่พึงปรารถนา เพราะบิดามารดาปล่อยตามใจ

3. แบบประชาธิปไตย (Democracy) ลักษณะสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยประกอบด้วย การให้ความรัก ควบคุมปานกลางถึงค่อนข้างน้อย และการใช้เหตุผลในการฝึกระเบียบวินัย มักใช้วิธีการชมเชยมากกว่าลงโทษ มักใช้วิธีลงโทษทางจิตมากกว่าลงโทษทางกาย

4. แบบควบคุมมาก (Restrictiveness) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา

กำหนดกฎเกณฑ์ และมาตรฐานที่เข้มงวดอย่างยิ่ง และควบคุมอย่างเต็มที่ ให้โอกาสเด็กเป็น
ตัวของตัวเองน้อยมาก มีการบังคับให้เด็กทำตามความเห็นชอบของผู้เลี้ยงดู โดยควบคุมอย่าง
เข้มงวดกวดขัน และมีการลงโทษเมื่อเด็กไม่ปฏิบัติตาม

เซฟเฟอร์ (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 14 – 15; อ้างอิงจาก พรสุดา ดิษยวรรธนะ.
2534: 24 – 26) ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบของการอบรมเลี้ยงดู พบมิติการอบรมเลี้ยงดูที่เป็น
อิสระต่อกัน 2 มิติ มิติแรก คือการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก มิติที่สอง คือการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม
ซึ่งทำให้สามารถพิจารณาปริมาณการอบรมเลี้ยงดูจากน้อยไปหามาก จากมิติการ
อบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 มิติ และจัดแบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกได้เป็น 10 ประเภท ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของเซฟเฟอร์
(พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 14 – 15; อ้างอิงจาก พรสุดา ดิษยวรรธนะ. 2534: 24 – 26)

จากภาพประกอบแสดงให้เห็นตำแหน่งของการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ บนมิติ 2 มิติ ซึ่งเป็นอิสระต่อกัน คือ “รัก – เจตนาร้าย” และ “ควบคุม – เป็นตัวของตัวเอง” การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และร่วมมืออยู่บนมิติ “รัก” และ “เป็นตัวของตัวเอง” แบบเผด็จการและปฏิบัติอยู่บนมิติ “ควบคุม” และ “เจตนาร้าย” แบบรักตามใจ ให้ความคุ้มครอง ให้ความคุ้มครองมากเกินไป อยู่บนมิติ “รัก” และ “ควบคุม” ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ไม่แยแสและห่างเหินอยู่บนมิติ “เป็นตัวของตัวเอง” และ “เจตนาร้าย”

การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบที่อยู่ในมิติจะไม่อยู่จุดเดียวกัน แต่กระจายอยู่ในลักษณะใกล้เคียง แต่มีมิติใดมิติหนึ่งมากกว่า เช่นการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบร่วมมือจะอยู่บนมิติเดียวกัน คือ “รัก” และ “เป็นตัวของตัวเอง” เหมือนกัน แต่ต่างกันลักษณะแบบ

ประชาธิปไตย จะมีมิติ “เป็นตัวของตัวเอง” มากกว่ามิติ “รัก” ส่วนในลักษณะร่วมมือจะมีมิติ “รัก” มากกว่ามิติ “เป็นตัวของตัวเอง”

เฮอร์ล็อก (พัชรินทร์ เสรี. 2544: 37; อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1964: 504 – 512) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาพบว่ามี 6 ประการ คือ

1. ประเภทประคบประหงมลูกเกินไป (Over - Protectiveness) พ่อแม่ผู้ปกครองที่ให้ความรักความเอาใจใส่ต่อเด็กมากเป็นพิเศษ และแสดงออกอย่างเปิดเผยถึงการยอมตามใจให้สิทธิพิเศษแก่เด็ก จะคอยปกป้องภัยอันตราย และจะคอยทำทุกอย่างให้ ถึงแม้ว่าเด็กโตพอจะทำสิ่งนั้นได้เองแล้ว

2. ประเภทตามใจ (Permissiveness) หมายถึง พ่อแม่ที่เลี้ยงดูเด็กจะฝึกให้เด็กรู้จักคิดรู้จักหัดทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง มุ่งให้เด็กมีความอดทน และมีความพยายาม

3. ประเภทละทิ้งปฏิเสธ (Rejection) หมายถึง พ่อแม่ปล่อยปละละเลยเฉยชาไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ในสวัสดิภาพของเด็ก หรือทำตนเป็นศัตรูของเด็ก โดยเปิดเผยแสดงความโกรธเกลียดเด็กออกมาในรูปของการบังคับ ควบคุม ลงโทษ ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้สึกทางด้านลบของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กมากกว่าการกระทำผิดของเด็กเอง

4. ประเภทยอมรับเด็ก (Acceptance) หมายถึง พ่อแม่ที่แสดงความรักให้ความสนใจ ให้ความอบอุ่นแก่เด็ก รวมทั้งยกย่อง ชมเชยเด็ก

5. ประเภทที่มีอำนาจเหนือลูก (Domination) หมายถึง พ่อแม่ที่มีความต้องการ และคาดหวังให้เด็กเชื่อฟังตนอย่างเคร่งครัด โดยมุ่งให้เด็กประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ถ้าเด็กทำผิดกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่วางไว้ เด็กจะถูกลงโทษทันที พ่อแม่จะบอกให้เด็กรู้ถึงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตน โดยจะไม่คำนึงถึงความคิด หรือความต้องการของเด็ก

6. ประเภทที่ยอมจำนนต่อลูก (Submission to Child) หมายถึง พ่อแม่ที่อยู่ใต้อำนาจของลูกยอมให้เด็กเป็นศูนย์กลางความสำคัญ เด็กได้รับความรัก และการตามใจเกินสมควร

โรเจอร์ (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 16; Roger. 1972: 117) ได้แบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของบุคคลออกเป็น 3 แบบคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของบิดามารดา หรือผู้ปกครองทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าได้รับการปฏิบัติ ด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจ หรือเข้มงวดจนเกินไป บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ยอมรับความสามารถ และความคิดเห็นของบุตร เปิดโอกาสให้บุตรได้รับรู้ในกิจกรรมบางอย่าง ส่งเสริมให้บุตรมีอิสระในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง ให้ความช่วยเหลือ และความร่วมมือกับบุตรตามโอกาสเหมาะสม

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Overprotection)

หมายถึงวิธีการปฏิบัติของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่ทำให้บุตรมีความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้ รับผิดชอบต่อที่ควร ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือทำอะไรด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตาม ระเบียบวินัยที่บิดามารดากำหนดไว้ ถูกควบคุมและอยู่ในสายตา หรือคุ้มครองป้องกันให้ความ ช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นเด็กอยู่เสมอ

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Rejection) หรือทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการปฏิบัติของบิดามารดาที่ทำให้บุตรรู้สึกที่ตนเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจ ใส่ สนับสนุน หรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร มักใช้วิธีวิจารณ์ ตำหนิ ลงโทษที่รุนแรง และ ปราศจากเหตุผล ไม่ให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง และปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่

ส่วนในประเทศไทย ได้มีผู้ศึกษา และแบ่งการอบรมเลี้ยงดูไว้เช่น

วารภรณ์ รักวิจัย (2529: 9 – 14) กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูในสังคมไทยว่า นัก จิตวิทยาได้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 แบบดังนี้

1. แบบให้ความรักอบอุ่นแบบประชาธิปไตย เป็นการอบรมเลี้ยงดูบุตร โดยให้ความรัก ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ ใช้เหตุผลกับบุตร ทำให้บุตรรู้สึกว่า ได้รับการปฏิบัติ ด้วยความยุติธรรม ให้อิสระแก่บุตรในการทำกิจกรรมต่างๆ ยอมรับความสามารถ และให้สิทธิ บุตรในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตัวเอง โดยบิดามารดาคอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา แนะนำ ตามความเหมาะสม

2. แบบคาดหวังเอาากับเด็ก เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาเรียกร้อง เอาจากบุตร โดยจะเขียวเขี้ยวให้บุตรทำตามที่บิดามารดาหวังไว้ บิดามารดาจะกำหนดวิถีชีวิตให้ บุตร บุตรจะต้องทำตามความต้องการของบิดามารดาทุกอย่างแม้ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม

3. แบบปล่อยปละละเลย เป็นการเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่สนใจที่จะอบรม สั่งสอนบุตร ปล่อยให้บุตรทำตามอำเภอใจ โดยไม่แนะนำแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมให้ ไม่สนใจ ความเป็นอยู่ของบุตร ไม่ดูแลยามเจ็บป่วย ให้ความรักแบบลำเอียง หรือดูค่าโทษแรงเกินเหตุ บางครั้งก็ปล่อยหน้าที่เลี้ยงดูให้เป็นของคนอื่น

4. แบบถนอมมากเกินไป เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาคอยปกป้อง บุตรมากเกินไป คอยให้ความช่วยเหลือทุกอย่างจนบุตรไม่รู้จักวิธีช่วยเหลือตนเอง

ใจทิพย์ พวงทอง (2540: 23 – 24) ซึ่งสรุปการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 แบบใหญ่ๆ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึงการที่บิดามารดา หรือผู้ เลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยความยุติธรรม บิดามารดาให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ยอมรับ ความสามารถ และความคิดเห็นของเด็ก ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหา ด้วยตนเอง และให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสอันควร เมื่อเด็กสามารถทำพฤติกรรมที่ ต้องการ บิดามารดาจะให้รางวัลด้วยการยอมรับ การลงโทษจะใช้ต่อเมื่อเด็กตั้งใจที่จะปฏิเสธ พฤติกรรมที่พึงประสงค์และจะใช้การลงโทษที่ไม่รุนแรง

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองเกินไป หมายถึง การปฏิบัติของ

บิดามารดา ที่ดูแลเด็กอยู่ตลอดเวลาโดยให้ความช่วยเหลือในทุกสิ่งทุกอย่าง เด็กจะอยู่ในสภาวะที่ไม่ได้ทำอะไรด้วยตนเอง จึงทำให้เด็กไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นเด็กอยู่เสมอ

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูใช้กฎหรือระเบียบที่เข้มงวด เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ต้องการโดยไม่มีคำอธิบายเหตุผลใดๆทั้งสิ้น ถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามก็จะลงโทษอย่างรุนแรง แต่ถ้าเด็กปฏิบัติได้ตามที่ต้องการก็จะไม่มีการให้คำชมเชย หรือให้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การปฏิบัติของบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจใส่ สนับสนุน หรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร มักใช้วิธีวิจารณ์ คำนิยาม ลงโทษที่รุนแรง ปราศจากเหตุผล ไม่ให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง และปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่

อานนท์ อาภาภิรม (พัชรินทร์ เสรี. 2544: 38 – 39 ;อ้างอิงจาก อานนท์ อาภาภิรม. 2517) ได้กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทยไว้ประเภท คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ยากจน มักจะเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เพราะบิดามารดาหาเงินตัวเป็นเกลียว บิดามารดาเชื่อว่าลูกจะดีหรือไม่ั้น สุดแต่บุญแต่กรรมของบุตร และบุตรมักจะต้องเผชิญอุปสรรคขัดข้องบางประการ เช่น สภาพแวดล้อมในละแวกบ้าน ถูกเพื่อนชักนำไปในทางที่ผิดได้ง่าย

2. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นกลาง ครอบครัวประเภทนี้มีโอกาสหรือมีเวลาดีกว่าครอบครัวที่ยากจน บิดามารดาสามารถสนองตอบความต้องการของบุตรได้ และมักจะฝึกความมีระเบียบวินัย เช่นการรับประทานอาหาร การมีมารยาทในสังคม ทำให้ไม่ค่อยจะเกิดปัญหาสังคมมากนัก

3. การอบรมเลี้ยงดูของชนชั้นสูง ครอบครัวประเภทนี้จะให้ความเอาใจใส่ดูแลบุตรได้ดียิ่งทั้งการกินอยู่หลับนอน การอบรมสั่งสอน แต่อาจจะทำให้บุตรไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ขาดความมั่นใจ และไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายนอกบ้านได้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินท์ ชูชม และงามดาวนันทานนท์ (2528: 4 – 12) แบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 5 แบบคือ

1. แบบรักสนับสนุนมาก – น้อย คือ การที่บิดามารดารายงานว่าในการปฏิบัติต่อบุตร ตนได้แสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขบุตรของตนมากเพียงใดมีความใกล้ชิดกับบุตรโดยตนได้กระทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตรมากน้อยเพียงไร นอกจากนั้นยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์สมการสนับสนุนช่วยเหลือ และการให้ความสำคัญแก่บุตรด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากนี้ เป็นการให้ในสิ่งที่บุตรต้องการทั้งสิ้น ฉะนั้น บิดามารดาที่เลี้ยงดูบุตรด้วยวิธีนี้จึงเป็นผู้ที่บุตรรักและบุตรเห็นความสำคัญของบิดามารดา ซึ่งจะทำให้บุตรยอมรับการอบรมสั่งสอนต่างๆ ของบิดามารดาได้โดยง่าย และยอมรับบิดามารดาเป็นแบบอย่างโดยไม่รู้ตัว

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล – อารมณ์ คือการที่บิดามารดาได้อธิบายเหตุผลให้แก่บุตร ในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวางการกระทำของบุตร หรือลงโทษบุตร นอกจากนั้นบิดามารดาที่ใช้วิธีการนี้ยังให้รางวัล และลงโทษบุตรอย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตรมากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตน การกระทำของบิดามารดาจะเป็นเครื่องช่วยให้บุตรได้เรียนรู้และรับทราบถึงสิ่งที่ควรและไม่ควรกระทำ นอกจากนั้นยังช่วยให้บุตรสามารถจะทำนายว่าตนจะได้รับรางวัลหรือโดนลงโทษจากบิดามารดา หลังจากที่ตนกระทำพฤติกรรมต่างๆ แล้วมาน้อยเพียงใด การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลนี้เดิมมีหลายความหมาย เช่น หมายถึงการที่บิดามารดาบอกให้เด็กทราบว่าพฤติกรรมนั้นๆ เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาหรือไม่ นอกจากนั้นยังหมายถึง การชี้แจงให้เด็กทราบถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดจากการกระทำของเด็กซึ่งส่งผลกระทบต่อบิดามารดาหรือผู้อื่น ต่อมาภายหลังวิธีนี้จึงหมายถึงการใช้เหตุผลในการส่งเสริมหรือขัดขวางพฤติกรรมของเด็ก และมีการลงโทษ หรือให้รางวัลอย่างเหมาะสมกับพฤติกรรมของเด็กด้วย อาจกล่าวได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลนั้นในปัจจุบันเป็นมิตินี้ที่มีความหมายกว้างขวางกว่าที่เคยใช้มาแต่เดิม

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต – ทางกาย คือ การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อเด็กทางด้านกลงโทษเมื่อเด็กทำผิด โดยอาจใช้การลงโทษทางกาย เช่น การเขี่ยนติ และทำให้เจ็บกายด้วยวิธีการต่างๆ หรือการลงโทษทางจิต เช่น ดูว่า ทำท่าไม่พอใจ และเมินเฉย เป็นต้น

การลงโทษเมื่อเด็กทำผิดนี้เป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาได้ศึกษามานาน โดยการวิจัยเรื่องแรกๆ ทางด้านการอบรมเลี้ยงดูที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ และพฤติกรรมเด็ก ได้เน้นความสำคัญของวิธีการที่บิดามารดาใช้ลงโทษเด็กเป็นอันดับแรก ถ้าพิจารณาอายุของเด็กที่ถูกศึกษาก็จะเห็นว่าวิธีการลงโทษนี้ผู้ใหญ่เป็นผู้ใช้กับเด็กตั้งแต่เริ่มต้น เมื่อเป็นทารก เช่น ในการหย่านม การฝึกหัดขับถ่าย และการห้ามปรามการกระทำของเด็ก เป็นต้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2528: 10; อ้างอิงมาจาก Ryback and others, 1980) การลงโทษที่ได้มีการศึกษากันนั้นมีหลายวิธี เช่นการใช้อำนาจบังคับโดยการลงโทษทางกาย การใช้วาจาดูว่า การริบวัตถุสิ่งของ การงดแสดงความรักใคร่ เมตตา การตัดสิทธิต่างๆ เป็นต้น อาจแบ่งวิธีการลงโทษออกได้เป็น 2 ประเภทคือ การลงโทษทางกาย และการลงโทษทางจิต

การลงโทษเด็กโดยเฉพาะการทำให้เจ็บกาย เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บิดามารดามักใช้อย่างจงใจ ไซมา และไซบอยกว่าการให้รางวัลเมื่อเด็กทำความดี งานวิจัยมารดาไทยได้แสดงอย่างชัดเจนว่า มารดาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งมารดาที่มีการศึกษาค่ำมักจะเพิกเฉยเมื่อเห็นบุตรทำความดี (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง, 2518) ในเรื่องนี้ผู้วิจัยได้อภิปรายผลไว้ว่าการเพิกเฉยเมื่อเด็กทำความดีเป็นการกระทำที่ผิดหลักวิชาการอย่างมาก การเพิกเฉยไม่รู้ไม่เห็นต่อการทำความดีของเด็กมีผลเท่ากับการลงโทษเด็ก และทำให้เด็กไม่ทราบว่ากระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีควรทำซ้ำอีกหรือไม่ ผู้วิจัยในเรื่องนี้ ได้เสนอแนะว่าควรให้รางวัลเมื่อเห็นเด็กทำความดี และให้อย่างสม่ำเสมอจนกระทั่งโต

ครอบครัวไทยที่เชื่อถือสุภาษิตโบราณว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี มักจะใช้วิธีการลงโทษทางกายเพื่อยับยั้งพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของบุตร (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ. 2528: 11; อ้างอิงจาก Hoffman. 1970) ได้พิจารณาเปรียบเทียบอิทธิพลของการลงโทษทางกาย และการลงโทษทางจิต แล้วสรุปว่าการลงโทษทางกายนี้มีผลเสียต่อเด็กมาก เพราะสอนให้เด็กก้าวร้าว รังแก ช่มเหิงผู้ที่อ่อนแอกว่า ทำให้เด็กเกลียดกลัวผู้ลงโทษ และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่เคยถูกลงโทษทางกายนั้น ส่วนการลงโทษทางจิตให้ผลดีในการเสริมสร้างจริยธรรมของเด็กอยู่บ้าง

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก - น้อย แบบควบคุมมาก คือ การออกคำสั่งให้เด็กทำตาม แล้วให้ผู้ใหญ่คอยตรวจตราใกล้ชิดว่าเด็กทำตามที่ตนต้องการหรือไม่ ถ้าเด็กไม่ทำตามก็จะลงโทษเด็ก ส่วนการควบคุมน้อย หมายถึง การปล่อยให้เด็กรู้จักคิดตัดสินใจเองว่าควรทำ หรือไม่ควรทำอะไร และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง โดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเด็กมากนัก

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว - ช้า คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เด็กพึ่งตนเองได้เร็ว ไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นมาก และนานเกินไป

การอบรมเลี้ยงดูดังที่กล่าวมา มีความสำคัญมากต่อการสร้างรูปแบบและหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็ก อย่างไรก็ตามแม้ว่าการอบรมเลี้ยงดูจะมีหลายรูปแบบ แต่รูปแบบที่เหมาะสมและถูกต้อง ต้องควบคู่กับการให้ความรัก ความอบอุ่นและมีเหตุผลต่อเด็ก จึงจะทำให้เด็กมีบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ นั่นก็คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบที่ ศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินท์ ชูชม และงามตา วนันทานนท์ กล่าวไว้ถึง 5 รูปแบบข้างต้น ซึ่งทั้ง 5 รูปแบบนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญในการอบรมเลี้ยงดูบุตร และผู้เป็นบิดามารดาของเด็กโดยใช้มากกว่าแบบอื่นๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2520)

3.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูกับจริยธรรมด้านต่าง ๆ

เจอร์ซิลด์ (สุนารี เตชะโชควิวัฒน์. 2527 หน้า 18 ; อ้างอิงมาจาก Jersild. 1975 : 146) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงผลักดันภายในตัวเด็ก พบว่า พ่อแม่มีอิทธิพลยิ่งในการสร้างวินัยให้กับเด็ก บิดามารดาจะต้องไม่ตามใจหรือเข้มงวดมากเกินไป ถ้ามากเกินไปเด็กมักจะยุ่งยากใจ และถ้าน้อยเกินไปเด็กก็จะเกิดความรู้สึกต่อต้าน

เซียร์และเลวิน (Sear and Levin. 1957 : 339) ได้สัมภาษณ์พ่อแม่ของเด็กอนุบาลจำนวน 379 คนเกี่ยวกับการฝึกอบรมเด็กปรากฏว่า การอบรมเด็กแบบให้ความรักและการยอมรับในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัวและการฝึกวินัยโดยใช้เหตุผลจะช่วยให้เด็กทำตามที่พ่อแม่ต้องการและมีพัฒนาการด้านความรู้สึกผิดชอบสูง

มุสเสน (Mussen. 1969 : 513 - 514) พบว่า การฝึกวินัยแก่เด็กโดยการใช้เหตุผลและการให้ความรักเป็นวิธีการฝึกที่ได้ผลและช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก และจะทำให้

เด็กมีวินัยในตนเองสูง ซึ่งสัมพันธ์กับผลการวิจัยของ ฮอฟแมน ที่พบว่า บิดามารดาที่ฝึกวินัย โดยการใช้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจากบิดามารดาโดยวิธียับยั้งความรัก และวิธีการรวบอำนาจ (Hoffman. 1970 : 339 – 349)

สุนารี เตชะโชควิวัฒน์. (2527 หน้า 2 – 3) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีความสำคัญมากต่อการหล่อหลอมและพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป การอบรมจึงควรกระทำโดยมีรากฐานมาจากเหตุผล ไม่ควรกระทำด้วยอารมณ์ที่ขาดเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยึดตัวเองเป็นใหญ่ แสดงอำนาจใช้อารมณ์โดยขาดเหตุผลอันสมควร จะส่งผลให้เด็กขาดความอบอุ่นและขาดความมั่นคงปลอดภัย ขาดความริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ขาดโอกาสที่จะได้เรียนรู้คุณธรรม และความดีต่างๆ ด้วยการอบรมเลี้ยงดูที่ใช้แต่อารมณ์ ขาดเหตุผล ซึ่งทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองมีค่าน้อย มีความภูมิใจในตนเองต่ำ

ถ้าพ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยใช้เหตุผลแล้วจะทำให้เด็กสามารถควบคุมตนเองได้มีวินัยในตนเอง ไม่ต้องให้ผู้ใหญ่หรือกฎเกณฑ์ภายนอกมาคอยควบคุมความประพฤติ มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าคุณค่าและมีความภูมิใจในตนเองสูง

อี เจ ซอบาน (อรวรรณ ภูมิสวัสดิ์. 2539 : 37 ; อ้างอิงมาจาก E.J. Shoban 1950 : 148) พบว่า ถ้าบิดามารดาใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จะทำให้บุตรมีลักษณะที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีอารมณ์ไม่มั่นคง ไม่กล้าตัดสินใจหรือแสดงความคิดเห็น และไม่เป็นตัวของตัวเอง

เบคเคอร์ (อรวรรณ ภูมิสวัสดิ์. 2539 : 37 ; อ้างอิงมาจาก Becker 1964 : 193 - 199) อ้างถึงในดวงเดือน พันธุมนาวิน 2524 : 196) ได้ศึกษาลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู โดยดูเกี่ยวกับปริมาณการควบคุมและการให้ความรัก พบว่ามีความสัมพันธ์กับลักษณะของเด็ก ดังนี้

1. เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่เลี้ยงดูแบบรักมากในขณะที่เดียวกับก็ควบคุมมากนั้นเป็นเด็กที่ชอบพึ่งพาคนอื่น ไม่ค่อยเป็นมิตร มีความอดทนไม่สูงมากก็ต่ำมาก ความคิดสร้างสรรค์ต่ำ และมีความกังวลสูง ชอบเพื่อน นอกจากนี้เด็กชายยังมีความก้าวร้าวน้อยชอบยอมตามและรักษากฎ

2. เด็กที่ถูกเลี้ยงดูแบบรักมากแต่ควบคุมน้อยนั้น มีความเป็นเอกเทศ ให้ความร่วมมือกับผู้ใหญ่ อดทนทำงานปานกลาง มีความคิดสร้างสรรค์และมีลักษณะก้าวร้าวในการทำงานที่ชอบให้ผู้อื่นทำตามความต้องการของตน

3. เด็กที่ถูกเลี้ยงดูแบบรักน้อยแต่ถูกควบคุมมาก จะมีลักษณะก้าวร้าว ต่อตนเองหลบเลี่ยงสังคม และมีอาการของความขัดแย้งภายใน

4. เด็กที่ถูกเลี้ยงดูแบบรักน้อยและถูกควบคุมน้อย จะมีลักษณะเป็นเด็กก้าวร้าวมาก ไม่สามารถจะควบคุมพฤติกรรมของตนได้ และมีลักษณะที่จะก่อปัญหาอาชญากรรม

เสริมเกียรติ พรหมสุข (2523 : 97) ได้ศึกษา อิทธิพลของกาอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองดี พบว่าความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูกับคุณธรรมแห่งความดี พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษและการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอาจากเด็ก มีความสัมพันธ์ในทางลบกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี

คุณธรรมแห่งพลเมืองดีกับการเลี้ยงดูแบบลงโทษ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษและแบบการคาดหวังเอาจากเด็กสูง เด็กจะมีคุณธรรมแห่งพลเมืองดีต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของเดโช สวานานนท์ (เสริมเกียรติ พรหมสุข. 2523 อ้างอิงมาจาก เดโช สวานานนท์ 2510 : 67 - 68) ที่กล่าวไว้ว่า บิดามารดาที่ปกป้องคุ้มครองเด็กด้วยการบังคับออกคำสั่งอยู่ตลอดเวลา ใช้ระเบียบวินัยเคร่งครัดยอมทำให้บุตรเป็นคนดีลักษณะลงโทษตัวเอง และทั้งมักจะมีพฤติกรรมรุนแรงในทางนิเสธ ขาดความมีคุณธรรมต่อตนเองและผู้อื่น เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ที่เข้มงวดกวดขัน มีกฎเกณฑ์ระเบียบต่างๆ อย่างเคร่งครัด ไม่ให้อิสระแก่เด็ก เด็กจะมีลักษณะเป็นคนเงียบขรึม ซื่อาย ไม่มั่นใจในการเข้าสังคม ไม่กล้าแสดงออก ขาดคุณธรรมด้านต่างๆ และขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

พัชรินทร์ วินัยกุลพงษ์ (2546 : 102) ศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของเด็กวัยรุ่นพบว่า

1. วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยโดยต่ำมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันต่ำมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่ดีกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสูง

3. วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูงมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุรศักดิ์ เอี่ยมเกิบ (2541 : 93) ที่ศึกษาทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษา มีสัมพันธ์ในเชิงลบกับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมพฤติกรรมทางเพศของลูกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรินทร์ เสรี (2544: 80) ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพ 16 องค์ประกอบ และการอบรมเลี้ยงดู กับการติดยาเสพติดของเด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นติดยาเสพติด ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย แบบใช้อารมณ์ แบบควบคุมน้อย และให้พึ่งตนเองช้า ส่วนเด็กวัยรุ่นไม่ติดยาเสพติด ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก แบบใช้เหตุผล แบบควบคุมมาก และให้พึ่งตนเองเร็ว

4. งานวิจัยเกี่ยวกับการให้โปรแกรมการฝึกลักษณะต่าง ๆ ที่มีผลต่อ จิตลักษณะบางประการ

4.1 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง

ควิแนนและฟูลด์ (ลัดดาวรรณ ณ ระนอง. 2525: 28; อ้างอิงจาก Quinan and Fould. 1970) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการฝึกความไวในการรับรู้ที่มีต่อความเข้าใจในตนเองของผู้รับการฝึกโดยใช้การฝึกซึ่งให้ทุกคนแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงบทบาท การสื่อสารด้วยคำพูด และการอภิปราย การฝึกใช้เวลา 30 ชั่วโมงติดต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้รับการฝึกมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ในด้านคุณค่าตนเองตามความเป็นจริง ด้านความสามารถในการควบคุมความรู้สึกและอารมณ์ของคน เป็นต้น

เทรปปา และฟริค (ลัดดาวรรณ ณ ระนอง. 2525: 29; อ้างอิงจาก Treppa and Frike. 1972) ก็ทำการศึกษาวินัยในเรื่องเดียวกัน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปในทางที่ดีขึ้นในด้านความสามารถในการควบคุมตนเอง คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ การนับถือตนเอง การยอมรับตนเอง ความเข้าใจในความเป็นมนุษย์ ความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ และความคิดเกี่ยวกับคนในอุดมคติ

พรรณี ลิ้มปิวัฒนา (2523: 54) ได้ทำวิจัยเรื่องการใช้วิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในการสอนจริยธรรมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า หลังจากสอนด้วยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ นักเรียนมีพัฒนาการทางทัศนคติทางจริยธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังจากสอนไปแล้ว 1 เดือน ผลก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ วิริยะ บุญยะนิวาสน์ (2523: 49) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการสอนจริยธรรมโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนแบบธรรมดา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2525: 52) ได้ทำการวิจัย ซึ่งเป็นการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าในกลุ่มทดลองหลังการฝึกกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีการพัฒนาด้านความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธิดิมา จักรเพชร (2544: 41) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของชุดการแนะนำที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยม 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานครพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะนำมีความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นหลังจากใช้ชุดการแนะนำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความรับผิดชอบตนเอง

นิภา วิจิตรศิริ (2525: 49 – 50) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองแค “สริกจพิทยา” จังหวัดสระบุรี พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อุษฎฐิ ทวิพยปรุง (2529: 54 – 55) ศึกษาผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติ

ระพีพร นิยมประยูร (2537: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โรมานซ์ (อมรรวณ แก้วผ่อง.2542:62; อ้างอิงจาก Romane. 1985) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมพัฒนาการทางจริยธรรมที่มีต่อการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 ผลการทดลองพบว่าโปรแกรมการส่งเสริมพัฒนาการทางจริยธรรมสามารถพัฒนาระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนได้

4.3 การให้โปรแกรมการฝึกที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง

จารุวดี บุญยารมย์ (2541: 72) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของผู้รับการสงเคราะห์ในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ พบว่า ผู้รับการสงเคราะห์มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของผู้รับการสงเคราะห์ได้ ทั้งนี้เพราะว่ากิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการสร้างและส่งเสริมให้ผู้รับการสงเคราะห์มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง สามารถยอมรับตนเอง สามารถตัดสินใจของตนเองได้อย่างเหมาะสม มีความรู้สึกที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและการได้รับการยอมรับจากครอบครัว ทำให้ผู้รับการสงเคราะห์เกิดความพึงพอใจและเห็นคุณค่าในตนเอง

ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา (2539: 63) ได้ทำการศึกษาผลการฝึกอบรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กิจกรรมต่างๆในชุดฝึกอบรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนได้

เอี่ยมจิต ดีศรีแก้ว (ฉันทญา บุญศฤงคารนนท์. 2540: 21 อ้างอิงจาก เอี่ยมจิต ดีศรีแก้ว. 2524) ได้ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบุคลิกภาพ และความวิตกกังวลของนักเรียนหญิงโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึก

พฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงด้านการแสดงออกมากขึ้น มีบุคลิกภาพจากเก็บตัวและมีความกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

จันทร์ฉาย พิทักษ์ศิริกุล (2532: 57) ได้ศึกษาผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกความกล้าแสดงออกมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก

ชัชชญา บุญศฤงคารนนท์ (2540: 50) ได้ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าการฝึกพฤติกรรมแสดงออกโดยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนได้ ระหว่างการฝึก นักเรียนมีโอกาสดำเนินการ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ และภูมิใจที่มีพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ และภูมิใจที่มีพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนได้ดีขึ้น

จากการประมวลเอกสาร และงานวิจัยดังที่ได้กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยสร้างชุดฝึกการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรขึ้น และนำรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 5 รูปแบบตามการแบ่งของ ดวงเดือน พันธุมนาวิณมาศึกษาเพื่อพิจารณาว่ารูปแบบใดที่ก่อให้เกิดประโยชน์ คือทำให้บุคลิกภาพของลูกมีพัฒนาการที่ดี ไม่มีปัญหาทางพฤติกรรม เอื้อประโยชน์ต่อโปรแกรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ และรูปแบบใดที่ก่อให้เกิดโทษ คือทำให้เกิดปัญหาทางด้านบุคลิกภาพเบี่ยงเบน คือ การมีพฤติกรรมผิดปกติในด้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และไม่เอื้อต่อโปรแกรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศ ซึ่งผลการวิจัยนี้จะเป็นข้อมูลให้แก่พ่อแม่ได้ตระหนักถึงผลของการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม อันจะนำไปสู่ความเสียหายของบุตรในเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ และเป็นข้อมูลที่สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้องซึ่งจะเป็นการป้องกันปัญหาด้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการศึกษา ดังนี้

1. การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. รูปแบบการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2546

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2546 จำนวน 70 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยขั้นแรกทำการสุ่มแบบเจาะจงในการเลือกโรงเรียน (Purposive Sampling) จากนั้นจึงทำการสุ่มแบบเจาะจงอีกครั้งโดยเลือกห้องเรียน และเลือกเฉพาะนักเรียนหญิงเข้าร่วมการวิจัยและขั้นสุดท้ายทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เลือกนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร (กลุ่มทดลอง) จำนวน 35 คน และกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ (กลุ่มควบคุม) จำนวน 35 คน

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองโดยใช้ชุดการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิง ตัวแปรอิสระที่จัดกระทำในการวิจัยครั้งนี้คือ การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ซึ่งมี 2 ระดับคือ สร้างความตระหนัก และไม่สร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ (ได้รับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ) นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถูกแบ่งเป็นกลุ่มโดยการสุ่มอย่างง่ายเข้า

กลุ่มเป็นกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (กลุ่มควบคุม) ขั้นตอนของการวิจัยแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตาราง 1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

กลุ่ม	คุณสมบัติส่วนตัว (วัดตัวแปรอิสระ)	การสร้างความ ตระหนักในเรื่อง เพศสัมพันธ์	ทัศนคติทางเพศใน การรักษาวงสวนต์ัว
(ทดลอง)	√	√	√
(ควบคุม)	√	—	√

คุณสมบัติส่วนตัว ซึ่งได้แก่ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ กล่าวคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก – น้อย แบบใช้เหตุผล – อารมณ์ แบบควบคุมมาก – น้อย แบบลงโทษทางจิต – กาย และแบบให้พึ่งตนเองเร็ว - ช้า และลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ ผู้อุปการะ อาชีพผู้ปกครอง ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และระดับสติปัญญา ซึ่งได้จากคะแนนผลการเรียนสะสม เพื่อเป็นตัวแปรอิสระ

ผลของการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร วัดโดยใช้แบบวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศจำนวน 30 ข้อ โดยวัดทันทีหลังจากกลุ่มตัวอย่างสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการ โดยใช้ชุดการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรทั้ง 9 ชุด กับกลุ่มทดลอง สำหรับกลุ่มควบคุมได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นเวลา 9 ครั้ง มีการวัดตัวแปรตามทันทีคือทัศนคติทางเพศ

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ True Experimental Design (นวลละออ สุภาพล. 2544) คือมีการวัดตัวแปรต้น ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางชีวสังคม ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และวัดตัวแปรตาม ซึ่งได้แก่ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวัดก่อนการทดลองและวัดหลังทันทีเมื่อสิ้นสุดการทดลอง

เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกายของวัยรุ่น ความต้องการของวัยรุ่น ผลดี และผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด

2. นำแผนการสอน และกิจกรรมให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเพื่อพิจารณา และปรับปรุง แก้ไข

การหาคุณภาพของชุดการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

1. ให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาความเที่ยงตรงตรงเนื้อหา (Content Validity) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) ของแผนการสอน และกิจกรรมที่จัดทำขึ้นพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะ

2. ปรับปรุงแผนการสอนตามข้อเสนอแนะ

3. นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้จริง เพื่อดูความเหมาะสมของภาษา เวลาที่ใช้ และกิจกรรมที่ใช้ในการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

3. **เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล** ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน แบบสอบถามทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสวนตัว และแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ ผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และระดับสติปัญญา (ซึ่งผู้วิจัยนำมาจากแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของนวลละอ อสุภาผล (2534)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2528) ซึ่งพัชรินทร์ เสรี (2544) นำมาปรับปรุงให้เหมาะสมกับการวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนต้นซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างช่วงวัยเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูมีข้อคำถามการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ ลักษณะละ 10 ข้อ รวม 50 ข้อ ซึ่งได้มีการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามไว้ คือการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย – มาก ได้เท่ากับ 0.85 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์ – เหตุผล ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย – มาก ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.53 การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย – จิต ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.65 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า – เร็ว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 และได้นำมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยแบบสอบถามได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อในระดับที่ใช้ได้ทั้งหมด 50 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ชนิด 6 คำตอบ ในแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย – มาก ใช้อารมณ์ – เหตุผล ควบคุมน้อย –

มาก ลงโทษทางกาย – จิต และ 11 คำตอบในแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟัง
ตัว – เร็ว ตนเอง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นแบบซึ่งผู้วิจัย
สร้างขึ้น มีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง แบ่งออกเป็น

1. ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา มีค่าความเชื่อมั่น 0.71 และค่าอำนาจจำแนก
ระหว่าง 0.38 - 0.54
2. ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง มีค่าความเชื่อมั่น 0.59 และค่า
อำนาจจำแนกระหว่าง 0.37 - 0.50
3. ความพร้อมที่จะปฏิบัติต่อการมีพฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันควรมีค่า
ความเชื่อมั่น 0.81 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.39 - 0.61

วิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่าง

1. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับใคร
2. อาชีพของผู้ปกครอง
3. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน
4. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)

ตอนที่ 2 ตัวอย่างแบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ตัวอย่าง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย – มาก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกท่านมากที่สุด

0. พ่อแม่ต้องการให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมแทบทุกอย่าง

☐	☐	☐	☐	☐	☐
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตัวอย่าง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์ - เหตุผล

0. พ่อแม่จะอธิบายถึงเหตุผลในการที่ลงโทษฉันทุกครั้ง

☐	☐	☐	☐	☐	☐
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตัวอย่าง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก - น้อย

0. พ่อแม่คอยสอดส่องดูแลความประพฤติของฉันอย่างใกล้ชิด

☐	☐	☐	☐	☐	☐
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตัวอย่าง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย - จิต

0. พ่อแม่จะลงโทษฉันด้วยวิธีทำให้ฉันเจ็บปวดตามร่างกายเสมอ

0 0 0 0 0 0
 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
 โดยแบบวัดทั้ง 4 มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความทางบวก				ข้อความทางลบ			
ตอบจริงที่สุด	ให้	6	คะแนน	ตอบจริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
ตอบจริง	ให้	5	คะแนน	ตอบจริง	ให้	2	คะแนน
ตอบก่อนข้างจริง	ให้	4	คะแนน	ตอบก่อนข้างจริง	ให้	3	คะแนน
ตอบก่อนข้างไม่จริง	ให้	3	คะแนน	ตอบก่อนข้างไม่จริง	ให้	4	คะแนน
ตอบไม่จริง	ให้	2	คะแนน	ตอบไม่จริง	ให้	5	คะแนน
ตอบไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน	ตอบไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

ตัวอย่าง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า – เร็ว

0. พ่อแม่ฝึกให้ฉันอาบน้ำเองเมื่อฉันอายุ

.....
 1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตอบ	1	ขวบ	ให้	10	คะแนน
ตอบ	2	ขวบ	ให้	9	คะแนน
ตอบ	3	ขวบ	ให้	8	คะแนน
ตอบ	4	ขวบ	ให้	7	คะแนน
ตอบ	5	ขวบ	ให้	6	คะแนน
ตอบ	6	ขวบ	ให้	5	คะแนน
ตอบ	7	ขวบ	ให้	4	คะแนน
ตอบ	8	ขวบ	ให้	3	คะแนน
ตอบ	9	ขวบ	ให้	2	คะแนน
ตอบ	10	ขวบ	ให้	1	คะแนน
ตอบไม่ได้ฝึก			ให้	0	คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยและคณะได้สร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 ข้อ

3. ผู้วิจัยและคณะนำแบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมทางเพศไปหาความเที่ยงตรง โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะความมุ่งหมายและภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. ผู้วิจัยและกลุ่มนำแบบสอบถามทัศนคติ จำนวน 30 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมกะสันพิทยา ปีการศึกษา 2546 จำนวน 63 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้ t - test มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ

5. นำแบบสอบถามทัศนคติที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficeint) และครอนบัค (Cronback) ดังได้แสดงค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวแล้วข้างต้น

6. ลักษณะของแบบสอบถามทัศนคติ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating) Scale มี 5 ระดับ ได้แก่

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกของท่านมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกของท่านพอประมาณ
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความรู้สึกของท่าน แต่ในบางครั้ง ก็ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่าน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของท่านเท่า ใดนัก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกของท่าน

ตัวอย่าง แบบสอบถามทัศนคติทางเพศ

คำชี้แจงให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย \checkmark หลังข้อความนั้นๆ ให้ตรงกับความคิด ความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความถาม	ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0.	ข้าพเจ้าคิดว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิง					

ข้อ	ข้อความถาม	ความรู้สึกรู้สึกภาคภูมิใจต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0.	ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจต่อความมีคุณค่าในเพศหญิงของตัวเอง					

ข้อ	ข้อความถาม	ความพร้อมที่จะปฏิบัติต่อการมีพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันสมควร				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0.	ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะรักษาวลสงวนตัว เพราะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวัยรุ่นหญิง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจ และให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

- เมื่อเป็นข้อความทางบวก เกณฑ์การให้คะแนน คือ

	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
<u>คะแนน</u>	5	4	3	2	1

- เมื่อเป็นข้อความทางลบ เกณฑ์ในการให้คะแนน คือ

	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
<u>คะแนน</u>	1	2	3	4	5

วิธีการดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวเองจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการโรงเรียนศรีอยุธยา เพื่อขออนุญาตทำการทดลองและเก็บข้อมูล เมื่อได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยได้เข้าพบรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ เพื่อแนะนำตัวและชี้แจงรายละเอียดในการวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. หลังจากที่ผู้วิจัยทำการเลือกโรงเรียนแบบเฉพาะเจาะจงด้วยเหตุผลที่ต้องคำนึงถึงเวลาที่โรงเรียนกรุณาให้ความร่วมมือและสอดคล้องกับช่วงเวลาที่ผู้วิจัยสามารถลาภาระกิจการงานได้แล้ว ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการเลือกแบบเจาะจง กล่าวคือเลือกห้องเรียน และเลือกเฉพาะนักเรียนหญิง แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน จากนั้นผู้วิจัยแนะนำตัวเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จึงดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว การอบรมเลี้ยงดู และทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว

2. ผู้วิจัยทำการทดลองใช้ชุดการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร 9 ชุด อบรมให้กับกลุ่มทดลอง สำหรับกลุ่มควบคุมจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งสองกลุ่มใช้เวลากับการอบรม และกิจกรรมของกลุ่มของตน 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง

3. วัดผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวทั้งในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมภายหลังจากที่ทั้งสองกลุ่มสิ้นสุดกิจกรรมของกลุ่มของตนทันที

4. ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของแบบสอบถามหลังจากนั้นนำไปแปลผลเป็นคะแนน เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. t - test เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two Way Analysis of Variance) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 - 10 ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติให้ทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมน - คูลส์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือเพื่อศึกษาว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือไม่ และเปรียบเทียบผลการสร้างความตระหนักที่มีต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ และตามลักษณะชีวสังคมที่แตกต่างกันในกลุ่มที่ได้รับการสร้าง และไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ของโรงเรียนศรีอยุธยาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 70 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน กล่าวคือหลังจากทำการเลือกโรงเรียนแบบเจาะจงแล้ว ทำการเลือกห้องเรียน และเลือกเฉพาะนักเรียนหญิงซึ่งเป็นการเลือกแบบเจาะจงอีกครั้ง จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็นกลุ่มสร้างความตระหนัก(กลุ่มทดลอง) 35 คน และกลุ่มไม่สร้างความตระหนัก (กลุ่มควบคุม) 35 คน โดยกลุ่มสร้างความตระหนักได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ส่วนกลุ่มไม่สร้างความตระหนักไม่ได้รับการอบรมความรู้ด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และวัดตัวแปรตามซึ่งได้แก่ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง โดยได้นำลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งได้แก่ผู้อุปการะ อาชีพของผู้ปกครอง ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และสติปัญญา รวมถึงการนำเอารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะมาเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

สัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
—		
X	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution

MS แทน Mean Square

SS แทน Sum of Squares

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล พิจารณาทั้งในกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด และกลุ่มแยกย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของกลุ่มตัวอย่าง นำมาวิเคราะห์โดยให้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 70 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน แบ่งเป็นกลุ่มสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร (กลุ่มทดลอง) 35 คน และกลุ่มได้รับการสอนภาษาอังกฤษ (กลุ่มควบคุม) 35 คน พิจารณาเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง 1

ตาราง 2 การเปรียบเทียบลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาตามกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักและกลุ่มที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

ตัวแปร	ประเภท	กลุ่มสร้างความตระหนัก (35) คน		กลุ่มไม่สร้างความตระหนัก (35) คน		ร้อยละของความแตกต่าง
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ผู้อุปการะ	บิดา – มารดา	26	74.29	23	65.71	8.58
	ผู้อื่น	9	25.71	12	34.29	8.58
อาชีพ	ประเภท 1	18	51.43	16	45.71	5.72
	ประเภท 2	17	48.57	19	54.29	5.72

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	ประเภท	กลุ่มสร้างความสำเร็จ		กลุ่มไม่สร้างความสำเร็จ		ร้อยละของความแตกต่าง
		คะแนน (35) คน		คะแนน (35) คน		
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ระดับเศรษฐกิจ	ค่อนข้างสูง	20	57.14	18	51.13	5.65
	ค่อนข้างต่ำ	15	42.86	17	48.57	5.65
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง	9	25.71	11	31.43	5.72
	ค่อนข้างสูง	26	74.29	24	68.57	5.72
การอบรมเลี้ยงดู						
	-แบบรัก	มาก	25	71.43	22	62.86
สนับสนุน	น้อย	10	28.57	13	37.14	8.57
-แบบใช้เหตุผล	เหตุผล	24	68.57	23	65.71	2.86
	อารมณ์	11	31.43	12	34.29	2.86
-แบบควบคุม	มาก	18	51.43	20	57.14	5.71
	น้อย	17	48.57	15	42.86	5.71
-แบบลงโทษ	ทางจิต	16	45.71	19	54.29	8.58
	ทางกาย	19	54.29	16	45.71	8.58
-แบบให้พึ่งตนเอง	เร็ว	18	51.43	19	54.29	5.72
	ช้า	17	48.57	16	45.71	5.72

จากตาราง 2 การเปรียบเทียบลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 5 ลักษณะ ปรากฏผลดังนี้ คือ วัยรุ่นหญิงในกลุ่มสร้างความสำเร็จ และไม่ได้สร้างความสำเร็จ ส่วนใหญ่อยู่ในความอุปการะของบิดา มารดา ทั้งสองกลุ่ม (ร้อยละ 72.49 และ

65.71 ตามลำดับ ส่วนในด้านอาชีพ พบว่า กลุ่มได้รับการสร้างความตระหนัก มีผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 ซึ่งได้แก่ข้าราชการ ค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว มากกว่ากลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก (ร้อยละ 51.45 และ 45.71 ตามลำดับ) แต่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 2 ซึ่งได้แก่ รับจ้าง หรือทำเกษตรกรรม น้อยกว่ากลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก (ร้อยละ 48.57 และ 54.29 ตามลำดับ) ส่วนในด้านระดับเศรษฐกิจพบว่า กลุ่มสร้างความตระหนักมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำในระดับใกล้เคียงกับกลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก (ร้อยละ 57.14 – 51.43 สำหรับระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง 42.86 – 48.57ตามลำดับ) ส่วนในด้านสติปัญญา พบว่ากลุ่มได้รับและไม่ได้รับการสร้างความตระหนักส่วนใหญ่ มีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูงใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 74.29 และ 68.57 ตามลำดับ) สำหรับการเปรียบเทียบลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ปรากฏผลดังนี้ คือ ด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน พบว่า วัยรุ่นทั้งในกลุ่มที่ได้รับการสร้าง และไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มากกว่ารักสนับสนุนน้อย (ร้อยละ 71.43 และ 62.86 ตามลำดับ) ด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล – อารมณ์ พบว่า วัยรุ่นทั้งสองกลุ่มส่วนมากได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ (ร้อยละ 68.57 และ 65.71 ตามลำดับ) ด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก – น้อย พบว่า วัยรุ่นกว่ากึ่งหนึ่งของทั้งสองกลุ่มได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มากกว่าควบคุมน้อย (ร้อยละ 51.43 และ 57.14 ตามลำดับ) ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต – กาย พบว่า วัยรุ่นกลุ่มได้รับการสร้างความตระหนัก ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตน้อยกว่ากลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก (ร้อยละ 45.71 และ 54.29 ตามลำดับ) ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว – ช้า พบว่า วัยรุ่นกลุ่มได้รับการสร้างความตระหนักได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว – ช้า จำนวนใกล้เคียงกับ กลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก (พึ่งตนเองเร็วร้อยละ 51.43 และ 54.29 พึ่งตนเองช้า ร้อยละ 48.57 และ 45.71 ตามลำดับกลุ่ม) สรุปได้ว่า ลักษณะทางชีวสังคม และการอบรมเลี้ยงดูข้างต้นของวัยรุ่นในกลุ่มได้รับการสร้าง และกลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์ความแตกต่าง 10 เปอร์เซนต์ (นวลละอ อสุภาผล. 2534) ไม่พบลักษณะที่แตกต่างกันถึง 10 เปอร์เซนต์ จึงกล่าวได้ว่าลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของกลุ่มได้รับการสร้าง และไม่ได้รับการสร้างมีความคล้ายคลึงกัน แสดงว่าการสุ่มตัวอย่างเพื่อจัดเป็นกลุ่มได้รับการสร้าง และไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์มีความเท่าเทียมกันทั้งสองกลุ่ม

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ในส่วนนี้ได้กำหนดหัวข้อการนำเสนอผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เป็นหลัก โดยพิจารณาผลทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มแยกย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม และลักษณะการอบรม

เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นลำดับขั้นตามสมมติฐานข้อ 1 ถึง 10 ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อ 1 “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ” โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (t – test) ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสร้างและได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	SD	t
กลุ่มสร้างความตระหนัก	35	135.17	8.45	5.56***
กลุ่มได้กิจกรรมภาษาอังกฤษ	35	123.00	9.81	

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตาราง 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ (\bar{X} คือ 135.17 และ 123.00, SD คือ 8.54 และ 9.81 ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 5.56, p < .001$) แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อ 2 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่มีบิดามารดาเป็นผู้อุปการะ เมื่อได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่มีผู้อื่นเป็นผู้อุปการะในกลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักรักร
 นวลสงวนตัวโดย พิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร
 กับผู้อุปการะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ(ก)	1	1385.99	1385.99	19.01***	.000
ผู้อุปการะ (ข)	1	667.41	667.41	9.15**	.004
ก x ข	1	294.14	294.14	4.03*	.049
ที่เหลือ	66	4810.31	72.88		
ทั้งหมด	69	8297.48			

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 , **มีนัยสำคัญที่ระดับ .01, *มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติทางเพศในส่วนนี้ ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ 2.ผู้อุปการะ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือบิดามารดาอุปการะ และผู้อื่นอุปการะ พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง แปรปรวนตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนักกับผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 4.03, p < .05$) และยังพบว่าทัศนคติทางเพศแปรปรวนไปตามผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 9.15, p < .01$) จากนั้นทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมน – คูลส์ ผลปรากฏในตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักรักรนวลสงวนตัวของกลุ่มแบ่งตามการสร้าง
 ความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับผู้อุปการะ

การสร้างความตระหนัก x ผู้อุปการะ	ค่าเฉลี่ย	121.50	123.78	126.77	138.07
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x ผู้อื่น (12 คน)	121.50	-	2.28	5.27	16.57*
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x บิดามารดา (23 คน)	123.78		-	2.99	14.29*
สร้างความตระหนัก x ผู้อื่น (9 คน)	126.77			-	11.30*
สร้างความตระหนัก x บิดามารดา (26 คน)	138.07				-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศโดยแบ่งตามการสร้างควม
ตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับผู้อุปการะเป็นรายคู่ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ 1. วัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักใน
เรื่องเพศสัมพันธ์ที่บิดามารดาอุปการะ มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ ($\bar{X} = 138.08$) สูง
กว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีผู้อื่นอุปการะ (\bar{X}
 $= 121.5$) ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐาน นอกจากนี้ยังพบผลที่น่าสนใจอื่นคือ 2. วัยรุ่นหญิง
กลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนัก ที่มีบิดามารดาอุปการะมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ
($\bar{X} = 138.08$) สูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่บิดามารดาอุปการะในกลุ่มเดียวกันเองและ สูงกว่า
กลุ่ม ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่บิดามารดาอุปการะ และผู้อื่นอุปการะ ($\bar{X} =$
123.78 และ 121.5 ตามลำดับ)

สมมติฐาน 3 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์
ก่อนวัยอันสมควร และผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 มีทัศนคติทางเพศในการรักรัก
สงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และผู้ปกครองประกอบ
อาชีพประเภท 2” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักรัก
นวลสงวนตัว โดยพิจารณาตามการสร้างควมตระหนักกับอาชีพผู้ปกครอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ (ก)	1	2513.94	2513.94	30.23***	.000
อาชีพผู้ปกครอง (ข)	1	23.19	23.19	.27	.599
ก x ข	1	194.02	194.02	2.33	.131
ที่เหลือ	66	5488.19	83.15		
ทั้งหมด	69	8297.48			

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติทางเพศใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว
คือ 1. การสร้างความตระหนัก 2. อาชีพผู้ปกครอง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ อาชีพประเภท
1 ได้แก่รับราชการ / พนักงานของรัฐ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว และอาชีพประเภท 2 ได้แก่
เกษตรกร / รับจ้าง พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงไม่แปรปรวนไปตาม
ปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนักกับอาชีพผู้ปกครองแต่อย่างไร ผลนี้จึงไม่
เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ แต่พบว่า ทัศนคติทางเพศแปรปรวนไปตามการสร้าง

ความตระหนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 30.23, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 4 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนกในเรื่องเพศสัมพันธ์และมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนกในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับระดับเศรษฐกิจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ (ก)	1	2607.05	2607.05	32.42***	.000
ระดับเศรษฐกิจ (ข)	1	194.19	194.19	2.41	.599
ก x ข	1	200.03	200.03	2.48	.131
ที่เหลือ	66	5306.79	80.40		
ทั้งหมด	69	8297.48			

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติทางเพศใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนก 2. ระดับเศรษฐกิจ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง หมายถึง มีรายตั้งแต่ 10000 บาท / เดือน และระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ หมายถึง มีรายได้น้อยกว่า 10000 บาท / เดือน พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนกกับระดับเศรษฐกิจแต่อย่างไร ผลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่พบว่าทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 32.42, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 5 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนกในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและมีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว

มากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีระดับสติปัญญาปานกลาง”
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรัก
นวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อน
วัยอันสมควรกับระดับสติปัญญา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ (ก)	1	1279.79	1279.79	17.41***	.000
ระดับสติปัญญา (ข)	1	484.91	484.91	6.59*	.012
ก x ข	1	421.20	421.20	5.73*	.020
ที่เหลือ	66	4850.20	73.48		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 , *มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติในส่วนนี้ใช้ตัวแปร
อิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนัก 2. ระดับสติปัญญา พบว่าคะแนนเฉลี่ย
ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความ
ตระหนักกับสติปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 5.73, p < .05$) จากนั้นทำการ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมน – คูลส์ ผลปรากฏในตาราง 9

ตาราง 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของกลุ่มแบ่งตามการสร้างความตระหนัก
ในเรื่องเพศสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา

การสร้างความตระหนัก x ระดับสติปัญญา	ค่าเฉลี่ย	122.72	123.12	126.77	138.07
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x สติปัญญาปานกลาง (11 คน)	122.72	-	0.40	4.05	15.35*
ไม่สร้างความตระหนัก x สติปัญญาค่อนข้างสูง (24 คน)	123.12		-	3.65	14.95*
สร้างความตระหนัก x สติปัญญาปานกลาง (9 คน)	126.77			-	11.30*
สร้างความตระหนัก x สติปัญญาค่อนข้างสูง (26 คน)	138.07				-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศโดยแบ่งตามการสร้างความตระหนักกับระดับสติปัญญาเป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ดังนี้ 1. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้าง ความตระหนัก และมีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ ($\bar{X} = 138.08$) สูงกว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มไม่ได้รับการสร้างที่มีระดับสติปัญญาปานกลาง ($\bar{X} = 122.72$) ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสูงที่สุดในกลุ่มย่อยทุกกลุ่มนอกจากนี้พบว่า 2. วัยรุ่นหญิงกลุ่มได้รับการสร้าง ความตระหนักที่มีสติปัญญาค่อนข้างสูงมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ ($\bar{X} = 138.08$) สูงกว่ากลุ่มได้รับการสร้าง ความตระหนักที่มีระดับสติปัญญาปานกลาง ($\bar{X} = 126.77$) และกลุ่มได้รับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 123.12$) นอกจากนี้ผลที่ปรากฏในตาราง 8 ยังแสดงให้เห็นว่า ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 17.41, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 6 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้าง ความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงได้รับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการ
 รักษาสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์
 กับการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก - ไม่สร้างความตระหนัก (ก)	1	1477.44	1477.44	20.36***	.000
รักษาสงวนมาก - น้อย (ข)	1	551.96	551.96	7.60**	.008
ก x ข	1	425.47	425.47	5.86*	.018
ที่เหลือ	66	4788.49	72.55		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 , **มีนัยสำคัญที่ระดับ.01, *มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติในส่วนนี้ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนัก 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษาสงวน พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ 2 ทางของการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 5.86, p < .05$) จากนั้นทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมน - คูลส์ ผลปรากฏในตาราง 11

ตาราง 11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของกลุ่มแบ่งตาม การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

การสร้างความตระหนัก x การอบรมเลี้ยงดู	ค่าเฉลี่ย	122.53	123.27	127.10	138.40
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x รักสนับสนุนน้อย (13 คน)	122.53	-	.74	4.57	15.87*
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x รักสนับสนุนมาก (22 คน)	123.27	-		3.83	15.13*
สร้างความตระหนัก x รักสนับสนุนน้อย (10 คน)	127.10			-	11.30*
สร้างความตระหนัก x รักสนับสนุนมาก (25 คน)	138.40				-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศโดยแบ่งตามการสร้างความตระหนัก กับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก – น้อย เป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ 1) วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว ($X = 138.40$) มากกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ($\bar{X} = 122.53$) ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสูงที่สุดในกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม นอกจากนี้ พบว่า 2) วัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ ($X = 138.40$) สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ($X = 127.10$) และกลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก ($\bar{X} = 123.27$) นอกจากนี้ ผลที่ปรากฏในตาราง 10 ยังแสดงให้เห็นว่า ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 20.36, p < .001$) ผลนี้เป็นการ

สนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 7 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 12

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ(ก)	1	1712.69	1712.69	23.56***	.000
ใช้เหตุผล – อารมณ์(ข)	1	652.14	652.14	8.97**	.004
ก x ข	1	274.68	274.68	3.78	.056
ที่เหลือ	66	4796.5	72.67		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 , **มีนัยสำคัญที่ระดับ.01

จากตาราง 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติในส่วนนี้ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนัก 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล – อารมณ์ พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ 2 ทางของการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ แต่พบว่า ทัศนคติทางเพศแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 23.56$, $p < .001$) ผลนี้เป็น การสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 8 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงได้รับการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 13

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการ
รักษานวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ(ก)	1	2682.22	2682.22	32.32***	.000
ควบคุมมาก – ควบคุมน้อย(ข)	1	5.18	5.18	.06	.803
ก x ข	1	221.93	221.93	2.67	.107
ที่เหลือ	66	5477.16	82.98		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติทางเพศในส่วนนี้ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก – น้อย พบว่า คะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก – น้อยแต่อย่างไร ผลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ แต่พบว่าทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 32.32, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 9 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 14

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักรัก
 นวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก - กิจกรรมภาษาอังกฤษ(ก)	1	2750.11	2750.11	34.83***	.000
ลงโทษทางจิต - กาย (ข)	1	399.03	399.03	5.05	.028
ก x ข	1	95.55	95.55	1.21	.275
ที่เหลือ	66	5210.38	78.94		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติทางเพศในส่วนนี้ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1. การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต - กาย พบว่า คะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต - กายแต่อย่างไร ผลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ แต่พบว่าทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวมากแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 34.83, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

สมมติฐานข้อ 10 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว มีทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองช้า” ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง 15

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนทัศนคติทางเพศในการรักรัก
 นวลสงวนตัวโดยพิจารณาตามการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
สร้างความตระหนัก – กิจกรรมภาษาอังกฤษ(ก)	1	2476.49	2476.49	30.57***	.000
ฟังตนเองเร็ว – ช้า (ข)	1	1.24	1.24	.01	.902
ก x ข	1	357.17	357.17	4.40*	.040
ที่เหลือ	66	5346.41	81.00		
ทั้งหมด	69	8297.48			

***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 , *มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติในส่วนนี้ใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัวคือ 1. การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบฟังตนเองเร็ว – ช้า พบว่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักรักนวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สองทางของการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 4.40, p < .05$) จากนั้น ทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมน – คูลส์ ผลปรากฏในตาราง 16

ตาราง 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของกลุ่มแบ่งตาม การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ฟังตนเองเร็ว – ช้า

การสร้างความตระหนัก x การอบรมเลี้ยงดู	ค่าเฉลี่ย	121.05	125.31	132.70	137.50
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x ฟังตนเองเร็ว (16 คน)	121.05	-	4.26	11.65*	16.45*
กิจกรรมภาษาอังกฤษ x ฟังตนเองช้า (19 คน)	125.31		-	7.39*	12.19*
สร้างความตระหนัก x ฟังตนเองช้า (17 คน)	132.70			-	4.80
สร้างความตระหนัก x ฟังตนเองเร็ว (18 คน)	137.50				-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 16 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติทางเพศโดยแบ่งตามการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฟังตนเองเร็ว – ช้า เป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ 1. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฟังตนเองเร็วมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัว ($\bar{X}=137.50$) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฟังตนเองช้า ($\bar{X}=125.31$) ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสูงสุดในกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม และ 2. วัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองเร็วมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศ ($\bar{X}=137.50$) สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ฟังตนเองเร็ว ($\bar{X}=121.05$) นอกจากนี้ผลที่ปรากฏในตาราง 16 ยังแสดงให้เห็นว่าทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงแปรปรวนไปตามการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 37.01, p < .001$) ผลนี้เป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงในกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับลักษณะทางชีวสังคม กับกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับลักษณะทางชีวสังคมที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรร่วมกับการอบรมเลี้ยงดู กับกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัว

สมมติฐานในการวิจัย

1. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และมีบิดามารดา บิดา หรือมารดาอุปการะ จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีผู้อื่นอุปการะ
3. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 2
4. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูงจะมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ
5. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และมีสติปัญญาในระดับสูงจะมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และมีสติปัญญาปานกลาง
6. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวนต์ตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย

7. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวนต์ตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์

8. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวนต์ตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

9. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวนต์ตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย

10. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวนต์ตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร โดยใช้กระบวนการ ดังนี้

1. ก่อนเริ่มดำเนินการทดลองได้วัดลักษณะชีวสังคมโดยใช้แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว วัดลักษณะการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และวัดทัศนคติทางเพศโดยใช้แบบสอบถามทัศนคติทางเพศ กับนักเรียนทุกคนทั้งในกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนัก และไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก

2. จัดกิจกรรมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรให้แก่ นักเรียนในกลุ่มทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนักให้กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

3. หลังจากเสร็จสิ้นการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรได้ ทำการวัดทัศนคติทางเพศโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามทัศนคติชุดเดิม อีกครั้งแล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. t – test เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two Way Analysis of Variance) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 – 10 ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติให้ทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมน – คูลส์

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยปรากฏผลดังนี้ พบว่า

1. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และมีบิดามารดา บิดา หรือมารดาอุปการะ มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีผู้อื่นอุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
3. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 2
4. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวไม่แตกต่างจากวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ
5. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และมีสติปัญญาระดับสูง มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีสติปัญญาปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวิทยุร่นหญิงที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. วิทยุร่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัย

อันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัว ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์

8. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัว ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

9. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัวไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย

10. วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

1. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 1 สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบค่า t (t - test) ปรากฏผลว่า วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศในการรักษาวงสวงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผลนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่าเนื้อหา และกิจกรรมต่างๆ ในชุดการสร้างความตระหนักที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการสร้างเสริมความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรของวัยรุ่นหญิงได้ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้สร้างชุดการสร้างความตระหนักขึ้นจากการศึกษาแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น ปัญหาทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และกระบวนการเกิดทัศนคติ ประกอบกับการใช้เทคนิคต่างๆ ได้แก่ เหตุการณ์สมมติ กรณีตัวอย่าง และสื่อสารสนเทศต่างๆ ดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน โดยขั้นตอนแรกเป็นการชี้แจงวัตถุประสงค์ และการสนทนาเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหา และขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมตามเทคนิคที่กำหนด เพื่อให้นักเรียนได้มีการคิด อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ต่างๆ ร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม เกิดการเรียนรู้ที่มีผลต่อทัศนคติทางเพศที่เหมาะสมในภายหลังได้ จากผลการวิจัยนี้อาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ที่มีต่อความรู้เรื่องเพศศึกษา (มนต์ฤดี ครอบแก้ว.2539: 67; อ้างอิงจาก สุชิน บัวงาม. 2528: 54) พบว่านักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษามีเจตคติความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นอกจากนี้ยังพบว่าสื่อมีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการปฏิบัติตนทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นไปในทางที่ไม่เสี่ยงอีกด้วย

2. การสรุปและ อภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 2 สมมติฐานที่ 2 กล่าวว่า “วัยรุ่นที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ และมีบิดามารดา บิดาหรือมารดาอุปการะ จะมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและมีผู้อื่นอุปการะ”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับลักษณะของผู้อุปการะ พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=4.03, p<.05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่า วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนัก ที่บิดามารดาอุปการะ มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษที่มีผู้อื่นอุปการะ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เรณู เจริญศรี (2532: 47 – 48) ในเรื่องทัศนคติของนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชาย หญิง พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา มีทัศนคติค่อนข้างคัดค้านเกี่ยวกับการคบหากับเพื่อนต่างเพศ ส่วนนักเรียนที่พักอยู่กับผู้อื่น มีทัศนคติไปในทางสนับสนุน เช่นเดียวกับการศึกษาของ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528: 55) ศึกษาเรื่องการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่อาศัยกับบิดามารดา มีการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสต่ำกว่านักศึกษาที่อาศัยกับผู้อื่น และอยู่โดยลำพัง จากงานวิจัยดังกล่าว นำมาสรุปครอบคลุมถึงผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ได้ว่า วัยรุ่นกลุ่มที่บิดามารดาอุปการะ จะอบอุ่นและใกล้ชิดกับบิดามารดาได้มากกว่า ได้คำแนะนำ และคำปรึกษาได้ดีกว่า เป็นผู้ที่มีทัศนคติทางเพศไปในทางที่เหมาะสมแตกต่างจากวัยรุ่นที่มีผู้อื่นอุปการะ ความแตกต่างด้านผู้อุปการะที่มีผลต่อพฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นที่ต่างกันนี้ จึงสามารถส่งผลต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง และปรากฏผลด้านปฏิสัมพันธ์ของการสร้างความตระหนักร่วมกับลักษณะการอุปการะในงานวิจัยนี้ได้ โดยวัยรุ่นหญิงที่บิดามารดาอุปการะเป็นผู้มีพื้นฐานความเข้าใจในเรื่องเพศที่ดีกว่า เมื่อได้รับการสร้างความตระหนักจึงมีคะแนนทัศนคติทางเพศสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ผู้อื่นอุปการะอย่างเห็นได้ชัด

3. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 3 สมมติฐานที่ 3 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 มีทัศนคติในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 2”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับลักษณะอาชีพผู้ปกครอง พบว่าไม่ส่งผลต่อคะแนนทัศนคติทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซึ่งผลนี้ไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวัยรุ่นหญิงที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพประเภท 1 ต้องมีการแข่งขันในการประกอบอาชีพมากกว่าอาชีพประเภท 2 อันเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจที่มีบริดตัว และนโยบายของรัฐบาลที่ลดจำนวนข้าราชการ/พนักงานของรัฐลง ดังนั้นผู้ปกครองจึงต้องทุ่มเทให้กับงานเพื่อให้มีผลงานโดดเด่นเพื่อที่จะสามารถประกอบอาชีพได้ต่อไป หรือแม้แต่อาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัวที่ย่อมมีการแข่งขันสูงเช่นกัน ดังนั้นผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพประเภท 1 จึงไม่มีเวลาในการใกล้ชิดบุตรหลาน ให้การอบรมสั่งสอนได้น้อยลง ประกอบกับการมีบุตรหลานอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต และโดยธรรมชาติของวัยรุ่นเองแล้วมีความต้องการความสนใจในเรื่องเพศ อาจมีการลองผิดลองถูกจนเกิดปัญหาทางเพศตามมาได้ และถึงแม้ว่าวัยรุ่นกลุ่มนี้จะได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ก็ยังขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ขาดวิจารณญาณในการตัดสินใจ จึงโอนเอนไปตามสิ่งล่อล่อต่างๆที่พบได้มากมายในสังคมปัจจุบัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ ทองก้อน (2542:84) ที่ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาที่มีบิดามารดาอาชีพต่างกัน มีความรู้และเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน และงานวิจัย พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ (2546: 110) พบว่าอาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกัน ทำให้นักศึกษามีเจตคติต่อความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน จากงานวิจัยดังกล่าว ลักษณะอาชีพของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านเจตคติต่อเรื่องเพศแต่อย่างไร ผู้วิจัยจึงขอสรุปครอบคลุมถึงงานวิจัยในครั้งนี้ว่าลักษณะความแตกต่างของอาชีพผู้ปกครองที่นำมาศึกษา จึงไม่ส่งผลต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง ทำให้ไม่ปรากฏผลด้านปฏิสัมพันธ์ของการสร้างความตระหนักร่วมกับลักษณะอาชีพผู้ปกครองดังกล่าว

4. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 4 สมมติฐานที่ 4 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูงมีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการจัดการเรียนภาษาอังกฤษและครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับระดับเศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า ไม่ส่งผลต่อคะแนนทัศนคติทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลส่วนนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุอาจเป็นไปได้ดังนี้ วัยรุ่นหญิงที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจค่อนข้างสูงย่อมได้รับรายได้จากผู้ปกครองมากกว่า มีความสามารถในการจัดหาสิ่งต่างๆ เช่น เสื้อผ้าสวยเคี้ยวตามสมัยนิยม เทียวตามสถานบริการกลางคืน ตลอดจนโทรศัพท์มือถือ ดังนั้นโอกาสที่วัยรุ่นกลุ่มนี้จะสัมผัสใกล้ชิดกับกิจกรรมบันเทิงเริงรมย์ต่างๆ ย่อมมีมากกว่าวัยรุ่นกลุ่มที่ได้รับรายได้น้อยกว่า หรือมีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวค่อนข้างต่ำ ถึงแม้ว่าจะได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร แต่ก็ได้รับเฉพาะขณะเข้าร่วมกิจกรรมเท่านั้น เมื่อกลับไปบ้านพบกับสภาพแวดล้อมเดิม สิ่งชั่วยุคเดิม

จึงไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจของครอบครัวกับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ซึ่งสอดคล้องกับปาริฉัตต์ ครองจันทร์(2539: 73) กล่าวว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนมาก จะมีพฤติกรรมและเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้น้อย โดยอธิบายว่านักศึกษาที่มีรายได้มากย่อมมีโอกาสและปัจจัยในการใช้จ่ายเพื่อกิจกรรมบันเทิงเรีงรมย์ พาแฟนเที่ยว และอาจเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้มากกว่านักศึกษาที่มีรายได้น้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ รัตนา พุ่มสวรรค์ (2544: 79)ที่พบว่านักศึกษารายได้มาก สามารถใช้เวลาจากการเรียนไปเที่ยวกับคนรัก ซื้อเครื่องแต่งกายดึงดูดใจเพศตรงข้าม ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากวัฒนธรรมเดิมได้

5. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 5 สมมติฐานที่ 5 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและมีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูงมีทัศนคติทางเพศในการรักรวมดวงตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษและมีระดับสติปัญญาปานกลาง”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F= 5.73, p < .05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่า วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนัก และมีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนัก และมีระดับสติปัญญาปานกลาง และกลุ่มอื่นอย่างเห็นได้ชัด (ตาราง 8) ซึ่งเป็นการสนับสนุนสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคิดทางทฤษฎีที่กล่าวว่าบุคคลที่มีความพร้อมทางจิตใจสูง คือมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เมื่อได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่เหมาะสม คือ การสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร เพื่อพัฒนากระบวนการตัดสินใจภายในจิตใจของผู้เข้าร่วมการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรจะนำไปสู่การมีทัศนคติทางเพศที่เหมาะสมได้ดีกว่าผู้ที่มีความพร้อมทางจิตใจต่อยกว่า คือ สติปัญญาต่อยกว่านั่นเอง ดังนั้นคะแนนทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงในกลุ่มที่มีสติปัญญาสูงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรจึงสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ อย่างชัดเจน ซึ่งสนับสนุนกับทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2528) ได้อย่างดียิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อภากรณ์ เศรษฐ์ (2546: 78) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในคะแนนเฉลี่ยในระดับดี มีพฤติกรรมทางเพศดีกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยในระดับปานกลางและต่ำ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผลการเรียนดี มีความตั้งใจที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อมุ่งมั่นที่จะเข้าสู่มหาวิทยาลัย เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต ถึงแม้จะมีสิ่งยั่วยุเช่น อินเทอร์เน็ต สื่อลามก หรืออื่นๆ ก็ไม่สามารถเปลี่ยนความตั้งใจของเด็กที่เรียนดี มีลักษณะมุ่งมั่นอนาคตสูงได้

6. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 6 สมมติฐานที่ 6 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักรวมเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก - น้อย พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนัก กับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 5.86, p < .05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่าวัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศสูงกว่ากลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนักและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ตาราง 10) นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนทัศนคติทางเพศแปรปรวนตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากและน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 7.6, p < .01$) เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่จึงพบว่า วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก และได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรมีทัศนคติทางเพศสูงกว่ากลุ่มย่อยทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนวัยรุ่นหญิงในกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย แม้จะได้รับการสร้างความตระหนักเหมือนกับวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก ก็ไม่ได้ทำให้คะแนนทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับวัยรุ่นหญิงในกลุ่มไม่ได้รับการสร้างความตระหนักทั้งสองกลุ่มย่อย แต่อย่างไร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวทำให้สามารถสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูที่วัยรุ่นหญิงได้รับแบบรักสนับสนุนมากน้อยต่างกัน สามารถทำให้วัยรุ่นหญิงมีทัศนคติทางเพศในทางที่เหมาะสมต่างกันได้ชัดเจน และจะเห็นได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากนั้นเอื้อประโยชน์ต่อการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากจะเป็นผู้ที่มีคุณธรรมแห่งพลเมืองดีสูง มีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักคิดสร้างสรรค์ รู้สึกปลอดภัย มีความมั่นคงในอารมณ์ มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูง (เสริมเกียรติ พรหมศุข.2523:65 – 66) กล่าวได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความพร้อมทางจิตใจสูง เมื่อได้รับข้อมูลและประสบการณ์ทางสังคมที่เหมาะสม ในที่นี้คือการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร เพื่อพัฒนากระบวนการคิดและการเกิดทัศนคติของผู้เข้ารับการศึกษาความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์เพื่อนำไปสู่การมีทัศนคติทางเพศรวมถึงพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม จะได้ผลดี ชัดเจน และใช้เวลาน้อยกว่าผู้ที่มีความพร้อมทางด้านจิตใจด้อยกว่า นั่นก็คือ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ซึ่งจะมีลักษณะคุณธรรมแห่งพลเมืองดีต่ำ มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ และมีวินัยและความรับผิดชอบในตนเองต่ำกว่านั่นเอง

7. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 7 สมมติฐานที่ 7 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิง

ที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งผลนี้ไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ 1) การอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนของบิดามารดา นั้นมีอิทธิพลอย่างมากในวัยเด็กที่จะช่วยปลูกฝังแนวความคิดต่างๆ แต่ความใกล้ชิดนี้จะลดลงเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่โรงเรียน และเด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่กับกลุ่มเพื่อนที่มีวัยเดียวกัน พร้อมทั้งทำตามความเห็นของกลุ่มและคล้อยตามมาตรฐานของกลุ่มมากกว่ามาตรฐานของที่บ้าน มีความคิดอยากเป็นอิสระทำให้การอบรมเลี้ยงดูไม่มีอิทธิพลต่อความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตน (เปรมจิต เอกธรรมชลาสัย, 2531: 122) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา สุขารมณ และคนอื่นๆ (2528: 60 – 63) ที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กับพัฒนาการทางสติปัญญาด้านเหตุผล ทำให้วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่ต่างกัน 2) สื่อมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อทัศนคติหลายด้านของวัยรุ่น ซึ่งรวมไปถึงเรื่องเพศด้วย แนวคิด ความเชื่อเรื่องเพศแบบตะวันตกมากมายได้หลั่งไหลเข้ามาโดยผ่านทางสื่อ และเด็กก็เลือกรับเข้ามาโดยปราศจากการแนะนำ หรือกลั่นกรองที่ดีจากผู้ใหญ่ ส่งผลให้วัยรุ่นมีความคิดเห็น และทัศนคติคล้อยตามสังคม เห็นว่าค่านิยมเรื่องเพศแบบตะวันตกเป็นสิ่งที่สามารถทำได้โดยไม่ผิดต่อผู้ใด (พรทิพย์ ศิริภัทรชัย, 2539: 149) จึงอาจเป็นสาเหตุให้การอบรมเลี้ยงดูไม่ส่งผลต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง ลักษณะความแตกต่างด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต – กาย จึงไม่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของวัยรุ่นหญิง ทำให้ไม่ปรากฏผลด้านปฏิสัมพันธ์ของการสร้างความตระหนักร่วมกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าว

8. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 8 สมมติฐานที่ 8 กล่าวว่า “วัยรุ่นที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีทัศนคติทางเพศในการรักษานวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเรียนภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก – น้อย พบว่าไม่ส่งผลต่อคะแนนทัศนคติทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ 1) วัยรุ่นตอนต้นเป็นวัยที่เริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เริ่มมีความรู้สึก ความต้องการทางเพศ มีความอยากรู้อยากลอง ต้องการอิสระ และค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก จะทำให้เด็กเก็บกด เกิดความคับข้องใจมาก ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าพ่อแม่ แต่เมื่อมีโอกาสก็จะแสดงสิ่งที่ตนเก็บไว้ออกมาโดยขาดการยับยั้งชั่งใจเพื่อเป็นการระบายพฤติกรรมของ

คน (อาภากรณ์ เศรษฐ์. 2546:81) ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย เด็กสามารถจะทำตามใจตนเองไม่ได้รับความเอาใจใส่จากครอบครัวมากพอ เด็กก็จะออกไปหาสิ่งทดแทนนอกบ้าน ยิ่งบุคคลมีอิสระจากการควบคุมดูแลของผู้ใหญ่มากเท่าใดแล้ว โอกาสทางกายภาพที่เข้าสู่การมีพฤติกรรมทางเพศก่อนการสมรสก็มากขึ้นเท่านั้น และมีโอกาสยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากขึ้นด้วย (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์. 2546: 105; อ้างอิงจาก พะเยาว์ ละครเด็บ. 2538) ด้วยผลของการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวที่มีต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ทำให้ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากน้อยไม่อาจส่งผลให้วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ และไม่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์มีคะแนนทัศนคติทางเพศแตกต่างกัน ทำให้ไม่ปรากฏผลด้านปฏิสัมพันธ์ของการสร้างความตระหนักกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก - น้อยดังกล่าว

9. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 9 สมมติฐานที่ 9 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโหลทางจิต มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโหลทางกาย”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโหลทางจิต - กาย พบว่าไม่ส่งผลต่อคะแนนทัศนคติทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ตาราง 15) จากการประมวลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโหลทางจิต - กาย การหลงโหลทางจิตมีแนวโน้มจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในวัยรุ่นได้มากกว่าหลงโหลทางกาย และน่าจะส่งผลร่วมกันกับโปรแกรมการสร้างความตระหนักได้เป็นอย่างดี แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ชี้ให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโหลทางจิตไม่ส่งผลร่วมกับการสร้างความตระหนักแต่อย่างไร เหตุผลที่เป็นไปได้อาจเนื่องมาจาก 1) การอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนของบิดามารดานั้นมีอิทธิพลอย่างมาในวัยเด็กที่จะช่วยปลูกฝังแนวความคิดต่างๆ แต่ความใกล้ชิดนี้จะลดลงเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่โรงเรียน และเด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่กับกลุ่มเพื่อนที่มีวัยเดียวกัน พร้อมทั้งจะทำตามความเห็นของกลุ่มและคล้อยตามมาตรฐานของกลุ่มมากกว่ามาตรฐานของที่บ้าน มีความคิดอยากเป็นอิสระทำให้การอบรมเลี้ยงดูไม่มีอิทธิพลต่อความรู้ทัศนคติ และการปฏิบัติตน (เปรมจิต เอกธรรมชลาสัย. 2531: 126) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา สุขารมณ และคนอื่นๆ (2528: 60 - 63) ที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับพัฒนาการทางสติปัญญาด้านเหตุผล ทำให้วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่ต่างกัน 2) สื่อมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อทัศนคติหลายด้านของวัยรุ่น ซึ่งรวมไปถึงเรื่องเพศด้วย แนวคิด ความเชื่อเรื่องเพศแบบตะวันตกมากมายได้หลั่งไหลเข้ามาโดยผ่านทางสื่อ และเด็กก็เลือกรับเข้ามาโดยปราศจากการแนะนำ หรือกลั่นกรองที่ดีจากผู้ใหญ่ ส่งผลให้วัยรุ่นมีความคิดเห็น และ

ทัศนคติคล้อยตามสังคม เห็นว่าค่านิยมเรื่องเพศแบบตะวันตกเป็นสิ่งที่สามารถทำได้โดยไม่ผิดต่อผู้ใด (พรทิพย์ ศิริภัทรชัย, 2539: 149) จึงอาจเป็นสาเหตุให้การอบรมเลี้ยงดูไม่ส่งผลต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นหญิง ลักษณะความแตกต่างด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบสองโทษทางจิต – กาย จึงไม่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของวัยรุ่นหญิง ทำให้ไม่ปรากฏผลด้านปฏิสัมพันธ์ของการสร้างความตระหนักร่วมกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าว

10. การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 10 สมมติฐานที่ 10 กล่าวว่า “วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว มีทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า”

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 4.40, p < .05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่าวัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัว ($\bar{X} = 137.50$) สูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า ($\bar{X} = 125.31$) ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นหญิงกลุ่มที่ได้รับการสร้างความตระหนักที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และให้พึ่งตนเองช้า มีคะแนนทัศนคติทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และช้าอีกด้วย (ตาราง 16) การที่ปรากฏผลเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า การสร้างความตระหนักมีอำนาจสูงกว่าการไม่สร้างความตระหนักมาก โดยพบว่าการสร้างความตระหนักร่วมกับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 กรณี คือให้พึ่งตนเองเร็ว และช้า ช่วยทำให้ทัศนคติทางเพศสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้รับการสร้างความตระหนักและมีผู้อุปการะทั้ง 2 กรณีเหมือนกัน ผลนี้จึงแสดงถึงอำนาจของการสร้างความตระหนักที่มีต่อทัศนคติทางเพศอย่างเด่นชัด และเหตุผลที่เป็นไปได้ในการเกิดปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการสร้างความตระหนักกับการอบรมเลี้ยงดู สามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ 1) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เป็นลักษณะหนึ่งของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีลักษณะการสื่อสารแบบเปิด วัยรุ่นสามารถจะพูดคุย ชักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้อย่างอิสระกับผู้ปกครอง ซึ่งการพูดคุยนี้หมายรวมถึงเรื่องเพศด้วย ทำให้วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดังกล่าว มีความเข้าใจต่อเรื่องเพศ มีทัศนคติที่เหมาะสมต่อเรื่องเพศ และมีความรับผิดชอบในการแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศได้อย่างเหมาะสม (พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546: 103) และ 2) วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วจะมีอิสระในความคิด และสามารถศึกษาพฤติกรรมต่างๆ จากสิ่งแวดล้อมของตน มีทักษะในการคิด ทำให้รู้จักผิดชอบ และระมัดระวังเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศให้เหมาะสมได้ดีกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า กล่าวได้ว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว

เป็นบุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรสูงกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมแบบให้พึ่งตนเองช้า เมื่อได้รับการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรจากภายนอกเสริม จึงนำไปสู่การมีทัศนคติทางเพศที่เหมาะสมได้ดีกว่าวัยรุ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์ต่ำกว่า คือ วัยรุ่นหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้การสร้างความตระหนักกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูส่งผลร่วมต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงนั่นเอง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยทำให้เกิดแนวคิดในการวางแผนช่วยเหลือ และส่งเสริมพฤติกรรมด้านการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นหญิง ดังนั้นจากผลการวิจัยนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. บิดามารดา และผู้ปกครองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กควรให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูโดยเลือกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ซึ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม และสามารถให้เด็กมีพฤติกรรมด้านการรักษาวลสงวนตัว ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก แบบใช้เหตุผล และแบบให้พึ่งตนเองเร็ว ส่วนการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรนำมาใช้ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย แบบใช้อารมณ์ และแบบให้พึ่งตนเองช้า ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก - น้อง ลงโทษทางจิต - ทางกาย ให้พิจารณาถึงความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ ไม่มาก และน้อยเกินไปจึงจะทำให้เกิดผลดีต่อพฤติกรรมด้านการรักษาวลสงวนตัวของวัยรุ่นได้

2. ฝ่ายแนะแนว และฝ่ายปกครองของโรงเรียน ควรร่วมกันช่วยเหลือแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านเพศของเด็ก โดยเน้นให้ความช่วยเหลือแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมให้เป็นปกติมากกว่าการทำโทษเด็ก ซึ่งสามารถนำชุดฝึกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปปรับปรุงเป็นแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมทางเพศให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมกับวัยรุ่นหญิงได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้มุ่งศึกษาเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นหญิงเท่านั้น หากเป็นไปได้ควรสร้างชุดฝึกความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรเพื่อใช้กับเด็กนักเรียนวัยรุ่นชายด้วย เพื่อให้เด็กวัยรุ่นชายได้รับรู้ถึงผลเสียต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรว่ามีได้เกิดเฉพาะแก่ฝ่ายหญิงเท่านั้น แต่จะเกิดผลเสียต่อฝ่ายชายด้วยเช่นกัน ฉะนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรนำข้อจำกัดดังกล่าวนี้ไปปรับปรุงเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่วัยรุ่นชาย และหญิง

2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าว่ามีตัวแปรอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศในการรักษาวลสงวนตัวในวัยรุ่นหญิงเพิ่มเติมจากที่ศึกษาครั้งนี้หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล.(2532). ผลการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึก เห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- จารูดี บุญยารมย์. (2541). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม แบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของผู้รับการสงเคราะห์ใน สถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- ฉิมชญา บุญตฤณการนนท์. (2540). ผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมใน การพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- ชัยวัฒน์ ปัญจงษ์. (2525). ประชากรศาสตร์และประชากรศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์.
- ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. (2539). ผลการฝึกอบรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นป.5. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ชุตีมา ศรีแก้วนวล. (2540).การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน ของนักศึกษาผู้ใหญ่ในเขตมินบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร . ถ่ายเอกสาร.
- ✓ชุลีพร อินทรไพบูลย์. (2536). ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สค.ม. (อาชีวศึกษา และงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ณัฐวี วิจิธรรม. (2539). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- ดวงจันทร์ หนูทอง. (2533). ผลการใช้แม่แบบหนังสือที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้าน ความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมณีเจริญมิตรภาพที่ 227 จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .

- ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2518). *วิธีอบรมเลี้ยงดูแบบลักษณะเด็กไทย ตอน 1; ลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ✓ ดวงเดือน พันธุนาวิณ.(2523). *การวัดทัศนคติ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2528). *ปัจจัยทางจิตวิทยาในเวทีเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- คารณี บางวัฒนา. (2537). *การทดลองใช้รูปแบบการแข่งขันเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กชั้นป. 1 ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองในปริมาณต่างกัน*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- คุณฎี ทรัพย์ปรุง. (2529). *ผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินญาณีพนธ์ กศม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .
- ทัศนีย์ ทองก้อน. (2542). *ความรู้ และเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณีพนธ์ กศม . (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ธิติมา จักรเพชร. (2544). *ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- ธีระ ชัยยุทธบรรยง. (2533). *ผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.2542. 2539
- นิภา วิจิตรศิริ. (2525). *ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองแคสภากิจพิทยา จังหวัดสระบุรี*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.

- ประวิทย์ หลักบุญ. (2528). *อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อการใช้กลไกป้องกัน*. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- พนม เกตุมาน.(2535). *สุขใจกับวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : แบลนพับบลิชซิ่ง.
- พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. (2528). *การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษา
มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ วทม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ ศิริภัทรราชย์. (2539).*พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนสาธิต มศว.ประสานมิตร และ โรงเรียนบดินทร์เดชา (สิงห์สิงหนเสนีย์)*. ปรินญา
นิพนธ์ กศม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร .ถ่ายเอกสาร.
- พรรณิ ลิ้มปิวัฒนา. (2523). *การใช้วิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในการสอนจริยธรรมระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ วินัยกุลพงศ. (2523). ⁴⁶*การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อน
การสมรสของเด็กวัยรุ่น*. กศม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ เสรี. (2544). *บุคลิกภาพ 16 องค์ประกอบ และการอบรมเลี้ยงดูกับการคิดของเด็ก
วัยรุ่น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนคริ
นทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- มณฑารพ กาศเกษม. (2537).*ผลการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
ชั้นป.6*. ปรินญานิพนธ์ กศ. ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัย
นเรศวร.
- มนต์ฤดี ครองแถว. (2539). *การทดลองเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการปฏิบัติทางเพศของนักเรียน
วัยรุ่น โดยใช้สื่อ náกแล้ว*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- มลวิภา ทรงวุฒิศีล.(2525). *จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์ .
- มลิวรรณ นิรมลพิศาล. (2539). *ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.

- ระพีพร นิมประยูร. (2537). ผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- รังสรรค์ เฟิงงู. (2523). การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่น โดยวิธีจัด โครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา พุ่มสวรรค์. (2544). คำนิยามต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- ✓ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- เรณู เจริญศรี. (2532). ทักษะคิของนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง. วิทยานิพนธ์ ศศม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ลัดดาวรรณ ณ ระนอง. (2525). การทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเอง. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- วรัญญู กุลฉีก. (2541). ทศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2526) .ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทยา นาควัชระ. (2544). ตอบปัญหาการเลี้ยงลูก และวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์Good book
- วิทยา นาควัชระ. (2527) . รู้จักชีวิต. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมการพัฒนาตนเอง.
- วิริยะ บุญยะนิวาสน์. (2523) .การเปรียบเทียบการสอนจริยธรรม โดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนแบบธรรมดา ระดับประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- สกล วรเจริญศรี. (2545). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.

- สายสุนีย์ อุคมนา. (2541). *คำนิยามต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- สุชิน บัวงาม. (2528). *การศึกษาเจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อความรู้เรื่องเพศ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2513). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพร์พิทยา.
- สุพัตรา สุภาพ. (2525). *อัมห่มอัมสาว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- สุนารี เตชะโชควิวัฒน์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู วินัยในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา เขียวนิล. (2541) . *ผลการศึกษาลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคนิคที่มีลักษณะก้าวร้าวแตกต่างกัน*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม .
- สุวรรณณี ทองรัมย์ภากุล. (2539). *การอบรมเลี้ยงดู การส่งเสริมประสบการณ์ทางสังคมจากครอบครัว และลักษณะทางชีวสังคมที่มีผลต่อความสามารถในการหยิ่งลึกทางสังคมของเด็กก่อนวัยรุ่น (10 - 12 ปี)*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- ✓ สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ. (2539). *ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษามหาวิทยาลัย*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- เสริมเกียรติ พรหมสุข. (2523). *อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองคิของนักเรียนชั้นป.5 ในจังหวัดร้อยเอ็ด*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- เสาวภา เบ็ญจพันธุ์ทวี. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับสัมพันธภาพในครอบครัวกับเอกลักษณ์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.

- อรเพ็ญ นาควัชระ. (2531). อิทธิพลและบทบาทของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และ การใช้สารเสพติดของเด็กและเยาวชนในสถานศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. ปรินญาณิพนธ์ พม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อมรรวม แก้วผ่อง. (2542). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มี ต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดน้อยใน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- อรวรรณ ภูมิสวัสดิ์. (2539). ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา พัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร .ถ่ายเอกสาร.
- อรสม สุทธิสาคร. (2544). เด็กพันธุ์ใหม่วัย X . กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สารคดี.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. (2541). พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัย อาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศม. (วิจัยประชากรและ สังคม). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อากาศร์ม์ เดชรัดน์. (2546). พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญ ศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ Alport. G. W. (1985). *Attitude: Handbook of Social Psychology* Worcester. Mass: clark University Press.
- Ellis , Havelock. (1938). *Psychology of Sex : a manual for students*. Emerson Books .
- ✓ Fishbein. (1967). *Attitude Theory and Measurment*. New York: John Wiley and Stone.
- ✓ Fishbein, Maetin and Icek Ajzen. (1975). *Belief, Attitude, Intention and Behavior: An introduction to Theory and Research*. Massachusettes: Addison, Wisley Publishing.
- ✓ Foster, Charles. (1952) .*Psychology for Life Adjustment*. Chicago: american Technical Society.
- Haffman, M. L. Carmichael, S. (1970). *Manual of Child Development*. New York: John Wiley and Sons.
- Hall. (1964). *Psychology of adolescence*. New York: Holt, Rinchit and Winstion.
- Hurlock, Elizabeth Bergner. (1978). *Personality Development*. New York: Mc Graw – Hill.

- Mussen and et al. (1969). *Handbook of Child Psychology*. New York: John Wiley and Son.
- Newcomb T. M. (1954). *Social Psychology*. New York: Pryden Press.
- Nicholson, John. (1984). *Men & Women : How different are they?*. Oxford University Press.
- Paxman, J.M. and R.J. Zuckerman. (1987). *Laws and Policies Affecting Adolescent Health*. W.H.O. Geneva.
- Reiss, Ira L. (1960). *Premarital Sexual Standard In America*. New York: The Free Press of Glencoe Collier 0 Macmillan Limited.
- Sears, Robert R. Eleanor E. Maccoby and Harry Lewin. (1957). *Patterns of Child Rearing*. New York: Peterson and Company.
- Unesco Source Book for science Teaching. (1990). *Family life & sex Education*. New York: Pryden Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

1) อายุ

น้อยกว่า 11 ปี

12 – 13 ปี

14 – 15 ปี

11 – 12 ปี

13 – 14 ปี

มากกว่า 15 ปี

2) ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับ

บิดา – มารดา

บิดาหรือมารดา.....

ญาติ

พี่ – น้อง

อยู่คนเดียว

อื่น ๆ (ระบุ)

3) ลักษณะของที่พัก

บ้านส่วนตัว

บ้านเช่า

บ้านพัก

หอพัก

อื่น ๆ (ระบุ)

4) อาชีพของผู้ปกครอง

รับราชการ / พนักงานของรัฐ

เกษตรกร.....

ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

รับจ้าง.....

อื่น ๆ (ระบุ)

5) รายได้ของครอบครัวต่อเดือน

น้อยกว่า 5,000 บาท

5,001 – 10,000 บาท

10,001 – 15,000 บาท

15,001 – 20,000 บาท

6) รายได้ของครอบครัว

เพียงพอ

ไม่เพียงพอ

เหลือเก็บ.....

7) เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)

น้อยกว่า 2.00	2.01 – 2.50	2.51 – 3.00.....
3.01 – 3.50	3.51 – 4.00	

8) ถ้าเป็นไปได้ท่านคิดที่จะเรียนถึงระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย	อนุปริญญา
ปริญญาตรี	ปริญญาโท
ปริญญาเอก	

แบบสอบถามทัศนคติทางเพศ

- คำชี้แจง** ขอให้ท่านตอบข้อที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน โดย
- เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดความรู้สึกของท่านมากที่สุด
- เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดความรู้สึกของท่านพอประมาณ
- ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความคิดความรู้สึกของท่านแต่บางครั้งก็ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่าน
- ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดความรู้สึกของท่านเท่าใดนัก
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดความรู้สึกของท่าน

ข้อคำถาม	ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าคิดว่าความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิง					
2. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาที่วัยรุ่นผู้หญิงได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างถูกต้องจะเป็นประโยชน์ในการป้องกันตัวเองจากการเสี้ยวตัว					
3. ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อมีปัญหาทางเพศไม่ควรปรึกษาผู้ใหญ่ เพราะเป็นเรื่องน่าอายที่จะเปิดเผย					
4. ข้าพเจ้าคิดว่า ความต้องการทางเพศของวัยรุ่นผู้หญิงและวัยรุ่นผู้ชาย สามารถลดลงได้ด้วยการทำกิจกรรมต่างๆ ทดแทน เช่น การเล่นกีฬา					
5. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาให้เด็กผู้หญิงเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นสิ่งที่สมควรเผยแพร่ของประเทศไทย					

ข้อคำถาม	ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6. ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่อง "เพศศึกษา" เป็นเรื่องที่ไม่ควรจัดให้มีการเรียนการสอนเพราะเป็นเรื่องที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง					
7. ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่อง "เพศศึกษา" เป็นเรื่องที่ไม่ควรสนใจในการเรียนเพราะเป็นเรื่องที่ควรปกปิดและน่าละอาย					
8. ข้าพเจ้าคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกก่อนวัยอันสมควร เป็นสิ่งที่วัยรุ่นผู้หญิงไม่ควรปฏิบัติ					
9. ข้าพเจ้าเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายช่วงระยะของวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี					
10. ข้าพเจ้าคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ เช่น โรคเอดส์					

ข้อคำถาม	ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจที่เด็กวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ทางเพศก่อนวัยอันสมควรเพราะเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างมากเมื่อได้ทราบว่าวัยรุ่นหญิงบางคนได้ตัดสินใจทำแท้งกับทารกของตน					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นด้วยที่เด็กวัยรุ่นควรได้เรียนรู้เรื่องการวางแผนครอบครัวเพื่อเป็นการป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร					
4. ข้าพเจ้ารู้สึกยอมรับไม่ได้ถ้าเพื่อนของข้าพเจ้าได้มีเพศสัมพันธ์กับเพศชายในขณะที่อยู่ในวัยเรียน					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในตนเองเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่รักนวลสงวนตัว					
6. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเมื่อผู้ใหญ่ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในระหว่างเรียน					
7. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจต่อความมีคุณค่าในเพศหญิงของตัวเอง					
8. ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับเรื่อง "การตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา" ว่าส่งผลเสียต่อการเรียนเป็นอย่างมาก					

ข้อความ	ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
9. ข้าพเจ้าควรจะรู้สึกเป็นทุกข์ถ้ารู้ว่าตัวเอง "ตั้งครรภ์" หลังมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในขณะที่ยังเป็นนักเรียน					
10. ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นด้วยกับช่างทางโทรทัศน์ที่ไม่สนับสนุนให้มี "การทำแท้ง" ในวัยรุ่นหญิง ที่มีเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน					

ข้อความถาม	ความพร้อมที่จะปฏิบัติต่อการมีพฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันสมควร				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะรักษานวลสงวนตัว เพราะเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับ วัยรุ่นหญิง					
2. ข้าพเจ้าตั้งใจจะรณรงค์ไม่ให้ นักเรียนมีความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเรียน เพราะเป็นเรื่องที่ไม่ ควรกระทำ					
3. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะให้ความรู้กับ วัยรุ่นหญิงเพื่อให้สนใจกับความ บริสุทธิ์ของตนเอง เพราะแท้ที่ จริงแล้วผู้ชายยังให้ความสำคัญ กับเรื่องนี้					
4. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับ วิธีคุมกำเนิดจากการเรียนในชั้น เรียน					
5. ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่อยู่ด้วยกัน สองต่อสองกับเพื่อนชายในที่ลับ ตาเพราะเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ					
6. ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะปกป้องตนเอง จากเพื่อนต่างเพศ เพื่อป้องกัน ไม่ให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง					
7. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะระมัดระวัง ตัวเองไม่ให้เพื่อนชายมาล่วงเกิน ทางเพศ					

ข้อคำถาม	ความพร้อมที่จะปฏิบัติต่อการมีพฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันสมควร				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
8. ข้าพเจ้าตั้งใจว่าถ้ายังไม่พร้อมต่อ ความรับผิดชอบ ในการเลี้ยงดู บุตรก็จะไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กับ คนรัก					
9. ข้าพเจ้าตั้งใจว่าถ้ามีการตั้งครรภ์ จะต้องมีความรับผิดชอบในการ อบรมเลี้ยงดูบุตร					
10. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะบอกให้เพื่อนๆ ทราบว่า การทำแท้งมีผลเสีย มากกว่าผลดี คือเสียค่าใช้จ่ายสูง เสี่ยงต่อชีวิตและมีความผิด ทางกฎหมายอาญา					

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

คำแนะนำ	ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าตรงกับสภาพที่แท้จริงในครอบครัวของท่านในปริมาณมากน้อยเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงบนเส้นที่ขีดไว้เพียงแห่งเดียวในแต่ละข้อ ดังตัวอย่าง
ตัวอย่าง	พ่อแม่พูดคุยกับฉันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเสมอ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
คำอธิบาย	คำว่า "ฉัน" หมายถึง ตัวผู้ตอบแบบสอบถาม คำว่า "พ่อ แม่" หมายถึง พ่อ หรือแม่ หรือผู้ปกครองที่เลี้ยงดูใกล้ชิดกับท่านมากที่สุด

ผู้ที่ใกล้ชิดกับท่านมากที่สุดคือ () พ่อ () แม่ () คนอื่น (ระบุ).....

1. พ่อแม่แสดงให้เห็นว่าท่านรักฉันมาก

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. พ่อแม่ชอบพูดคุยหยอกล้อฉันทีเพื่อนกับฉันเสมอ

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. พ่อแม่ต้องการให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมแทบทุกอย่าง

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. พ่อแม่เอาใจใส่ดูแลทุกข์ของฉันอยู่เสมอ

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. พ่อแม่มักแสดงให้เห็นว่าท่านภูมิใจในตัวฉันมาก

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. พ่อแม่ชอบให้คำปรึกษาหรือแนะนำฉันอยู่เสมอ

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. พ่อแม่ชอบพูดคุยกับฉันด้วยเสียงอันไพเราะนุ่มนวลเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
8. พ่อแม่ช่วยผ่อนคลายความทุกข์ ความกังวลใจของฉันอยู่เสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
9. พ่อแม่ไม่เคยแสดงให้ฉันรู้ว่าท่านรักฉันมากเพียงใด
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
10. พ่อแม่มักเห็นฉันดีกว่าคนอื่นเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
11. พ่อแม่จะอธิบายถึงเหตุผลในการที่ลงโทษฉันทุกครั้ง
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
12. พ่อแม่จะลงโทษฉันรุนแรงแค่ไหนขึ้นอยู่กับอารมณ์ของท่าน
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
13. พ่อแม่สนับสนุนให้ฉันทำสิ่งต่างๆ โดยไม่อธิบายเหตุผล
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
14. เมื่อพ่อแม่อารมณ์เสีย ท่านมักจะพาลคุณค่า หรือลงโทษฉันเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
15. พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันอธิบายก่อนที่จะถูกลงโทษฉันเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
16. พ่อแม่จะลงโทษฉันตามปริมาณความผิดของฉันเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

17. พ่อแม่มักจะเพิกเฉยไม่ชมเชยฉันเมื่อทำความดี

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

18. พ่อแม่ไม่เคยกล่าวขอโทษฉันเมื่อทำผิด โดยเข้าใจผิด

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

19. พ่อแม่ทำให้ฉันไม่กล้าเข้าหน้าเมื่อทำอารมณ์เสีย

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

20. ก่อนที่พ่อแม่จะให้สิ่งของต่างๆ แก่ฉัน ท่านมักจะบอกฉันด้วยว่าท่านให้เพราะฉันทำความดีอะไร
 ไร

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

21. พ่อแม่คอยสอดส่องคุณเสถียรภาพของคุณอย่างใกล้ชิด

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

22. พ่อแม่ปล่อยให้ฉันตัดสินใจเองในเรื่องส่วนตัวของฉัน

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

23. พ่อแม่ไม่ชอบให้ฉันออกจากบ้าน โดยไม่มีผู้ใหญ่คอยควบคุม

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

24. พ่อแม่ให้ฉันเลือกแบบ และสีของเสื้อผ้าของฉันเอง

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

25. พ่อแม่ชอบให้ฉันทำตามที่ท่านพอใจเสมอ

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

26. พ่อแม่ปล่อยให้ฉันเที่ยวกับเพื่อนๆ โดยที่ท่านไม่ห่วงกังวลเลย

 จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

27. พ่อแม่ควบคุมดูแลให้ฉันใช้เงินตามที่ท่านเห็นสมควร
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
28. พ่อแม่ต้องการให้ฉันเล่าอย่างละเอียดถึงการไปเที่ยวข้างนอกร้านทุกครั้ง
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
29. เมื่อฉันไม่ทำตามที่พ่อแม่บอก ท่านจะโกรธฉันมาก
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
30. พ่อแม่เชื่อว่าฉันดูแลรักษาตัวเองได้ เมื่ออยู่ไกลสาขาคาท่าน
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
31. พ่อแม่มีกลโกงฉันด้วยวิธีทำให้ฉันเจ็บปวดตามร่างกายเสมอ
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
32. พ่อแม่มีกลโกงฉันด้วยการดูว่า
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
33. เวลาพ่อแม่ลงโทษฉัน ท่านจะไม่ใช้วิธีลงโทษให้ฉันเจ็บกายเลย
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
34. การว่ากล่าวตักเตือนเด็กเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการทำโทษที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อฉัน
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
35. เมื่อฉันทำให้พ่อแม่โมโหท่านมักจะทุบตีฉัน
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
36. ฉันเป็นเด็กดีเกินกว่าที่พ่อแม่จะเชยนิตฉัน
-
- จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

37. การทำหน้าบึ้ง และเมินเฉยเป็นสิ่งเพียงพอที่จะทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณแม่ไม่พอใจฉัน

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

38. ฉันมักเจ็บตัวเมื่อถูกพ่อแม่ลงโทษ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

39. เมื่อฉันไม่ทำตามที่คุณแม่สั่ง ท่านมักจะใช้วิธีขู่ แต่ไม่ได้ลงโทษฉันจริงๆ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

40. ไม่มีความจำเป็นที่คุณแม่จะต้องทำให้ฉันเจ็บกายเมื่อลงโทษฉันเพื่อสั่งสอน

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

41. พ่อแม่ฝึกให้ฉันอาบน้ำเองเมื่อฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

42. พ่อแม่ฝึกให้ฉันแปรงฟันเองเมื่อฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

43. พ่อแม่ให้ฉันช่วยจัดเตียง หรือเก็บจานชามอาหารเมื่อฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

44. พ่อแม่สอนให้ฉันรู้จักทำความสะอาดข้าวของเครื่องใช้บางอย่าง เช่น จาน ชาม ช้อน ผ้า เมื่อฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

45. พ่อแม่สอนให้ฉันช่วยจัดของ หรือเก็บสิ่งที่ฉันทำเลอะเทอะตั้งแต่ฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

46. พ่อแม่เริ่มมอบหน้าที่เล็กๆ น้อยๆ ให้ฉันทำเป็นประจำ ตั้งแต่ฉันอายุ

1 ขวบ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 ไม่ได้ฝึก

47. พ่อแม่ชักจูงให้ฉันรู้จักออมเงินไว้ เช่น การหยอดกระป๋องออมสิน เมื่อฉันอายุ

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
1 ขวบ	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

48. พ่อแม่เริ่มฝึกให้ฉันรู้จักช่วยทำกับข้าวเล็กๆ น้อยๆ เช่น ตำกุ้งแห้ง คนอาหารบนเตา หรือทอดข้าวตัง เมื่อฉันอายุ

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
1 ขวบ	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

49. พ่อแม่ของฉันขอให้ช่วยปฏิบัติต่อท่าน เช่น รูดฉิบ หาน้ำให้ดื่ม บีบนมวด ตั้งแต่ฉันอายุ

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
1 ขวบ	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

50. พ่อแม่ขอให้ฉันช่วยหิ้วของให้ขณะไปซื้อของด้วยกัน เมื่อฉันอายุ

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
1 ขวบ	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ไม่ได้ฝึก

ภาคผนวก ข

เพศศึกษากับวัยรุ่นหญิง

- ความสำคัญ**
1. เพื่อให้ทราบถึงการบรรลุสู่พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง
 2. เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญของลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศ
 3. เพื่อให้ตระหนักถึงผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

- วิธีการ**
1. อภิปรายร่วมกัน
 2. กิจกรรมกลุ่ม
 3. สรุปร่วมกัน

วันนี้เราจะมาคุยกันถึงเรื่องเพศศึกษา นักเรียนทราบไหมว่าเพศศึกษาคืออะไร ?

สรุปได้ว่าเพศศึกษาเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่อง กายวิภาค สรีรวิทยา สุขภาพจิต สังคม ศิลธรรม และจริยธรรม มีเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ ซึ่งจะช่วยให้สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับวัยของตนและสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ประจำ และจะทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ในฐานะที่นักเรียนทุกคนเคยเรียนเกี่ยวกับเพศศึกษามาแล้ว ขอให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกัน กลุ่มละ..... คน แล้วช่วยกันคิดว่าอะไรเป็นตัวบอกว่าเด็กหญิงและเด็กชายเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว ให้เวลา 10 นาที

สรุป	วัยรุ่นหญิง	วัยรุ่นชาย
	- มีหน้าอก	- เสียงแตก ห้าว และทุ้ม
	- มีสะโพก	- ไหล่และหน้าอกขยายกว้างขึ้น
	- มีประจำเดือน	- มีการผลิตและหลั่งน้ำอสุจิ → ผันเปียก

โดยทั่วไปทั้งเด็กหญิงและเด็กชายจะเข้าสู่ความเป็นวัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ 10-14 ปี ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละคน ลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของผู้หญิง คือ การมีประจำเดือน ลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของวัยรุ่นชาย คือ มีการผันเปียก ซึ่งทั้งการมีประจำเดือน และการผันเปียกของเด็กหญิงและเด็กชายมีวิวัฒนาการทางเพศ หรือมีความต้องการทางเพศ หรือมีความสามารถที่จะให้กำเนิดลูกหลายได้ ซึ่งถ้าหากวัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม หรือไม่ป้องกัน จะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่ต้องการ การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ นำไปสู่ปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาการเรียน การทำแท้ง การไม่ยอมรับ หรือไม่มีความผูกพันกับบุตรในครรภ์ซึ่งจะนำไปสู่การทอดทิ้งเด็กได้ ฯลฯ

แล้ววัยรุ่นเขาต้องการหรือสนใจเรื่องอะไรกันบ้าง

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าวัยรุ่นมีความต้องการหรือสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งก็ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธเพราะเป็นเรื่องปกติ การสนใจเพศตรงข้ามเป็นธรรมชาติของวัยรุ่น การที่วัยรุ่นจะคบเพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดในสังคมปัจจุบัน แต่วัยรุ่นที่คิดจะมีคู่ครองต้องระวังตนเองให้คบกันในขอบเขตที่เหมาะสม

1. คบแบบเพื่อน
2. คบแบบคู่คองหรือคู่รัก

วัยรุ่นชายและหญิงต้องการตอบสนองทางเพศแตกต่างกัน

ในการคบกันแบบคู่คองหรือคู่รัก วัยรุ่นหญิงต้องการเพียง “ความรัก” ความรู้สึกอบอุ่นใจ มีคนปกป้อง ห่วงใย ต้องการความโรแมนติกเท่านั้น

ส่วนในวัยรุ่นชายเริ่มต้องการ “ความใคร่” ซึ่งฝ่ายหญิงอาจเพลี่ยงพล้ำ ถ้าปล่อยตัวปล่อยใจให้เคลิบเคลิ้มไปกับอารมณ์โรแมนติกโดยไม่รู้ตัว

ซึ่งผลของการเผลอตัวเผลอใจอาจทำให้วัยรุ่นตั้งครรภก่อนถึงเวลาอันสมควร ซึ่งตัวเราเอง ครอบครั้ว และสังคมยอมรับไม่ได้

ดังนั้น เราจึงควรลองถามตัวเองว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าตั้งครรภในขณะที่เรียน ขอให้แต่ละกลุ่มตอบคำถามต่อไปนี้ ให้เวลา 10 นาที

- พ่อแม่จะว่าอย่างไร
- การเรียนที่โรงเรียนจะเป็นอย่างไร
- เพื่อนบ้านเขาจะพูดกันว่าอย่างไร
- พ่อของลูกจะรับผิดชอบหรือไม่
- จะตั้งครรภต่อไปหรือไม่
- จะเลี้ยงลูกอย่างไร
- จะผิดศีลธรรมและจะเป็นควาบาปหรือไม่

ชุดฝึกที่ 2

ความรักกับการควบคุมทางอารมณ์

ความสำคัญ

1. เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างชาย-หญิง
2. เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์ซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์
3. เพื่อให้ทราบถึงวิธีการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

วิธีการ

1. บรรยายเกี่ยวกับความรัก
2. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างชาย-หญิง
3. ยกตัวอย่างความคิด ความรู้สึกของผู้ชาย และสถานการณ์ซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

ความรักกับการควบคุมทางอารมณ์

เมื่อถึงวัยรุ่นเป็นเรื่องปกติที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต่างเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และมีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบของความรักขึ้นมา ซึ่งมักจะเริ่มต้นจากความรู้สึกชอบพอกัน อารมณ์รักที่เกิดขึ้นจะทำให้ทั้งคู่รู้สึกคิดถึงกัน อยากเห็นหน้า พูดคุยใกล้ชิดกัน ในฐานะที่นักเรียนเป็นผู้หญิง ใครที่มีแฟนแล้วหรือยังไม่มีก็ตาม สมมติว่าถ้าเรามีแฟน เราจะรู้สึกอย่างไร ? แล้วคิดว่าแฟนเราเขาคิดและรู้สึกกับเราอย่างไร ?

ความรักทำให้คนมีพลัง ชีวิตที่มีความรักจะเต็มไปด้วยความสดใสกระชุ่มกระชวย แต่อารมณ์รักของผู้หญิงและผู้ชายก็มีการแสดงออกที่แตกต่างกันอยู่ไม่น้อย เพราะธรรมชาติสร้างให้ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันทั้งทางร่างกายและจิตใจ และนั่นเป็นสาเหตุที่อาจทำให้เกิดปัญหาตามมาได้โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

นักเรียนอยากทราบไหมว่าผู้ชายเขาคิดแตกต่างจากเราอย่างไร

จากผลการสำรวจของคูเร็กซ์โกลนัล เซ็กซ์ เซอร์เวย์ 1999 : มุมมองของวัยรุ่น โดยสำรวจในวัยรุ่นอายุ 16-21 ปี จาก 14 ประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยด้วย พบว่า 36% คาดหวังว่าจะมีเพศสัมพันธ์กับคูรักในเดือนแรกที่คบกัน 77% คาดหวังว่าคงไม่เกิน 3 เดือนแรกที่คบกัน

นอกจากนี้ผลงานวิจัยของอาจารย์เอแบค ยังระบุว่าอันตรายสุดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน นักศึกษาที่มาเช่าหอพักอยู่ เวลาออกเดทมีสิทธิ์ถูกแฟนใช้กำลังบังคับให้เสียสาวสูง เพราะสถานที่เอื้ออำนวย และงานวิจัยนี้ยังบอกอีกว่า “ชายไทยทุกคนเมื่อมีแฟน แต่ละคนมุ่งที่จะล่วงล้ำความบริสุทธิ์ของฝ่ายหญิงแทบทั้งสิ้น

จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ทั้งหลายทั้งปวงที่เกิดขึ้นมักเกิดที่แหล่งเที่ยวกลางคืนก่อนเป็นอันดับแรก ไม่ว่าจะเป็นผับ หรือเชค เพราะหลังจากเหล้าเข้าปากไป สิ่งแรกที่ผู้ชายนึกถึงร้อยทั้งร้อยก็คือพรหมจรรย์ของฝ่ายหญิงที่ตนเองพาไปด้วย และพยายามหาโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยตลอดเวลา และผลการวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นว่าในช่วงที่ดื่มเหล้าอย่างสนุกสนานเฮฮาในดิสโก้เชคนั้น หญิงสาวที่ออกเที่ยวกลางคืนยังมีความเสี่ยงที่จะถูก “วางยา” ทั้งจากชายหนุ่มที่ไปด้วย และชายหนุ่มที่รู้จักกันชั่วข้ามคืนเช่นกัน

จากสภาพวัฒนธรรมและการเลี้ยงดูของคนไทยที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงค่อนข้างมาก โดยเฉพาะเพศชายจะมีสิทธิในการแสดงออกทางด้านเพศสัมพันธ์มากกว่า ขณะที่ผู้หญิงจะถูกกดไว้ตลอด ผลที่เกิดขึ้นคือเมื่อฝ่ายหญิงพลาดท่าเสียทีลงไปก็ไม่กล้าบอกใครแม้กระทั่งพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพราะสังคมมักจะโทษฝ่ายหญิงเสมอว่าไปเปิดโอกาสให้เอง โดยยินยอมให้ผู้ชายใกล้ชิดสองต่อสอง สังคมจะไม่มองว่าทำไมผู้ชายไปทำอย่างนั้นแต่จะบอกว่าทำไมผู้หญิงไปเปิดโอกาส ทำไมผู้หญิงถึงยอม

นอกจากนี้จะขอเสริมตัวอย่างความรู้สึกนึกคิดของเพศชายที่ได้อ่านมาจาก Internet ว่า เขารู้สึกกันอย่างไร

1. บอมย์ วัย 14 ปี “รู้สึกตอนอายุ 12-13 ปี เริ่มมองผู้หญิงสวย อยากมีแฟน ชอบทำตัวเป็นจุดเด่น ก็พยายามจีบผู้หญิงแข่งกับเพื่อนว่าได้คน หนึ่ง ๆ ที่ก็ได้ไม่ได้ชอบทุกคน”
2. ปู วัย 14 ปี “บางเรื่องก็คุยกันได้เฉพาะผู้ชาย ผู้หญิงไม่ควรรู้เลย เพราะเขาอาจเห็นเราเป็นคนทะเล้ง เวลาผู้หญิงมากอดคอกก็รู้สึกว่าอะไรจะเนี้ย พูดไม่ถูกเหมือนกัน แต่มัน รั้อยู่ในใจ”
3. ตะ วัย 15 ปี เริ่มมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่ชั้น ม.1 เล่าว่า “พ่อแม่ก็รู้ แต่ก็ไม่ได้ห้ามแค่บอกว่าอย่าทำลูกสาวใครท้อง อย่าติดเอดส์ แล้วก็เรียนหนังสือให้จบ แค่นั้น”
4. “ถ้าถามเด็กผู้ชายว่าผู้หญิงผู้ชายไปดูหนังด้วยกัน จับมือกัน ผู้ชายคิดอะไร คำตอบก็คือเรื่องบนเตียง ซึ่งไม่รู้ว่าจะรักหรือเปล่า ส่วนใหญ่ผู้ชายจะไม่ระวังและมีความพร้อมอยู่ตลอดเวลา ความพร้อมก็คือโอกาสได้เที่ยวเซค ได้ไปต่อกัน มีที่ที่เหมาะสม
5. “ถามเด็กผู้ชายว่าแฟนคนปัจจุบันคือคนที่จะแต่งงานด้วยไหม เด็กผู้ชายส่วนใหญ่ตอบทันทีว่าไม่ใช่ เดียวก็เปลี่ยน”
6. “สำหรับผู้ชาย เช็กซ์ก็คือเช็กซ์ ระบายความต้องการทางเพศเสร็จก็จบไปเหมือนกัน อาหารมือหนึ่ง”

จากตัวอย่างทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าผู้ชายกับผู้หญิงมีความคิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน คือ ผู้ชายคิดแต่จะล่วงเกินผู้หญิง ดังนั้นเราซึ่งเป็นผู้หญิงต้องระวังตัวระวังใจของตัวเอง หากคิดว่าไม่ต้องการเสียสาวก่อนวัยอันควร และคิดว่าเรายังไม่สามารถรับผิดชอบตัวเองได้ ทางเลือกที่ดีก็คือพยายามหลีกเลี่ยงการอยู่ด้วยกันสองต่อสองกับคนที่เรารักในที่ลับตาคน อย่าคิดว่าฉันทนใจแข็งคงเอาตัวรอดได้ เพราะความรักกับความใคร่มักเกิดขึ้นพร้อมๆ กันเสมอ

เมื่อพูดถึงความรักก็มีหลายประเภทแล้วแต่เจ้าของทฤษฎี แล้วความรักสำหรับตัวนักเรียนคิดว่าเป็นอะไร ?

ความรักแบ่งง่าย ๆ เป็น 4 เกรด มีอะไรบ้าง : รักใคร่ใฝ่กามา รักหวังวิวาห์มาคู่กัน รักแบ่งปันความสุข รักยอมทุกข์เพื่อสุขเธอ เกรด 1 ถือว่าตก เกรด 2 ถือว่าผ่าน เกรด 3 แปลว่าดี เกรด 4 นี้ถึงเลิศ

เกรด 1 รักใคร่ ใฝ่กามา : มีกามารมย์เป็นตัวนำ เห็นปุ๊บรักปั๊บ เกิดง่ายจบง่าย ไม่ยังยืน ไม่ผูกพัน ประเภทกะพินแล้วทิ้ง

เกรด 2 รักหวังวิวาห์มาคู่กัน : เป็นความรักที่พัฒนาความสัมพันธ์เป็นความผูกพัน เป็นความรู้สึกที่นำไปสู่การใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างคนสองคน รู้สึกรับผิดชอบ มีความจริงใจ ต้องการให้ชีวิตคู่ร่วมกัน ภาษาชาวบ้านเรียก "รักจริงหวังแต่ง"

เกรด 3 รักแบ่งปันความสุข : เป็นความรักแบบปรารถนาดี ไม่มีเรื่องเช็กซ์เข้ามาเกี่ยวข้อง องค์ประกอบของความรักเกรดนี้คือ

อะไรก็ตามที่ทำแล้วอีกฝ่ายหนึ่งมีความสุข : เราจะทำสิ่งนั้นสม่ำเสมอ

อะไรก็ตามที่ทำแล้วอีกฝ่ายหนึ่งมีความทุกข์ : เราจะหลีกเลี่ยง

หากอีกฝ่ายทำให้เราทุกข์ เสียใจ เจ็บปวด : เราจะให้อภัย

เกรด 4 รักยอมทุกข์เพื่อสุขเธอ : เป็นรักอย่างอุทิศรักด้วยความเสียสละเพื่อให้คนที่รักสมหวัง และมีความสุขโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน แม้บางครั้งเราอาจต้องยอมทุกข์ใจหรือเจ็บปวดก็เพื่อคนที่เรารัก ตัวอย่างของความรักในระดับนี้คือ ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก

ถ้ามีหนุ่มคนไหนมาบอกรักเรา ลองพิจารณาดูว่าเขารักเราเกรดไหน ถ้าเขาให้เกียรติเรา เอาใจใส่ความรู้สึกของเรา ห่วงใยยามเราเป็นทุกข์ ซื่อสัตย์ต่อความจริงใจที่เรามีให้เขาอย่างนี้ประมาณได้ว่าเป็นความรักเกรด 2 ขึ้นไป ให้ความเวลาในการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ปรับตัวสำหรับความแตกต่าง ดัดสใจแต่งงานเมื่อพร้อม ชีวิตก็จะ Happy ending อย่างที่หลายคนเข้าใจ

เรื่อง คุณค่าความเป็นหญิง

ความสำคัญ 1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ "คุณค่าความเป็นหญิง" หลังจากดูวีดีโอ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับตัวนักเรียนได้

วิธีการ

1. ให้นักเรียนดูวีดีโอ เรื่อง "วัยรุ่นน่ารัก" จากวีดีโอ ของกรมสุขภาพจิต ผู้วิจัย สุ่มถามนักเรียนประมาณ 10 คนละ 1-2 ข้อ หลังจากดูวีดีโอ เป็นข้อคิดเกี่ยวกับ "คุณค่าความเป็นหญิง"
2. ผู้วิจัยอธิบายเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ตามใบความรู้ที่ 1
3. ผู้วิจัยสรุปถึงประโยชน์ของการรักษานวลสงวนตัว พร้อมทั้งสุภามิจดสอนหญิง

เวลาทั้งหมด 60 นาที

ใบความรู้

ประเภทของความรัก

1. ความรักที่ไม่อิงอารมณ์ใคร่ (Unromantic love) ธรรมชาติของความรักนี้จะมั่นคง ยืนยาว และเป็นความรักที่ต่างจากรักของคู่รักหรือสามีภรรยา
 - ความรักระหว่างพ่อแม่ลูก อยู่บนรากฐานของความผูกพันทางใจ และสายเลือด
 - ความรักระหว่างพี่น้อง เป็นความรักที่เกิดจากความผูกพันกระชับ ความสนิทสนม
 - ความรักระหว่างเพื่อน ในวัยรุ่นความรักนี้ดูจะเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ เพราะต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน
2. ความรักฉันทักคู่รัก หรือรักด้วยใจพิศواسปรารถนา (Romantic love) เป็นความรักที่ผสมผสานระหว่างอารมณ์รักใคร่ และดึงดูดด้านสรีระ ทำให้คนรู้สึกอ่อนไหว เพราะบาง สับสน ความตื่นเต้นบางครั้งก็เจ็บปวดรวดร้าว
 - ความรัก vs ความหลงใหล เป็นความรู้สึกที่ชอบ สนใจ และดึงดูดใจอย่างรุนแรง เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และเต็มไปด้วยความเร้าร้อนกระวนกระวาย ทำให้คนขาดเหตุผลและ “ตาบอด”
 - ความรัก vs ความริษยาหึงหวง เป็นความรักที่แฝงด้วยความรู้สึกเป็นเจ้าของ มุ่งหวัง และเรียกร้องความรักความสัตย์ซื่อจากอีกฝ่าย ตลอดเวลา

ใบความรู้ คติรักของวัยรุ่น

1. สักวันหนึ่งฉันจะได้พบคนที่ถูกใจที่สมบูรณ์แบบ เป็นความใฝ่ฝันว่าสักวันหนึ่งจะต้องได้พบคู่รักที่ดีพร้อม ความรู้สึกนี้อยู่บนรากฐานของ Romantic love
2. รักแท้เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในชีวิต อยู่บนความเชื่อที่ว่ารักแท้มิใช่ความหลงใหล ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างรักแท้กับอารมณ์อื่นๆ ออกจากกันได้นอกจากจะผ่านประสบการณ์ความรักมายาวนาน
3. ความรักไม่เคยเปลี่ยนแปลง คำพูดที่พบเสมอๆ ของคนที่ถือคติแบบนี้คือ "สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเรา คือ เราชักกันและกัน"
4. สิ่งภายนอกกำหนดความรัก จะไม่เชื่อว่าความรักเกิดจากสิ่งที่ฝังอยู่ในความรู้สึกของตัวเอง แต่มาจากพฤติกรรม บุคลิกภาพและประสบการณ์ของเขา
5. ความรักขจัดได้ทุกปัญหา ส่วนใหญ่มักเกิดจากความผิดหวังว่าวุ่นใจ เมื่ออีกฝ่ายไม่ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยแก้ปัญหาตามที่คาดหวังไว้ ความรักจะช่วยแก้ปัญหาได้ก็ต่อเมื่อต่างฝ่ายต่างก็ได้คำนึงถึงจิตใจและความต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
6. ความรักที่ดีที่สุด คือ ความรักที่ปราศจากความเห็นแก่ตัว

ไขความรู้อันลึกซึ้ง รักในแง่คิดของมาสโลว์

นักจิตวิทยาชื่อ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) ได้พูดถึงเรื่องความรักไว้ว่า

- คนเราต้องการความรักที่มั่นคง แต่คนที่เปลี่ยนไปรักคนใหม่อยู่เรื่อยๆ หรือตกหลุมรักบ่อยๆ เพราะต้องการรักษาความรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจให้คงอยู่
- ความรักมักจบลงเพราะความโกรธและความเบื่อบ่อยเนื่องจากเมื่อเกิดความรู้สึกดังกล่าวกจะทำให้คนลืมคิดถึงใจเขาและเลิกพยายามที่จะยอมรับอีกฝ่ายหนึ่ง
- องค์ประกอบของความรักจะต้องมีมิติภาพ มีการแบ่งปันให้ความนับถือต่อกัน การยอมรับกันและมีความยืดหยุ่น
- ความรักที่มีคุณภาพต้องให้ความสำคัญกับความคิด และความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อต้องการการตัดสินใจ ควรระมัดระวังอย่างมาก เพราะอาจเกิดผลกระทบต่อสัมพันธ์ภาพระหว่างกันได้ และสิ่งที่ควรระวังคือ อย่าตัดสินใจแบบเผด็จการ เนื่องจากจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกถูกกดดันและทับข้อใจ

เรื่อง คุณค่าความเป็นหญิงวิธีการ

วิธีที่ 1

ให้นักเรียนดูวิดีโอเรื่อง “วัยรุ่นนุ่่นรัก” จากเทปวีดีโอ กรมสุขภาพจิต ผู้วิจัยได้ถามข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “คุณค่าความเป็นหญิง” อย่างไรบ้าง โดยสุ่มนักเรียนประมาณ 10 คน คนละ 1-2 ข้อ (หลังจากดูวิดีโอ)

เวลา

20 นาที

จุดประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กับ “คุณค่าความเป็นหญิง” หลังจากดูวิดีโอ และนำไปใช้กับนักเรียนอย่างไรบ้าง

วิธีที่ 2

ผู้วิจัยอธิบายเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ และนักเรียนได้เห็นคุณค่าของตัวเองมากขึ้น โดยมีเนื้อหา ดังนี้

เวลา

20 นาที

ใบความรู้

1. ความรักระหว่างชายหญิง

- ผู้ชาย - คิดเข้าข้างตัวเอง หากเปิดโอกาสให้เขาจับมือถือแขน และจับไปถึงไหนๆ ก็เป็นเรื่องยากที่จะบอกให้เขาหยุด เมื่ออารมณ์เขาเคลิบเคลิ้มยังไม่อยู่ “ผู้ชายไม่ได้คิด ไม่ได้รู้จัก และไม่ได้ต้องการเช่นเดียวกับผู้หญิง”
 ผู้ชายเข้าใจว่าผู้หญิงอยากมีเพศสัมพันธ์ด้วย
- ผู้หญิง - ผู้หญิงต้องการเพียงอยู่ใกล้ๆ คนรัก แค่มองตาหรือจับมือกันก็อบอุ่น และสุขใจพอแล้ว

2. ความรัก ความใคร่ ภูมิใจตัวเองก่อน

- ท่านพร้อมที่จะรับผลที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์
- ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่า ผู้ที่ท่านจะมีเพศสัมพันธ์ด้วยมีโรคติดต่อร้ายแรงอยู่ในตัวหรือไม่ เช่น โรคซิฟิลิส หนองใน คีบอักเสบบี โรคเอดส์

“ท่านเป็นหญิงหรือชายโปรดคำนึงถึงความถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน และการระแวงระวังเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง

3. ความคิดเรื่อง “พรหมจรรย์” ในทัศนคติของผู้ชาย เพื่อให้ผู้หญิงเห็นว่า “พรหมจรรย์” มีความสำคัญอย่างไรบ้าง

วิธีที่ 3

ผู้วิจัยสรุปถึงประโยชน์ ของการรักษานวลสงวนตัว พร้อมทั้งสุภามิต
สอนหญิงให้ผู้หญิงรู้จักรักษานวลสงวนตัว

เวลา

10 นาที

ผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

- ความสำคัญ
1. เพื่อให้ทราบถึงผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
 2. เพื่อส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรม “รักนวลสงวนตัว”

- วิธีการ
1. ยกตัวอย่างสถานการณ์
 2. นักเรียนอภิปรายร่วมกัน
 3. บรรยาย
 4. แบ่งกลุ่มนักเรียนนำเสนอเกี่ยวกับผลทางบวกและผลทางลบของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

ยกตัวอย่าง (ผ่านใส) 1. “เสียความบริสุทธิ์ตอนอายุ 14 ปี กับพี่ชาย เพราะรักก็เลยยอม พอท้องได้ 2 เดือน เขาก็ออกเงินให้ไปทำแท้ง ที่แรกก็กลัวๆ กล้าๆ คิดจะเอาไว้เหมือนกัน แต่อายุยังไม่ถึง 20 ปี เลยก้าวลำบาก ก็เลยตัดสินใจทำ”

2. “ครั้งแรกที่รู้ว่าท้องก็พยายามกินยาสตรีเพราะคิดว่าจะช่วยขับเลือด แต่ก็ไม่ได้ผล พอพี่สาวรู้เลยพาไปทำแท้ง คนไปเยอะมาก นั่งรอกันเป็นร้อย เขาทำให้สดๆ เลยแค่ 3 นาที เจ็บที่สุดในชีวิต และคิดว่าชีวิตนี้คงไม่กล้าท้องอีกแล้ว”

3. “แม้ว่าจะไม่ได้ท้อง ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในสายตาของสังคมก็ถือว่าเป็นคนไม่ดี บวกกับความเชื่อที่ว่าผู้ชายสามารถดูออกจะทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นขาดความมั่นใจในการสร้างความสัมพันธ์แบบมั่นคง”

จากตัวอย่างที่นำมาให้คุณนักเรียนรู้สึกอย่างไร ?

หากมีเพศสัมพันธ์โดยยังไม่พร้อม....จะเกิดอะไรขึ้น ?

ความพร้อมเป็นเรื่องที่ไม่มีใครบอกได้ แต่เป็นเรื่องที่บอกตัวเราเองได้ สิ่งที่เราต้องคิดคือ “เราอยากให้หรือจะยอมให้อะไรเกิดขึ้นกับชีวิตบ้าง” วัยรุ่นหลายคนมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตัดสินใจ เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เพราะฉะนั้นการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องสำคัญที่พวกเราทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ เราไม่ควรตัดสินใจจากเพื่อนหรือคนส่วนใหญ่เพราะแต่ละคนก็มีเหตุผลแตกต่างกันออกไป

ขอให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดว่าผลของการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่พร้อม และไม่ได้ป้องกันมีอะไรบ้าง ทั้งผลทางบวกและผลทางลบ

ผลทางบวก

- มีความสุข สนุก มั่นใจ ได้ปลดปล่อย รู้สึกโล่ง ซึ่งไม่คุ้น เป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ภายหลัง

- กังวล ไม่สบายใจ กลัวคนอื่นรู้
- พ่อแม่ผิดหวัง เสียใจ
- ตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์
- คนรอบข้างแสดงท่าทีรังเกียจ
- ต้องรับภาระเพิ่มทั้งที่ตัวเองยังไม่พร้อม
- เสียอนาคต ต้องออกจากโรงเรียน
- เสียโอกาสดีๆ ที่จะได้รับในอนาคต
- โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชส์
- ผลกระทบทางสังคมมีต่อผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย

ชุดฝึกที่ 5

เรื่อง 1. ผลเสียจากการทำแท้ง

2. วิธีป้องกันก่อนตัดสินใจทำแท้ง

- จุดประสงค์**
1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับ กระบวนการตัดสินใจทำแท้ง และผลกระทบที่ได้รับ
 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจผลเสียของการทำแท้ง

- วิธีการ**
1. อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจทำแท้ง 4 ข้อ คือ
 - ใบความรู้เรื่อง - ความกังวลใจว่าจะตั้งครรภ์
 - การกำหนดวิธีการ
 - การหาเหตุผลเพื่อการทำแท้ง
 - การลงมือทำแท้ง
 2. การจัดทำกิจกรรมกลุ่มโดยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกใบความรู้ 4 หัวข้อ นำมาวิเคราะห์ร่วมกัน แล้วนำเสนออภิปรายหน้าชั้น
 3. ผู้วิจัยอธิบายผลเสียของการทำแท้ง (ตามใบความรู้ที่ 5) และนำเสนอวิธีป้องกันก่อนตัดสินใจทำแท้ง (ตามใบความรู้ที่ 6)

เวลาทั้งหมด 60 นาที

ใบความรู้ที่ 1 ความกังวลใจว่าจะตั้งครรภ์

1. การรับรู้ถึงภาวะการตั้งครรภ์ เช่น การขาดประจำเดือน อาการแสดง และการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย การรับรู้ โดยบังเอิญ
2. ความรู้สึกของผู้หญิงเมื่อรู้ว่าตั้งครรภ์
3. การกำหนดความหมายของการตั้งครรภ์เป็น 3 ลักษณะ คือ การตั้งครรภ์เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงที่มีสถานภาพแต่งงานแล้ว , การตั้งครรภ์ที่มีฝ่ายชายรับรองความเป็นพ่อของบุตรในครรภ์ , การตั้งครรภ์เป็นการรับผิดชอบที่ผู้หญิงต้องเลี้ยงดูบุตรที่เกิดมาให้เจริญเติบโตต่อไป

ความกังวลใจว่าจะตั้งครรภ์ คือ หญิงที่ไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้วางแผนที่จะตั้งครรภ์จะมีเป็นลำดับแรกทันที ภายหลังจากที่ตระหนักว่ามีความผิดปกติเกิดขึ้นกับร่างกายของตนเอง

ใบความรู้ 2

การกำหนดวิธี

ผู้หญิงมีวิธีคิดในการกำหนดการเลือกอยู่บนพื้นฐาน สภาพความเป็นจริงของชีวิตตนเองเป็นสำคัญ ตัวอย่างสถานการณ์ คือ

1. การคาดหมาย ผลกระทบที่จะได้รับหากเก็บครรภ์เอาไว้ เช่น ความอับอายที่สังคมมองว่าเป็นคนไม่ดี
2. ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้หญิง เช่น การเคยผ่านประสบการณ์ทำแท้งมาแล้ว
3. เหตุการณ์ในชีวิตเปลี่ยนแปลงไปภายหลังตั้งครรภ์ เช่น ฝ่ายชายหลบหนี หายหน้าไป
4. การเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสาร

ใบความรู้ 3

การหาเหตุผลต่อรองพร้อมตัวอย่างสถานการณ์

1. กรณีตัดสินใจเลือกการทำแท้ง สิ่งสำคัญอันดับแรก คือ ควรทราบว่า ผู้หญิงมีความเชื่อหรือติดต่อการทำแท้งอย่างไร และให้ความหมายการทำแท้ง
 - 1.1 ความคิดของผู้หญิงต่อการทำแท้ง
 - เป็นการกระทำผิดบาป
 - เป็นเรื่องการสูญเสีย
 - เป็นอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพ
 - 1.2 วิธีการหาเหตุผลต่อรองในการทำแท้ง
 - หลีกเลี่ยงการทำแท้งโดยตรง
 - ให้ความหมายการทำแท้งใหม่
 - การยอมรับโดยหาเหตุผลหักล้างหรือเปรียบเทียบ
2. การหาเหตุผลต่อรองกรณี เลือกการตั้งครรภ์ต่อไป
 - 2.1 มีฐานะยากจน รายได้น้อย
 - 2.2 วิธีหาเหตุผลต่อรองในการเลือกการตั้งครรภ์
 - การหลบหนีไปอยู่ที่อื่นชั่วคราว
 - การอยู่ร่วมกับคนที่มีปัญหาเหมือนกัน
 - การคลอดแล้วยกลูกให้ผู้อื่น
 - การคาดหวังว่าฝ่ายชายจะกลับมายอมรับบุตร

ใบความรู้ 4

การลงมือทำแท้ง และตัวอย่างสถานการณ์

1. กรณีการลงมือทำแท้ง แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ
 - ความคิด ความรู้สึกก่อนการทำแท้ง เช่น การทำแท้งเป็นความลับ
 - ความคิดความรู้สึกขณะทำแท้ง เช่น รู้สึกเจ็บปวดได้รับการรักษา
 - ความคิดความรู้สึกภายหลังการทำแท้ง
2. กรณีเลือกการตั้งครรภ์ต่อไป
 - ความคิดความรู้สึกขณะตั้งครรภ์ เช่น วางแผนเกี่ยวกับลูกและตนเอง
 - ความคิดความรู้สึกภายหลังคลอด เช่น ต้องการยกลูกให้คนอื่น

ใบความรู้ 5
ผลเสียของการทำแท้ง
และวิธีป้องกันก่อนตัดสินใจทำแท้ง

ผลเสีย

1. การกระทำผิดอาชญากรรมตามประมวลกฎหมายอาญา
2. ภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้ง เช่น การตกเลือด , มดลูกทะลุ , การอักเสบติดเชื้อ , รกค้าง , บาดเจ็บ

วิธีป้องกันก่อนตัดสินใจทำแท้ง

1. เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เมื่อเกิดพลาดพลั้งไปแล้ว ขอให้ตั้งสติให้ดี อย่าด่วนทำร้ายตัวเอง หรือเด็กในท้องก่อนอื่นต้องคุยกับคู่ของเราว่า เขาคิดจะทำอะไรต่อการตั้งครรภ์ , การเลี้ยงลูก และอนาคตด้านการเรียน
2. อย่าพยายามแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เราจำเป็นต้องปรึกษาผู้ที่มีประสบการณ์ที่เรารู้สึกได้ว่า ไว้วางใจได้ อาจเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือครู เพื่อขอคำปรึกษา และหาทางออกที่เหมาะสมร่วมกัน
3. หากคิดว่าปรึกษาคนใกล้ตัวไม่ได้ เพราะกลัวเขาอาจรับไม่ได้ สามารถปรึกษาได้กับสถาบันพัฒนาประชากร หรือสมาคมวางแผนครอบครัว ซึ่งมีศูนย์บริการรับปรึกษาปัญหาการตั้งครรภ์อยู่ในชุมชนทั่วไปที่อยู่ใกล้บ้าน เพื่อพูดคุยและหาทางออกที่เหมาะสมสำหรับตัวเองต่อไป

เรื่อง โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

- จุดประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 2. เพื่อให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น , นำเหตุการณ์ที่ได้นำมาเสนอให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดโรค
- วิธีการ
1. ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับความหมายของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ , ประเภทของโรคติดต่อ , อาการแสดง , การรักษา

- โรคซิฟิลิส	ใบความรู้ที่ 1
- โรคหนองใน	ใบความรู้ที่ 2
- เริม	ใบความรู้ที่ 3
- โรคเอดส์	ใบความรู้ที่ 4
 2. แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้ใบงานคนละ 1 ใบ นำมาวิเคราะห์ นำมาเสนอ โดยส่งตัวแทนออกมาอภิปรายหน้าชั้น
 3. ผู้วิจัยสรุป พร้อมบอกวิธีป้องกันโรค + ภาพ
- เวลา 60 นาที

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นโรคติดต่อทางเพศชนิดหนึ่ง ซึ่งถึงแม้ว่าโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นี้จะไม่รุนแรงถึงขนาดทำให้ผู้ป่วยถึงกับเสียชีวิต แต่ก็สร้างความรำคาญ และความทุกข์ทรมานให้กับผู้ป่วยเป็นโรคนี้อย่างมาก ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้ว คุณควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นี้บ้าง ตลอดจนจะได้ทราบถึงลักษณะอาการแรกเริ่มต่าง ๆ ของโรคติดต่อทางเพศนี้ เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ในการสังเกตอาการของตนเอง และหากพบอาการแรกเริ่มแล้ว จะได้รับรักษาให้ทัน่วงทีก่อนที่โรคที่จะลุกลามเพิ่มขึ้น ซึ่งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นี้ประกอบด้วย

ใบความรู้ 1

1. โรคซิฟิลิส (Syphilis)

โรคซิฟิลิส เป็นกามโรคชนิดหนึ่งที่มีอันตรายและร้ายแรงมากที่สุดในกลุ่มของกามโรคทั้งหมด สืบเนื่องมาจากว่าโรคซิฟิลิสเป็นโรคที่มีอาการเรื้อรังมีระยะติดต่อยาวนานมากถึง 2 ปี และโรคซิฟิลิสนี้ยังก่อให้เกิดความพิการหรืออัมพาตแก่อวัยวะที่สำคัญๆ ของร่างกาย ตลอดจนจนผู้ที่เป็นโรคนี้อาจสามารถถ่ายทอดโรคสู่ทารกในครรภ์ได้ด้วย

อาการแสดงของโรคซิฟิลิส

ซิฟิลิสระยะที่ 1

ภายหลังจากได้รับเชื้อมาประมาณ 10-90 วัน (เฉลี่ย 21 วัน) จะมีแผลเกิดขึ้นตามร่างกาย อาจเป็นแผลเดียวหรือหลายแผลก็ได้ ซึ่งแผลของซิฟิลิสในระยะแรกนี้สามารถเกิดขึ้นที่ส่วนไหนของร่างกายก็ได้ แต่ที่พบได้บ่อยมากที่สุดคือบริเวณทวารหนักภายในรูกัน ที่ริมฝีปาก ลิ้น คอมนทอนซิล หนังกา ห้วนนม และนิ้วมือ โดยแรกเริ่มของการเป็นแผลนั้นจะเริ่มเป็นตุ่มสีแดงคล้ายขนาดเท่าเม็ดถั่วต่อไปตามจะแตกออกเป็นแผลมีรอบขอบจะแข็งเรียบ บางคนเรียกแผลริมแข็ง ลักษณะแผลดูสะอาด ฐานเรียบ ขอบนูนขึ้นแข็งแตกต่างจากแผลอื่นๆ ผู้ที่เป็นแผลนี้จะไม่รู้สึกเจ็บ และในระยะที่เป็นแผลนี้เราอาจคลำพบต่อมน้ำเหลืองที่บริเวณใกล้เคียงกับแผลได้ ซึ่งต่อมน้ำเหลืองนี้จะมีลักษณะโต แข็ง เคลื่อนที่ได้ไม่มีหนอง ไม่มีอาการปวด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้บริเวณผิวหนัง ต่อมน้ำเหลืองโตนี้อาจมีข้างเดียวหรือ 2 ข้างก็ได้ แต่ในกรณีหากเป็นแผลที่ต้นคอเราอาจคลำไม่พบต่อมน้ำเหลืองก็ได้ ซึ่งระยะของแผลที่เกิดขึ้นในช่วงแรกนี้แผลจะค่อย ๆ หายไปเองที่ละน้อยโดยไม่ต้องรักษาแผลจะหายได้เองภายในเวลา 3-6 สัปดาห์ แต่มีได้หมายความว่าโรคจะหายไปด้วย ตรงกันข้ามถ้าหากยังไม่ได้รับการรักษาให้ถูกวิธี โรคจะลุกลามต่อไปเข้าสู่ระยะที่ 2

ซิฟิลิสระยะที่ 2

หลังจากซิฟิลิสระยะที่ 1 หรือหลังจากเป็นแผลริมแข็งแล้วประมาณ 6-8 สัปดาห์อาจยืดเวลาไปถึง 1 ปี หรือมากกว่านี้ก็ได้ ผู้ที่ได้รับเชื้อซิฟิลิสอยู่ในระยะที่ 2 นี้จะมีอาการเกี่ยวกับผิวหนังอาการที่แสดงที่ผิวหนังคือ มีเม็ดตุ่มหรือเป็นผื่นเกิดขึ้นทั่วไปตามร่างกาย ไม่คัน บางรายอาจไม่ปรากฏอาการเด่นชัดหรือเป็นเพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ แล้วก็หายไป บางคนเป็นแผลตุ่มเล็กๆ ขึ้นโดยไม่รู้สึกอะไร บริเวณผื่นที่พบบ่อยคือบริเวณหน้าอก ฝ่ามือและฝ่าเท้า

อาการนอกจากผื่นแล้วมักจะมีอาการปวดหัว อ่อนเพลีย เบื่ออาหาร น้ำหนักลดลง มีไข้เจ็บคอ ปวดในกระดูก ปวดข้อและกล้ามเนื้อ ต่อม้ำเหลืองโต บางรายอาจมีอาการผรุ้งเป็นหย่อมๆ ตรวจพบเลือดบวกผื่นตามตัวเรียกว่า “ออกดอก”

อาการและอาการแสดงออกของโรคซิฟิลิสที่ปรากฏอยู่ในระยะที่ 1 และระยะที่ 2 นี้อาจค่อยๆ หายไปได้เอง แต่มีได้หมายความว่าโรคซิฟิลิสจะหายไปด้วย ตรงกันข้ามถ้าโรคยังไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้องโรคจะลุกลามต่อไปในระยะรุนแรงขึ้นอีก

การรักษาโรคซิฟิลิส

หากบุคคลใดตรวจพบว่าตนเองมีอาการเข้าข่ายสงสัยว่าตนป่วยเป็นโรคซิฟิลิสแล้ว ควรไปพบหมอเพื่อการตรวจรักษา โดยในระยะแรกของการรักษานั้นหมออาจจะฉีดยาจำพวกเพนนิซิลินให้ ซึ่งการไปรับการตรวจรักษานี้ท่านควรพาคู่ที่ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์ไปตรวจรักษาด้วย เพื่อที่จะได้เป็นการป้องกันมิให้ท่านต้องหวนกลับมาติดเชื้อใหม่

ใบความรู้ 2

2. โรคหนองใน (Gonorrhea)

โรคหนองในเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่สำคัญโรคหนึ่ง ซึ่งผู้ป่วยเป็นโรคนี้ในปัจจุบันมีจำนวนมากเพิ่มขึ้น โดยผู้ที่ติดเชื้อโกโนเรียนี้หากเป็นหญิงที่กำลังตั้งครรภ์ก็จะทำให้ลูกที่เกิดมานั้นมีอาการตาอักเสบหรือตาบอดได้

อาการแสดงของโรคหนองใน

อาการแสดงของโรคนี้จะแตกต่างกันระหว่างเป็นเพศชายและเพศหญิง

การติดเชื้อโกโนเรียในเพศชาย

โดยทั่วไปการติดเชื้อจะมีเพียงที่ช่องทวารหนัก ซึ่งมีเพียง 5% ที่ติดเชื้อที่คอหอย แต่ในผู้ที่ชอบรักร่วมเพศจะพบการติดเชื้อได้ทั้งช่องทวารหนัก และที่คอหอยระยะฟักตัวของโรคในผู้ชายใช้ ระยะ 2-7 วัน แม้ว่าบางรายอาจมีระยะเวลานานกว่านี้ หรือในบางรายอาจไม่แสดงอาการเลย และในบางรายอาจมีหนองไหลออกมาจากช่องทวารหนัก มีอาการแสบเกิดอาการอักเสบ จะอยู่ได้โดยเฉลี่ย 8 สัปดาห์ และทำให้อวัยวะอักเสบเกิดฝีอักเสบที่ต่อมไทรอยด์

การติดเชื้อโกโนเรียในเพศหญิง

บริเวณที่ติดเชื้อที่พบบ่อยที่สุดคือ บริเวณคอมดลูก ท่อปัสสาวะ ช่องทวารหนัก และคอ ภายหลังจากการติดเชื้อที่คอมดลูก จะมีอาการอักเสบแดงมีหนองไหลออกมา จะมีการแพร่กระจายเชื้อจากคอมดลูกไปยังเย็บุภายในมดลูกทำให้มีอาการอักเสบ บางครั้งอาจเป็นสาเหตุประจำเดือนไหลออกมาผิดปกติ มีอาการปวดท้องน้อยและกดเจ็บ

ใบความรู้ 3

3. เริม (Herpes)

เริมจัดว่าเป็นโรคติดต่อโดยการสัมผัสหรือทางเพศสัมพันธ์โรคหนึ่ง และถึงแม้ว่าโรคนี้จะไม่มีอาการรุนแรงมากนัก แต่ก็ก่อให้เกิดความทรมานกับผู้ที่ เป็นโรคนี้นานตลอดทั้งถ้าหญิงที่ตั้งครรภ์ป่วยเป็นโรคนี้แล้ว เด็กในครรภ์ที่เกิดมาก็จะได้รับผลกระทบจากโรคนี้ด้วย

อาการของโรคเริม

หลังจากได้รับเชื้อประมาณ 2-12 วัน เฉลี่ย 6 วัน จะเกิดเป็นตุ่มใสๆ ตามร่างกาย จะมีอาการเจ็บปวดมาก บางครั้งรู้สึกปวดแสบปวดร้อนต่อมตุ่มนี้ จะแตกเป็นแผลตื้นๆ อยู่ 7-10 วันก็จะหายไปเอง โรคเริมนี้สามารถเกิดขึ้นหรือ เป็นซ้ำได้อีก มีไข้สูง ภาวะเครียด ขณะกำลังมีประจำเดือน ร่างกายอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอ มีความผิดปกติของระบบย่อยอาหาร เป็นต้น โดยเราจะ แบ่งการติดโรคนี้เป็น 2 ระยะ คือ

1. ระยะแรกในการติดเชื้อ (Primary infection) คือ ได้รับเชื้อครั้งแรก โดยที่ยังไม่มีภูมิคุ้มกันต่อโรคนั้น เช่น แคมเล็กที่ช่องคลอด หรือปากมดลูก ขนาดของตุ่มจะใหญ่กว่า มีต่อมน้ำเหลืองที่ขาหนีบมีอาการไข้สูง อ่อนเพลีย ปวดกล้ามเนื้อ โดยระยะนี้ถ้าเจาะเลือดหาภูมิคุ้มกันโรคห่างกัน 2 สัปดาห์ จะพบว่าการสูงขึ้นของภูมิคุ้มกันโรคมากกว่า 4 เท่า

2. ในระยะการติดเชื้อซ้ำ (Recurrent infection) คือ ผู้ที่ได้รับเชื้อ หลังจากมีภูมิคุ้มกันโรคแล้ว ตุ่มใสๆ ที่เป็นมักมีจำนวนน้อยกว่า (1-3) ตำแหน่งคล้ายๆ กับการติดเชื้อครั้งแรก และถ้าเจาะภูมิคุ้มกันโรคจะไม่ พบว่าการสูงขึ้นของภูมิคุ้มกันโรคได้อย่างชัดเจนเหมือนในระยะการติดเชื้อ ครั้งแรก

การรักษาโรคเริม

โรคเริมนี้ไม่มีการรักษาเฉพาะเจาะจง เนื่องจากโรคนี้สามารถหายได้เอง ซึ่งการรักษาสุขภาพร่างกายจะช่วยในการป้องกัน และรักษาโรคนี้ได้

ใบความรู้ 4

4. โรคเอดส์ (AIDS)

โรคเอดส์หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง ซึ่งผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์หากป่วยเป็นโรคนี้ จะสามารถถ่ายทอดโรคไปสู่ทารกในครรภ์ที่คลอดออกมาได้

อาการของโรคเอดส์

1. ไม่มีอาการใดๆ เลย แต่ตรวจพบเชื้อไวรัสในร่างกายบุคคลกลุ่มนี้ จัดเป็นพวกพาหะนำโรค สามารถแพร่เชื้อโรคให้แก่ผู้อื่นได้
2. กลุ่มอาการซึ่งเรียกว่า AIDS-related Complex ได้แก่ ผู้มีอาการบางอย่างซึ่งมักพบในกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์และบางรายบุคคลเป็นโรคเอดส์ได้ในเวลาต่อมา

กลุ่มอาการที่สงสัยว่าจะเป็นโรคเอดส์ได้ในเวลาต่อมา

1. มีไข้เกิน 100 องศาฟาเรนไฮด์ เป็นระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 3 เดือน
2. น้ำหนักลดมากกว่า 4-5 กิโลกรัม หรือมากกว่า 10% ของน้ำหนักตัวภายในระยะเวลา 2 เดือน
3. ต่อมน้ำเหลืองโตตามตัวหลายแห่งในเวลาไม่ต่ำกว่า 3 เดือน
4. อูจจาระร่วงอย่างเรื้อรังนานเกิน 1 เดือน
5. เบื่ออาหาร
6. อ่อนเพลีย
7. เหงื่อออกในเวลากลางวัน
8. เป็นแผลโรคเริ่มอย่างลุกลามนานเกิน 1 เดือน
9. มีอาการแขนขาข้างใดข้างหนึ่งไม่มีแรง แขนขาทำงานไม่ประสานกัน หรือชัก
10. เป็นฝ้าขาวในปากเกิน 1 สัปดาห์

การรักษาโรคเอดส์

ในปัจจุบันนี้ถึงแม้จะมีการพยายามทดลองคิดค้นตัวยาเพื่อที่จะนำมาใช้เป็นตัวยารักษาโรคเอดส์กันอย่างแพร่หลายก็ตาม แต่ก็ยังไม่พบว่ามีตัวยาใดสามารถที่จะช่วยรักษาโรคเอดส์ให้หายได้ เพียงแต่บุคคลใดหากป่วยเป็นโรคเอดส์แล้วควรหมั่นดูแลสุขภาพร่างกายของตนเองให้แข็งแรงอยู่เสมอ

การหลีกเลี่ยงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1. หลีกเลี่ยงอย่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
2. ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์
3. ลดการสำส่อนทางเพศ หรือการเที่ยวหญิงบริการ
4. ไม่เปลี่ยนคู่นอนบ่อย หรือมีเพศสัมพันธ์เพียงคนเดียว

ใบความรู้

วิธีป้องกันการเสียชีวิต มีดังนี้ คือ

1. อย่าเปิดโอกาส จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นจำนวนมาก พบว่า “การมีเซ็กซ์ครั้งแรกไม่ได้เกิดขึ้นโดยตามตั้งใจ หรือมีการเตรียมความพร้อม ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะบรรยากาศพาไป อยู่กันสองต่อสอง หรือสถานที่ลับหูลับตา”
 - ขอเปลี่ยนสถานที่เป็นที่ที่ผู้คนชุกชุม เวลาจำกัดก็หลีกเลี่ยง
 - รู้จักควบคุมอารมณ์ ความต้องการของตัวเอง หรือยับยั้งชั่งใจ
2. อย่าเปิดเผยรูปร่างสัดส่วน
 - ไม่ควรใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น หรือรัดรูป
3. อย่าเปิดไฟเขียว
 - รู้จักปฏิเสธ หัดพูดคำว่า “ไม่” , “อย่า” , “หยุด”
4. เจอกันครึ่งทาง
 - สร้างความพร้อมด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย
5. รู้จักป้องกัน
 - การใช้ถุงยางอนามัย

ชุดที่ 7

เรื่อง การป้องกันและการแก้ปัญหาการเสียวัว

- จุดประสงค์**
1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวิธีป้องกันการเสียวัว และรู้จักการแก้ปัญหาการเสียวัว
 2. กระตุ้นให้เกิดความหวังในความสามารถของตนต่อการหาทางออกเมื่อถูกชักชวนให้มีพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยการขาดการป้องกัน

- วิธีการ**
1. ผู้วิจัยบอกวิธีการป้องกันการเสียวัว และการแก้ปัญหาการเสียวัวตามใบความรู้ที่ 1
 2. แผนการจัดกิจกรรม “ไม่เสียวัว ด้วยการรู้จักปฏิเสธ”
 3. ผู้วิจัยสรุปแผนกิจกรรม และบอกวิธีป้องกัน

<u>กิจกรรม</u>	1. ผู้วิจัยเข้าสู่กิจกรรมโดยเล่าเรื่องจากในสถานการณ์สมมติเรื่อง “ชัยชนะของสาวน้อย” (5 นาที) 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนจับคู่วิเคราะห์จากเรื่องที่เล่าในประเด็นดังนี้ (10 นาที) - นักเรียนมีความรู้สึกเช่นไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - ถ้านักเรียนอยู่ในเหตุการณ์ นักเรียนจะทำอย่างไร เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เหมือนกับเรื่องที่เล่า 3. ผู้วิจัยสุ่มภาพ ประมาณ 4 คู่ นำอภิปราย และสรุป (10 นาที)

เวลา 60 นาที

ใบความรู้

การแก้ปัญหาเมื่อเสียตัวไปแล้ว

1. พูดกับคนรักก่อน จากนั้นถึงตัดสินใจไปปรึกษาพ่อแม่ของแต่ละฝ่ายร่วมแก้ไขปัญหา
2. หากผู้ชายไม่รับผิดชอบ คุณยังมีคนที่รักและห่วงใยคุณมากที่สุดคือ พ่อแม่
3. หากญาติผู้ใหญ่ที่คุณรัก และรู้ว่าท่านจะรับฟัง หวังดี และเป็นที่ยังได้ หรือลองใช้บริการปรึกษาทางโทรศัพท์ 24 ชั่วโมง ของหน่วยงานกรมสุขภาพจิต เบอร์ 0-2526-3342

วิธีป้องกันการเสียชีวิต

วิธีป้องกันการเสียชีวิต หมายถึง วิธีป้องกันไม่ให้พลาดพลัง เสี่ยวรู้ หรือโดยการถูกขู่ บังคับข่มขืน ให้มีการร่วมเพศกับบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่สามีของตน

วิธีป้องกันการฉุดคร่าอาจารย์

1. อย่าเดินที่เปลี่ยว และถ้าจำเป็นต้องเดินก็ควรจะไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ๆ
2. อย่าออกนอกบ้านในยามค่ำคืนโดยลำพัง
3. การแต่งกายจะต้องระวังอย่างแต่งตัวยั่วยุการมรณ หรืออยู่ในบ้านของตนมากกว่า เพราะจะได้ไม่สร้างความเครียดทางเพศให้กับผู้อื่นทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศสูงขึ้น
4. เมื่อมีความไม่สบายใจ หรือภายหลังการทะเลาะกับคนรัก ไม่ควรออกจากบ้านเด็ดขาด จะถูกชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสียได้ง่าย
5. จะต้องไม่เปิดโอกาสให้ผู้ชายมาส่งบ้านในยามค่ำคืน การป้องกันที่ดีที่สุดคือไม่จำเป็นแล้วอย่ากลับบ้านมือ เมื่อรู้ว่าทางกลับบ้านของตนเป็นที่เปลี่ยวและอยู่ไกล
6. หลีกเลี่ยงการคบเพื่อน หรือออกเที่ยวกับบุคคลที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า
7. จะต้องไม่เชื่อคารม หรือถ้อยคำของบุคคลแปลกหน้าหรือไม่คุ้นเคยอย่างสนิทใจ
8. อย่าเดินทางผ่านที่มีมือ ครอบงาย ที่ไม่น่าไว้วางใจ
9. การขึ้นรถเมล์ แท็กซี่จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะแท็กซี่ควรจะนั่งข้างหลังและเปิดกระจกให้อากาศระบายได้สะดวกเพื่อป้องกันการปล่อยแก๊สพิษ
10. จะต้องไม่ไปมีวสุมนในแหล่งเรื้องรมณ์ต่างๆ
11. อย่าอยู่ในสวนสาธารณะในที่เปลี่ยวตามลำพัง
12. การขับรถคนเดียวในเวลาค่ำคืน หญิงสาวจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษตรวจตราว่า ล้อคกลอนประตูทุกบานหรือยัง กระจกหมุนขึ้นทุกบาน
13. อย่าไปเที่ยวบ้านผู้ชาย หรืออยู่กับผู้ชายตามลำพังในสถานที่ลับตาคน
14. การตัดเสื้อทำผม ทำเล็บ ควรเลือกร้านที่ไว้วางใจได้
15. ทางด้านสื่อมวลชนควรจะช่วยกันเปิดเผยพฤติกรรม และนำเล่ห์เหลี่ยมต่างๆ ที่จะทำให้หญิงสาวเสียชีวิตมาเปิดเผย
16. ตำรวจจะต้องให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีแก่เจ้าทุกข์และสังคมในการปราบปราม ป้องกันผู้ประพฤตินิดทางเพศ
17. สตรีต้องหลีกเลี่ยงการเล่นการพนันหรือเสพของมีนเมารวมทั้งยาเสพติดให้โทษทั้งหลาย

ใบความรู้ 2

วิธีป้องกันการเสียตัวให้กับคนรักก่อนการแต่งงาน

1. อย่าอยู่กับคนรักสองต่อสองในที่ลับตาคน หรือสถานที่อำนวยความสะดวกประกอบภารกิจ
2. อย่าเดินทางไปไหนมาไหนหับคนรักโดยไม่มีญาติพี่น้องของคนร่วมเดินทางไปด้วย เพราะทั้งคู่อาจจะเคลิบเคลิ้มกับความรักตกลงยินยอมได้เสียกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยที่มีโรงแรมมานรุด
3. อย่าเข้าห้องกับคนรักโดยเด็ดขาด และอย่าเข้าบ้านของคนรักในกรณีที่ไม่มีความยินยอมของคนรักอยู่ด้วย
4. อย่าเปิดโอกาสให้มีการเส้าโลม เพราะนั่นเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้เสียกันในที่สุด

ไบสถานการณ์ เรื่อง ชัยชนะของสาวน้อย

ไบความรู้นี้ เป็นเรื่องของนักศึกษาหญิง 4 คนกับชายคนรัก โดยไม่ได้บอกว่า เรื่องราวของสาวน้อยทั้ง 4 จะจบลงอย่างไร แต่ขอให้ผู้อ่านเปรียบเทียบพฤติกรรมของสาวน้อยคนใดตรงกับอุดมการณ์ของตนมากที่สุด แล้วนำเรื่องราวที่ได้รับรู้ไปเป็นหัวข้อในการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกลุ่มเพื่อน เพื่อหาข้อสรุปและข้อคิดเห็นต่างๆ ตามที่เห็นสมควร

เนื้อเรื่อง

แดง น้อย เล็ก และนิด เป็นสาวน้อยนักกีฬา กำลังฝึกซ้อมการวิ่งภายใต้การควบคุมของโค้ช เพื่อเป็นตัวแทนที่จะลงแข่งขันวิ่งระยะสั้นในงานประเพณีการแข่งขันกีฬาของวิทยาลัย เมื่อเสร็จจากการซ้อม สาวน้อยทั้งสี่ต่างก็แยกย้ายกันไปใช้เวลาพักผ่อนกับชายคนรักของตน

คู่ที่ 1 : แดงและชัย

ชัยหนุ่มมอเตอร์ไซค์ ได้พาแดงนักศึกษาสาวซึ่งไปไกลถึงกระท่อมริมทะเล ชัยเดินร่าเริงมาก แดงสนุกกับเขาเพลินไปหน่อย รู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าเธอนอนชิวอยู่กับเขาบนเตียงเสียแล้ว ชัยจ้องมองแดง จูบแดง แล้วคืนนั้นทั้งสองก็เป็นของกันและกัน โดยที่มิได้ใช้การป้องกันหรือคุมกำเนิดใดๆ

คู่ที่ 2 : น้อยและศักดิ์

วันนี้น้อยมีนัดดูภาพยนตร์กับศักดิ์ แม้ว่าศักดิ์จะดูเป็นเด็ก และเป็นคนที่ฟังไม่ค่อยได้ แต่ศักดิ์ก็ใจดี และให้อภัยน้อยเสมอเวลาที่น้อยมาช้ากว่าเวลานัด ภาพยนตร์ที่ทั้งสองดูด้วยกันนั้นโรแมนติกมาก จนน้อยรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับบทรักของพระเอกและนางเอก เมื่อภาพยนตร์จบลง น้อยได้ตามไปเที่ยวที่ๆ พักของศักดิ์ พอเข้าไปในห้อง ศักดิ์ก็ถอดเสื้อผ้าแล้วรุกเร้าเอา กับน้อยทันที น้อยเองก็ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับศักดิ์ เพราะอารมณ์ถูกปลุกเร้าจากการดูภาพยนตร์มาก่อนแล้ว แต่พอน้อยเอาถุงยางอนามัยออกมาเพื่อใช้ในการร่วมรักกัน ศักดิ์กลับบอกว่าไม่ต้องใช้แล้วฉีกถุงยางอนามัยทิ้ง ทำให้น้อยโกรธมากที่ศักดิ์ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่แคร์ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นกับน้อยในภายหลัง น้อยจึงวิ่งหนีออกไปจากห้อง

คู่ที่ 3 : เล็กและเอก

เอกเป็นชายคนรักที่พ่อแม่ของเล็กยอมรับแล้ว ทั้งสองไปงานปาร์ตี้ที่บ้านเพื่อนสนุกกันแบบสุดๆ เลย ขากลับเอกมาส่งเล็กที่บ้าน แล้วตามเล็กขึ้นมาบนห้องเพื่อรับสมุดงานคืนจาก

เล็ก แต่แล้วอารมณ์ของเล็กก็อ่อนไหวไปกับสายตาของเอก ชายที่เล็กแสนรักจนยินยอมร่วมรักด้วย เล็กบอกเอกว่าเล็กกินยาคุมกำเนิดอยู่เป็นประจำ ส่วนเอกบอกว่าเขาจะใช้ถุงยางอนามัยร่วมด้วยเพื่อป้องกันโรคเอดส์ และโรคทางเพศอื่นๆ

คู่ที่ 4 : นิดและณรงค์

คืนนี้นิดกับเพื่อนๆ ไปเที่ยวดิสโก้เทคที่กำลังฮิตสุดยอด ทุกอย่างวิเศษสุด ทั้งเพลงทั้งแสงสี ขากลับณรงค์รับอาสาส่งนิต ระหว่างทางณรงค์เริ่มโอบกอดนิต นิดขยับขึ้น แต่ณรงค์ก็ยังไม่หยุด ลวนลามนิตมากขึ้น นิดจึงใช้ยูโดท่าเก่งจับณรงค์ลึงไปกับพื้น ทั้งที่นิดก็ชอบณรงค์อยู่เหมือนกัน แต่จะยอมให้ณรงค์ลวนลามมากไปกว่านี้ไม่ได้ เพราะตั้งใจว่าจะไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขาก่อนเวลาอันสมควร นิดจึงจูบหน้าผากณรงค์เบาๆ ไปทีหนึ่งเพื่อเป็นการปลอบใจ

ใบงาน 1

หลังจากฟังสถานการณ์ที่ครูเล่าให้ฟัง ให้แต่ละกลุ่ม
วิเคราะห์และอภิปราย ส่งตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

1. ตัวละครที่ดำเนินชีวิตผิดพลาด มีสาเหตุมาจาก
อะไร และได้รับผลเสียอย่างไร
2. ตัวละครที่ประสบความสำเร็จในเรื่อง มีพฤติกรรม
น่าชื่นชมอย่างไร

ใบความรู้ “หลักการปฏิเสธ”

คำอธิบาย ขั้นตอนการปฏิเสธโดยเจรจาต่อรอง เพื่อรักษาหัวใจหรือจุดยืนของตนเอง โดยไม่ต้องทำตามในสิ่งที่ไม่อยากทำ 4 ขั้นตอน คือ

1. บอกความรู้สึกของตนเองที่มีต่อเรื่องนั้นๆ
2. เสนอทางเลือก และบอกความประสงค์ที่เราตัดสินใจเลือก
3. ถามย้ำว่าเขาเห็นด้วยกับข้อเสนอของเราหรือไม่
4. ขอบคุณเมื่อตกลงได้ และลาจากไป

คำพูดที่เหมาะสมแต่ละขั้นตอน มีดังต่อไปนี้

คำพูดที่ใช้แสดงความรู้สึก

- ฉันคิดว่า (ตัวอย่าง : ฉันคิดว่าฉันไม่ไปดีกว่า)
- ฉันรู้สึกว่ (ตัวอย่าง : ฉันรู้สึกว่าเรากำลังทำในสิ่งที่ไม่สมควรนะเพื่อน)
- ฉันไม่สบายใจที่ (ตัวอย่าง : ฉันไม่สบายใจที่กลับบ้านผิดเวลา กลั้วทางบ้านเป็นห่วง)
- ฉันไม่อยากให้เกิด (ตัวอย่าง : ฉันไม่อยากมีเพศสัมพันธ์เลยนะ)

คำเสนอทางเลือก

- ฉันอยากจะ (ตัวอย่าง : ฉันอยากจะกลับบ้าน)
- อย่างนี้ดีกว่า (ตัวอย่าง : ฉันว่าไปอ่านหนังสือดีกว่า)
- ยังไงดีไหม (ตัวอย่าง : เอาอย่างไงไหม ฉันว่าไปดูกีฬาดีกว่า)
- อย่าให้ฉันต้อง (ตัวอย่าง : อย่าให้ฉันต้องลำบากในเลย)

คำถามย้ำข้อเสนอ

- ดีไหม (ตัวอย่าง : ฉันว่าไปเล่นกีฬาดีไหม)
- พอรับได้ (ตัวอย่าง : พอรับได้ใช่ไหม ถ้าฉันไม่ไป)
- คุณคิดอย่างไร (ตัวอย่าง : ฉันว่าไปหาซื้อหนังสือดีกว่า เธอคิดอย่างไร)
- คงไม่เป็นไรมากนะ (ตัวอย่าง : ฉันไม่ไปคงไม่เป็นไรนะ)

คำขอบคุณเพื่อสรุปเรื่องและอำลา

- ขอบคุณที่เข้าใจ
- เอาตามนั้นะ ขอบคุณจริงๆ
- ฉันสบายใจขึ้นมากเลยที่คุณเข้าใจ
- ดีใจที่เราคิดตรงกัน

ใบงาน 2

คำแนะนำ

ให้นักเรียนจับคู่คิดสถานการณ์ที่ต้องการปฏิเสธ เพื่อ
ฝึกปฏิเสธ โดยเขียนบทสนทนาทุกขั้นตอนส่งครู

ชุดฝึกที่ ๘

เรื่อง “ความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด”

ความสำคัญ 1. เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุมกำเนิดและวิธีเลือกการคุมกำเนิดที่เหมาะสม

วิธีการ

1. นักเรียนช่วยกันสรุปผลเสียของการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์
2. บรรยายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ (ผลเสีย)
3. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับวิธีการคุมกำเนิดแบบต่างๆ

ความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด

จากการที่เราเคยเรียนด้วยกันหลายครั้งแล้วว่าการตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์หรือก่อนวัยอันควร จะมีผลเสียอะไรบ้าง มีใครช่วยสรุปให้เพื่อนๆ ฟังบ้าง : นักเรียนช่วยกันสรุป

นอกจากนั้นครูจะขอเพิ่มเติมว่าการที่เราตั้งครรภ์ในขณะที่ตัวเรายังไม่พร้อม ยังเป็นวัยรุ่นอยู่นั้นจะทำให้ตัวเรามีปัญหามาก เพราะว่าร่างกายของเรายังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ ส่วนจิตใจก็ยังไม่พร้อมเหมือนกับผู้ใหญ่ ทำให้เกิดปัญหาระหว่างการตั้งครรภ์และการคลอด ระหว่างตั้งครรภ์มักเกิดปัญหาภาวะความดันโลหิตสูง หรือครรภ์เป็นพิษ (Toxemia) ซึ่งจะรุนแรงกว่าที่เกิดในวัยผู้ใหญ่

สำหรับการคลอดโดยวิธีธรรมชาติก็จะมีปัญหาภาวะคลอดยาก เพราะหัวเด็กส่วนใหญ่โตกว่าช่องเชิงกรานที่ยังไม่ขยายตัวดีพอ และตัววัยรุ่นเองก็มักจะไม่ได้ให้ความร่วมมือขณะคลอดเนื่องจากความกลัว

จากสถิติพบว่าวัยรุ่นมีอัตราตั้งครรภ์มากถึง 1 ใน 5 ภายหลังจากมีเพศสัมพันธ์ได้เพียงเดือนเดียว และครึ่งหนึ่งใน 6 เดือนแรกของการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งการตั้งครรภ์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่ได้ตั้งใจทั้งสิ้น

ยิ่งไปกว่านั้นการวินิจฉัยว่ามีการตั้งครรภ์ยังทำได้ช้าอีกด้วย เพราะวัยรุ่นไม่กล้าที่จะบอกกับผู้ปกครอง หรือไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำว่าตั้งครรภ์ โดยเฉพาะในช่วง 2-3 เดือน แรก

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วนักเรียนคิดว่าจะมีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร ได้บ้าง ?

วิธีที่ดีที่สุดและปลอดภัยมากที่สุดก็คือ การหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ วิธีรองลงมาก็คือ การคุมกำเนิด

มีใครพอจะบอกได้ว่าวิธีคุมกำเนิดมีอะไรบ้าง มีข้อดี ข้อเสีย ข้อบ่งใช้อย่างไร ?

จริง ๆ แล้ว การคุมกำเนิดที่เหมาะสมมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น คือ การใช้ถุงยางอนามัย เพราะหาง่าย และปลอดภัย โดยเฉพาะป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ได้อีกด้วย

ส่วนการกินยาเม็ดคุมกำเนิด จะทำให้ผู้หญิงหยุดสูง ซึ่งเป็นผลมาจากฮอร์โมนเอสโตรเจน เพราะฉะนั้นวัยรุ่นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด ยกเว้นคนที่มีความสูงเพียงพอแล้ว

การกินยาคุมชั่วคราวหลังมีเพศสัมพันธ์ให้ผลเสียมากกว่าผลดี โดยเฉพาะทำให้ท้องนำไข่เคลื่อนไหวช้า อันเป็นผลให้เกิดท้องนอกมดลูกตามมาได้ง่าย ข้อบ่งชี้ในการใช้ยาคุมชนิดนี้มีเพียงอย่างเดียวคือถูกข่มขืนภายใน 3 วัน

การใส่ห่วงอนามัยถือว่าไม่ปลอดภัยสำหรับวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมักติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์บ่อยๆ ซึ่งเชื้อโรคเหล่านี้แทนที่จะจำกัดอยู่เฉพาะที่ กลับลุกลามเข้าไปในอุ้งเชิงกรานได้ง่ายทางสายห่วง ข้อบ่งชี้ที่ควรให้คือ ถูกข่มขืนเกิน 3 วัน แต่ไม่เกิน 7 วัน

การใช้ผ้าก๊อซ หรือแทมปอนผสมกับยาฆ่าเชื้ออสุจิ สอดเข้าไปในช่องคลอดและทิ้งไว้นานๆ หลายชั่วโมง หลังมีเพศสัมพันธ์ อาจทำให้ผู้หญิงคนนั้นเสียชีวิตได้จากพิษของเชื้อโรค *Staphylococcus* (Toxic Shock Syndrome)

การฉีดยาคุมกำเนิด มักทำให้มีเลือดออกจากช่องคลอดผิดปกติ และเมื่อใช้ไปนานๆ เกินกว่า 3 ปี มีโอกาสเกิดเยื่อโพรงมดลูกบาง และภาวะมีลูกยากได้

การฝังยาคุมก็ไม่เหมาะกับวัยรุ่น เพราะออกฤทธิ์นานถึง 5 ปี และอาจมีเลือดออกผิดปกติทางช่องคลอดได้บ่อย

สรุปแล้วก็คือการคุมกำเนิดในวัยรุ่นควรควบคุมตัว ควบคุมใจไม่ให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์เป็นวิธีที่ดีที่สุด

ไขควมรู้ การคุมกำเนิด

คือ การป้องกันการปฏิสนธิ เป็นวิธีการที่ช่วยป้องกันการตั้งครรภ์ ซึ่งจะมีทั้งการคุมกำเนิดแบบชั่วคราวและการคุมกำเนิดแบบถาวร

การคุมกำเนิดแบบชั่วคราว เป็นวิธีการที่มีผลเฉพาะขณะที่ใช้ เมื่อเลิกใช้แล้วก็จะกลับตั้งครรภ์ได้ตามปกติ ได้แก่

สำหรับฝ่ายหญิง : ยาคุมกำเนิด	: ต้องเริ่มทานยาวันแรกของการมีประจำเดือนและทานติดต่อกันทุกวัน หากลืมทานติดต่อกันเกิน 2 วัน ยาจะคุมกำเนิดไม่ได้ผล
ห่วงคุมกำเนิด	: ส่วนใหญ่เป็นบริการที่ให้กับหญิงที่แต่งงานแล้ว
ยาฉีดคุมกำเนิด	: ใช้ในหญิงที่มีลูกแล้ว 1 คน และต้องการเว้นระยะการมีลูก
ยาฝังคุมกำเนิด	: ใช้ในหญิงที่มีลูกแล้วและต้องการเว้นระยะการมีลูก 5 ปีขึ้นไป
ถุงยางอนามัยสำหรับผู้หญิง	: ไม่ค่อยนิยมใช้ เนื่องจากไม่สะดวกและหาซื้อได้ยากกว่าถุงยางอนามัยสำหรับผู้ชาย
สำหรับฝ่ายหญิง : ถุงยางอนามัย	: สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ และช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมถึงโรคเอดส์ได้อีกด้วย

วิธีการคุมกำเนิดแบบชั่วคราว ที่ใช้กับฝ่ายหญิงนั้น มีให้เลือกใช้หลายวิธี โดยสามารถรับบริการได้ที่สถานบริการสาธารณสุขของรัฐ หรือคลินิกเอกชน การคุมกำเนิดด้วยวิธีการดังกล่าวช่วยป้องกันการตั้งครรภ์ได้ แต่ไม่สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ได้

การคุมกำเนิดแบบถาวร เป็นการป้องกันการปฏิสนธิ หรือการตั้งครรภ์แบบถาวรตลอดไป เมื่อไม่ต้องการมีลูกแล้ว ได้แก่ การทำหมัน ซึ่งสามารถทำได้ทั้งหมันชายและหมันหญิง

นอกจากวิธีการคุมกำเนิดที่กล่าวมาข้างต้นแล้วยังมีวิธีการคุมกำเนิดที่พูดถึงและได้ยินกันบ่อยในกลุ่มวัยรุ่น คือ ยาคุมฉุกเฉิน และการใช้ถุงยางอนามัย

ใบความรู้ ยาคุมฉุกเฉิน

ยาคุมฉุกเฉิน หรือ Emergency Contraceptive Pills เป็นยาประเภทหนึ่งที่คุณผู้หญิงสามารถใช้เป็นทางเลือกในการป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ หลังจากมีการร่วมเพศที่ไม่ได้ป้องกันเกิดขึ้น หรือป้องกันแล้วพลาด รวมถึงในกรณีฉุกเฉิน แต่ไม่ควรใช้เพื่อการวางแผนครอบครัว และไม่เหมาะสมอย่างยิ่งหากจะนำมาใช้แทนวิธีคุมกำเนิดแบบปกติ เพราะประสิทธิภาพต่ำกว่าการคุมกำเนิดแบบปกติมาก

ยาคุมฉุกเฉินที่ขึ้นทะเบียนยาและจำหน่ายในบ้านเราขณะนี้มียู 2 ยี่ห้อ คือ Postinor และ Madonna เป็นยากคุมกำเนิดประเภทฮอร์โมนเดี่ยว คือ มีฮอร์โมนโปรเจสเทอโรนอย่างเดียว ซึ่งจะทำให้เกิดผลข้างเคียง-อาการคลื่นไส้ อาเจียน มีเลือดออก ปวดท้อง จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล

การใช้ยาคุมฉุกเฉิน มีข้อบ่งชี้ทางวิชาการในการใช้ว่าต้องกิน 2 ครั้ง โดยครั้งแรกให้กินภายใน 72 ชั่วโมง หลังการมีเพศสัมพันธ์ และครั้งที่สองให้กินหลังครั้งแรก 12 ชั่วโมง (ข้อมูลในฉลากระบุว่าต้องกินหนึ่งเม็ดภายในหนึ่งชั่วโมงหลังร่วมเพศ) สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ 75% ทั้งนี้ต้องอยู่บนพื้นฐานของการกินยาให้ถูกต้อง

ผลข้างเคียงที่พบบ่อยๆ เมื่อรับประทานยาคุมฉุกเฉิน คือ จะมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน ปวดท้อง มีเลือดออกทางช่องคลอด แต่ไม่ทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรือผลเสียร้ายแรงต่อสุขภาพ

ใบความรู้ ถุงยางอนามัย

เป็นวิธีการคุมกำเนิดแบบชั่วคราวอีกวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ทั้งหญิงและชาย แต่เป็นที่นิยมในกลุ่มผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เนื่องจากหาซื้อได้ง่าย ราคาถูก มีหลายสีหลายกลิ่น ใช้ได้สะดวกกว่าถุงยางอนามัยของผู้หญิง สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ และยังช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมถึงโรคเอดส์ได้อีกด้วย

การเลือกใช้ถุงยางอนามัย ควรคำนึงถึงอะไรบ้าง ?

1. ก่อนซื้อต้องสังเกต “วัน เดือน ปีที่หมดอายุ” ของถุงยางอนามัยที่พิมพ์ไว้บนกล่องหรือซองบรรจุ หากเป็น “วัน เดือน ปีที่ผลิต” ให้คิดอายุการใช้งานโดยบวกเพิ่มไปไม่เกิน 3 ปี
2. ตรวจสอบดูของที่บรรจุหีบห่อต้องไม่ชำรุดหรือฉีกขาด
3. เลือกใช้ขนาดที่เหมาะสม ถ้าขนาดเล็กไปจะฉีกขาดง่าย หรือถ้าใหญ่ไปก็จะหลุดง่าย
4. ถุงยางใช้แล้วต้องทิ้งเลย ห้ามใช้ซ้ำ

เรื่อง ตัวแบบของผู้ประสบความสำเร็จในความรักและในชีวิต

- จุดประสงค์**
1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจหรือรู้จักตัวเองมากขึ้น ทำอย่างไรถึงเรียกว่า “รักให้เป็น” , “อดเปรี้ยวไว้กินหวาน” ลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ , สอนให้รักการอ่านหนังสือมากขึ้น
- วิธีการ**
1. ให้นักเรียนดูวิดีโอเรื่อง “ความรักของวัยรุ่น” จากกรมสุขภาพจิต และหลังจากดูวิดีโอ นักเรียนร่วมกันอภิปราย สรุปเรื่องที่ได้รับจากวิดีโอร่วมกับผู้วิจัย
 2. ผู้วิจัยแนะนำหนังสือที่มีประโยชน์ พร้อมอธิบายเนื้อหาที่จะนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์
 3. ผู้วิจัยนำเสนอรูปภาพ “ดาราวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จในเรื่องการเรียน พร้อมทั้งข้อคิดเห็นเกี่ยวข้องกับดาราวัยรุ่นในการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
- เวลา** 60 นาที

ใบความรู้ 1

ความรักกับความรับผิดชอบเป็นของคู่กัน

“รัก คือ ความอดทน และความกรุณา รักมิใช่การริษยาหรือการอวดดี หรือการหยิ่งยโส รักมิใช่กิริยาทราบหรือความเห็นแก่ตัว หรือความฉุนเฉียว รักจะไม่บันทึกความผิดไว้ รักมิใช่การมีความสุขกับสิ่งเลวร้าย แต่จะเป็นสุขกับความจริง รักไม่เคยสิ้นสุด ความศรัทธา ความหวังและความอดทนของมันจะไม่มีวันสูญสลาย รักคือนิรันดร์ ด้วยมีความศรัทธา ความหวัง และความรักทั้งสามสิ่งนี้ มีความสำคัญ แต่ที่สำคัญที่สุดในจำนวนทั้งหมดก็คือ ความรัก

ความรัก คือ ประสบการณ์ ที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา และมหัศจรรย์
ความรัก คือ หนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่กล่าวถึงประสบการณ์ครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต
ของมนุษย์

ความรักเปรียบได้กับกระจกเงา เพราะเมื่อคุณรักใคร่สักคน คุณก็จะกลายเป็น
กระจกเงาของเขาไป เช่นเดียวกับที่เขาจะกลายมาเป็นกระจกเงาของคุณ

ใบความรู้ 2

การเป็นคนที่มีความรักนั้น ต้องอาศัยตัวตนซึ่งมีความเฉลียวฉลาดและการผ่อนปรนแบบเด็ก ๆ ความอ่อนไหวอย่างศิลปิน ความเข้าใจอย่างปราชญ์ การยอมรับอย่างนักบุญ ความอดทนอย่างผู้อุทิศตัว และความรู้อย่างผู้คงแก่เรียนอย่างต่อเนื่อง คุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นจะงอกงามในตัวเขา ผู้ซึ่งเลือกความรักที่จะทำสิ่งเหล่านี้ จนมันกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถของเขาไปแล้วและจะรับรู้ โดยผ่านทางความรัก จากนั้นมันก็จะกลายมาเป็นเรื่องของความรักตามแบบที่คุณจะรัก

ความรักมักจะเป็นการแบ่งปันที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ถ้าคนเรามีความรักมอบให้คนอื่น เราอาจจะแบ่งความรักให้กับทุกคนในโลกแล้ว เรายังมีความรักในปริมาณเต็มที่จะเริ่มต้นมอบให้คนอื่น ๆ อีกครั้ง เราจึงไม่เคยสูญเสียอะไรไปจากการแบ่งปัน ด้วยเหตุที่ว่าไม่มีอะไรในโลกนี้เป็นของเราแต่ผู้เดียว และความรักก็มีความหมายเมื่อมันได้ถูกแบ่งปันให้กับผู้อื่น

จากหนังสือ "จิตวิทยาของความรัก"
โดย ลีโอ เอฟ. บัสกาเกลียน
(สมลักษณ์ สว่างโรจน์ แปล)

ใบความรู้

จิตวิทยาความรัก โดย ลีโอ เอฟ. บัสกาเกลียน

- ความรักเป็นปรากฏการณ์การเรียนรู้อย่างหนึ่ง

“มันก็เหมือนกับการทำแผนที่ ซึ่งเป็นสถิติและอาศัยการเรียนรู้เกี่ยวกับทัศนคติและความรู้สึกตัวที่เกิดขึ้นในภายหลัง แผนที่ของเด็กจะถูกกำหนดโดยวิธีที่สัญลักษณ์มีความคล้ายคลึงกับข้อเท็จจริงมากแค่ไหน และวิธีที่มันถูกซึมซับ ถูกวิเคราะห์ และกระตุ้น โดยผ่านทางประสบการณ์ที่ผ่านมา ภาษาที่สำคัญต่อการสร้างพฤติกรรม ความสัมพันธ์ การกระทำ ทัศนคติ การหยั่งรู้ ความรับผิดชอบ ความน่าเชื่อถือ การเอาใจใส่ ความสุข และการตอบสนอง คือ “ภาษาของความรัก”

- มนุษย์ต้องการที่จะรัก และมีคนมารัก
 - คำถามที่ว่าด้วยคำจำกัดความ “ความรักคือปัจจุบัน”
 - ก่อนจะรักคนอื่นจงรักตัวเองเสียก่อน
 - ความรักกับความรับผิดชอบเป็นของคู่กัน + สถานการณ์
- จำลองให้นักเรียนเลือกเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วสรุปผล

ใบความรู้

ความรักหลายมิติ โดยศันสนีย์ ศีตะบันย์ เมอลเลอร์

- สาราภาพรักจากใจ
- ทั้งหมดที่ให้ได้ในคำว่า...รัก
- รักนี้ไม่มีขาย
- คนไทยมองความรักอย่างไร นำความรักแบบไทย กับต่างประเทศ มาเปรียบเทียบกัน มุมมองแตกต่างกัน นำโคลงกลอนมาอภิปรายให้เห็นชัดเจน สิ่งใดที่เรียกว่า "ความรักเหมือนโคถึก" หรือ "Love is like a pineapple"
- ความรักแท้คืออะไร ก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงานจริง "รักจริงหวังแต่ง"

"เรื่องที่น่าสนใจของผู้เขียน เขียนจากประสบการณ์ชีวิตของผู้เขียนเอง"

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวปานทิพย์ ทองมั่ง
วันเดือนปีเกิด	23 กุมภาพันธ์ 2522
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	33 / 929 ถ. ลาดพร้าว แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2543	อักษรศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย